

Джоан Роулинг
Хари Потър и стаята на тайните

На Шон П. Ф. Харис –
верен приятел
и спасител в трудни моменти.

ГЛАВА ПЪРВА
НАЙ-ТЪЖНИЯТ РОЖДЕН ДЕН

Тази сутрин на закуска на улица „Привит Драйв“ номер четири пак избухна кавга. Силен крясък откъм стаята на племенника му Хари бе разбудил господин Върнън Дърсли още призори.

– За трети път тази седмица! – крещеше той през масата. – Щом не можеш да я обуздаваш тая сова, махай я оттук!

Хари се опита да обясни:

– Ама тя се отегчава в кафеза! Свикнала е да си лети на воля. Ако я пускахме поне нощем...

– Ти за какъв ме мислиш? – озъби му се вуйчо Върнън и на бухналите му мустаци увисна и се залюля парченце пържено яйце. – Много добре знам какво ще стане, ако тая птица литне.

Той и жена му Петуния си размениха свъсени погледи.

Хари се опита да възрази, но думите му бяха заглушени от дълго звучно оригване на братовчед му Дъдли, сина на господин и госпожа Дърсли.

– Искам още бекон.

– В тигана има, сладкия ми – рече леля Петуния, като погледна умилително тантурестия си син. – Трябва да те храним добре, докато още си при нас... Само като си помисля какво ви дават в училище...

– Глупости, Петуния, аз пък никога не съм гладувал в училището „Смелтингс“, докато учех там – разпали се вуйчо Върнън. – Дъдли яде достатъчно, нали така, синко?

Дъдли, който беше толкова топчест, че кухненският стол не го побираше, се ухили и нареди на Хари:

– Подай ми тигана.

– Забрави вълшебната думичка – подкачи го Хари.

Тези простички слова произведоха невероятен ефект върху останалата част от семейството. Дъдли зина и така се изтърси от стола си, че кухнята се разтресе, госпожа Дърсли изписка и затули уста с длани, а господин Дърсли скочи на крака с издути на слепоочията вени.

– Имах предвид думата „моля“ – побърза да обясни Хари, – не исках да кажа...

– АЗ КАКВО СЪМ РАЗПОРЕДИЛ – забоботи вуйчо му, пръскайки слюнка над масата, – ОТНОСНО СПОМЕНАВАНЕТО НА ДУМИ С „В“ В НАШАТА КЪЩА, А?

– Ама аз...

– ТИ КАК СМЕЕШ ДА ДРАЗНИШ ДЪДЛИ?! – ревеше вуйчото и удряше с юмрук по масата.

– Аз само...

Хари местеше поглед от моравочервеното лице на вуйчо си към пребледнялата си леля, която се мъчеше да изправи Дъдли на крака.

– Добре – каза той, – добре тогава...

Вуйчо Върнън седна, дишайки тежко като носорог, без да изпуска Хари от поглед с крайчетата на малките си остри очички.

Откакто се бе върнал вкъщи за ваканцията, вуйчото се отнасяше с него като с бомба, която може да избухне всеки момент, защото Хари не беше нормално момче. Той всъщност беше толкова далеч от нормалното, колкото изобщо някой можеше да си представи. Хари Потър беше вълшебник, току-що завършил първи курс на Училището за магия и вълшебство „Хогвортс“. И ако семейство Дърсли едва издържаше присъствието му в дома си през ваканцията, самият Хари се чувстваше там несравнимо по-зле.

„Хогвортс“ му липсваше толкова много, че чак стомахът го заболяваше. Тъгуваше за замъка, за тайните коридори и духовете бродници, за уроците (с изключение може би на часовете при Снейп, учителя по отвари), за советите пощальони, за пиршествата в Голямата зала, за леглото му с балдахин на четири колони в една от спалните в кулата, за посещенията при пазителя на дивеча Хагрид в колибата му отсам Забранената гора и особено за квидича, най-популярния спорт в магьосническия свят – шест високи стълба за врати, четири летящи топки и четиринайсет играчи, яхнали дръжките на метли.

Всичките му магьоснически книги, магическата пръчка, мантията невидимка, цилиндърът и свръхскоростната метла „Нимбус две хиляди“ бяха заключени от вуйчо Върнън в килера под стълбището още в минутата, когато Хари влезе в къщата. Какво ти интересуваше тримата Дърсли, че Хари ще си загуби мястото в училищния отбор по квидич, като не е тренирал цяло лято? Какво ти бе грижа, че Хари ще отиде на училище без нито едно домашно?

Защото семейство Дърсли бяха мъгъгли... Така вълшебниците наричаха всички човешки същества без капчица магьосническа кръв във вените, според които да имаш вълшебник в дома си е голям позор. Вуйчо Върнън дори бе затворил Хедуиг, бялата полярна сова на Хари, в кафез, за да не може да донесе вести от магьосническия свят.

Хари не приличаше на никого от семейството. Вуйчо Върнън беше едър и без врат, но пък с огромни черни мустаци, леля Петуния беше кокалеста и с конски черти на лицето, а Дъдли – русоляв, розов и сланинест. Хари пък беше дребен и слаб, с яснозелени очи и катраненочерна коса, вечно стърчаща. Носеше кръгли очилца, а над тях, на челото му, личеше белег с формата на мълния. Точно поради този белег Хари бе така необикновен – дори за магьосник. Този белег бе и единствената следа от загадъчното му минало, загатване за причината, поради която бе оставен пред прага на семейство Дърсли преди единайсет години.

Едва навършил една годинка, Хари като по чудо бе оцелял от проклятието на най-страшния черен магьосник на всички времена Лорд Волдемор, чието име повечето вълшебници все още се бояха да произнесат. Родителите на Хари бяха загинали, сразени от Волдемор, но Хари се бе отървал само с белега на челото. Самият Волдемор – никой не разбра защо – бе загубил силата си в момента, в който Хари се бе оказал неподвластен на унищожителния му гняв.

И така, Хари бе отгледан от сестрата на покойната си майка и нейния мъж. Живя десет години у семейство Дърсли, без да може да разбере защо около него все се случват странни неща. Вярваше на разказа на леля си и вуйчо си, че белегът му е останал от автомобилната катастрофа, в която са загинали родителите му.

Точно преди една година, когато Хари бе получил писмо от „Хогвортс“, цялата история се изясни. Хари бе поканен да постъпи в Училището за магия и вълшебство, където децата вече бяха чували за него, а скоро се прочу и с уменията си. Но ето че учебната година свърши и той

се прибра за лятото при семейство Дърсли. Тук се отнасяха към него като към куче, овъргаляло се в нещо вонящо.

Никой от тримата Дърсли не си и спомни дори, че този ден бе дванайсетият рожден ден на Хари. Не че той очакваше кой знае какво от тях, защото никога не бе получавал истински подарък, да не говорим за торта. Но съвсем да го забравят...

Вуйчо Върнън прекъсна размишленията му, прокашля се важно-важно и рече:

– Е, както вече знаем, днес е изключителен ден.

Хари го погледна, без да смее да повярва на ушите си.

– Днес може да направя най-големия удар в бизнеса.

Хари пак заби очи във филийката си. „Явно вуйчо Върнън говори за досадните гости за вечеря“, помисли си той огорчен. От две седмици приказваше само за това. Някакъв богат предприемач щял да дойде с жена си и вуйчо Върнън се надяваше да получи за своята фирма за дрелки голяма поръчка от него.

– Да преговорим сега всичко отначало – каза вуйчото. – Точно в осем часа заемаме местата си. Петуния, ти си...

– В дневната, готова да ги поздравя любезно с „Добре дошли в нашия дом!“ – отвърна веднага леля Петуния.

– Добре, добре. А Дъдли?

– Аз стоя, готов да отворя вратата. – И като разтегли уста в угодническа усмивка, издекламира: – Мога ли да поема палтата ви, господин и госпожа Мейсън?

– Ах, колко ще го харесат! – захласна се леля Петуния.

– Браво, Дъдли! – каза вуйчо Върнън и се обърна към Хари: – Ами ти?

– Аз си седя в стаята, без да вдигам шум, и се правя, че ме няма – отвърна Хари почти без глас.

– Правилно – каза вуйчо Върнън заядливо. – Аз ще ти въведа в дневната, ще те представя, Петуния, и ще налея питиетата. В осем и петнайсет...

– ...аз ще ти поканя на масата – добави леля Петуния.

– А ти, Дъдли, казваш какво?

– Позволете да ви придружа до трапезарията, госпожо Мейсън! – И Дъдли предложи дебелината си ръка на някаква невидима жена.

– Моят галантен малък джентълмен! – изхриптя леля Петуния.

– А ти? – злобничко се обърна вуйчо Върнън към Хари.

– Аз си седя в стаята, без да вдигам шум, и се правя, че ме няма – отвърна Хари глухо.

– Именно. Да видим сега какви комплименти ще им поднесем по време на вечерята. Имаш ли идея, Петуния?

– „Върнън разправя, че сте великолепен майстор на голф, господин Мейсън... О, откъде си купихте тази рокля, госпожо Мейсън...“

– Прекрасно! Твой ред е, Дъдли?

– Става ли така: „В училище имахме да напишем есе за любимия си герой и аз писах за вас, господин Мейсън.“

Това вече дойде твърде много на леля Петуния, а и на Хари. Леля Петуния избухна в сълзи и прегърна сина си, а Хари се мушна под масата да не го видят, че се хили.

– Ами ти, момче?

Хари с мъка се овладя, показвайки се отново.

– Аз си седя в стаята, без да вдигам шум, и се правя, че ме няма – каза механично той.

– Съвсем правилно – натърти вуйчо Върнън. – Семейство Мейсън изобщо не знаят за теб и не желая да узнаят. След вечерята ти, Петуния, отвеждаш госпожа Мейсън в дневната за кафето, а аз ще извъртя разговора към дрелките. Ако извадя и малко късмет, сделката ще е подписана и подпечатана преди новините в десет. А утре по това време отиваме да си изберем вила на Майорка.

Хари изобщо не беше във възторг. Едва ли в Майорка семейство Дърсли щяха да го обичат повече, отколкото тук.

– Такааа... Сега отивам в града да взема смокингите за мен и Дъдли. А ти – озъби се той на Хари – не се мотай в краката на леля си, докато чисти.

Хари се измъкна през задната врата. Беше чудесен слънчев ден. Той прекоси ливадата, отпусна се на пейката и си затананика под носа: „Честит рожден ден на мен... Честит рожден ден на мен...“

Не получи нито картички, нито подаръци, а и вечерта щеше да прекара, преструвайки се, че изобщо не съществува. Загледа се тъжно в живия плет. Никога не се беше чувствал така самотен. Но повече от всичко друго му липсваха най-добрите му приятели Рон Уизли и Хърмаяни Грейнджър – повече от каквото и да било в „Хогуортс“, повече от играта на квидич дори. Те май изобщо не се и сещаха за него. Никой от тях не му беше писал през лятото, макар Рон да бе казал, че ще го покани на гости.

Много пъти Хари беше на ръба на решението да отвори с магия кафеза на Хедуиг и да я изпрати с писма при Рон и Хърмаяни, но не си заслужаваше риска. На невръстни магове не се позволяваше да използват магии извън училище. Но Хари не беше казал това на семейство Дърсли, защото знаеше, че само ужасът да не ги превърне и тримата в торни бръмбари ги възпираше да не го заключат и него в килера под стълбището при магическата му пръчка и метлата. През първите няколко седмици след завръщането си Хари се забавляваше да си мърмори безсмислици под носа, за да види как Дъдли изчезва от стаята с максималната бързина, която му позволяваха дебелия крак. Но дългото мълчание на Рон и Хърмаяни го бе накарало да се чувства толкова изолиран от света на вълшебствата, че вече дори не му правеше удоволствие да дразни Дъдли. Ето че сега Рон и Хърмаяни бяха забравили дори рождения му ден...

Какво ли не би дал за някаква вест от „Хогуортс“! От който и да е магьосник... Щеше да се радва да мерне дори най-страшния си враг Драко Малfoy, само и само да се убеди, че всичко досега не е било сън.

Не че през цялата учебна година в „Хогуортс“ се бяха случвали само хубави неща. В края на миналия срок Хари се бе озовал лице в лице със самия Волдеморт. Лордът действително не приличаше вече на себе си, но все още беше страховит, хитър и решен да си възвърне мощта. Хари за втори път се изплъзна от проклятието му, но това стана като по чудо и той още се будеше нощем, плувнал в пот, питайки се къде ли е Волдеморт в този момент, и още виждаше изкривеното от гняв лице и обезумелите разширени очи.

Хари изведнъж се надигна и седна на пейката. Както си гледаше разсеяно към плета, бе усетил, че и плетът го гледа. Между листата се бяха появили две огромни зелени очи.

Хари скочи на крака тъкмо когато през поляната се разнесе подигравателен глас:

– Аз пък знам какъв ден е днееес – пропя Дъдли, клатушкайки се като патица към него.

Огромните очи примигнаха и изчезнаха.

– Какво? – попита Хари, без да отмества своите очи от същата точка.

– Знам какъв ден е днес – повтори Дъдли, доближил се съвсем до него.

– Чудесно – отвърна Хари, – значи най-сетне си научил дните на седмицата.

– Днес е твоят рожден ден – надсмя му се Дъдли. – И защо не получи картички? Нямах ли никакви приятели на онова шантаво място?

– Гледай да не те чуе майка ти, че споменавах моето училище – хладно отбеляза Хари.

Дъдли придърпа панталоните си, които непрекъснато се смъкваха.

– Защо се пулиш към плета? – попита той с подозрение.

– Чудя се с коя магия най-лесно ще го запаля – отвърна Хари.

Дъдли отскочи тутакси назад и на лицето му се изписа панически ужас.

– Н-н-няма да го направиш.. Тате забрани да правиш м-м-магии.. щото ще те изрита от къщи, а ти няма къде другаде да идеш.. като нямаш дори и приятели да те приберат..

– Абракадабра! – заканително започна Хари. – фокус-мокус.. вила самовила..

– МАААМООООО! – завика Дъдли и преплитайки крака, се спусна към къщи. – Маааамоооооо! Той прави нали знаеш какво!

Хари си плати скъпо за това удоволствие. Щом нито Дъдли, нито храстът бяха пострадали, леля Петуния разбра, че той всъщност не е правил магия, но Хари все пак трябваше да си наведе главата, когато тя замахна да го удари с насапунисания тиган. После му намери работа и се закле, че няма да му даде нито залък, преди да я свърши.

Докато Дъдли се мотаеше наоколо, зяпаше и ближеше сладолед, Хари изчисти прозорците, изми колата, окоси ливадата, оплеви цветните лехи, подкастри розите, поля ги и пребоядиса градинската пейка. Жаркото слънце изгори врата му. Хари съжаляваше, че се хвана на въдицата на Дъдли, но шишкото бе изрекъл на глас онова, което самият Хари си мислеше – че сигурно наистина няма приятели в „Хогуортс“..

„Да можеха да мернат сега отнякъде славния Потър!“ – ядно си мислеше Хари, докато разстилеше тор върху лехите, а гърбът го болеше и по лицето му се стичаше пот.

Беше вече седем и половина вечерта, когато, съвсем изтощен, чу да го вика леля Петуния.

– Идвай тук! И стъпвай върху вестниците!

Хари си отдъхна на сянка в лъснатата кухня. Върху хладилника беше десертът за вечерята, украсен с цяло хълмче от бита сметана със захаросани виолетови бонбони. Във фурната цвърчеше свинско бутче.

– Яж бързо, че семейство Мейсън ще бъдат тук всеки момент! – сопна му се леля Петуния и му посочи две филийки хляб и бучица сирене на кухненската маса.

Тя вече бе облякла светлорозовата си официална рокля.

Хари си изми ръцете и изгълта набързо оскъдната вечеря. Леля Петуния дръпна чинията му, едва дочаквайки го да свърши.

– Хайде горе! Бързо!

Като минаваше покрай вратата на дневната, Хари мерна вуйчо Върнън и Дъдли с папийонки и в смокинги. Едва бе стигнал до горната площадка, когато на вратата се позвъни и в долния край на стълбището се появи яростното лице на вуйчо Върнън.

– Внимавай, момче! Само да шукнеш..

Хари стигна на пръсти до стаята си, пхна се вътре, затвори вратата и се обърна с единственото желание да се строполи на леглото си.

За негова изненада обаче на него вече седеше някой...

ГЛАВА ВТОРА
ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕТО НА ДОБИ

Хари едва се сдържа да не извика. Дребното създание на леглото му имаше големи уши като на прилеп и изпъкнали зелени очи колкото топки за тенис. Хари веднага осъзна, че точно то го беше следило през градинския плет сутринта.

Докато още се гледаха, Хари чу гласа на Дъдли в антрето:

– Мога ли да поема палтата ви, господин и госпожа Мейсън?

Създанието се смъкна от леглото и се поклонил толкова ниско, че докосна пода с върха на дългия си тънък нос. Хари забеляза, че е облечено в нещо като вехта калъфка за възглавница с цепки за ръцете и краката.

– Тъъ... Здравей! – каза Хари притеснено.

– Хари Потър! – заговори създанието с толкова висок глас, че според Хари не можеше да не са го чули и долу. – Доби тъй отдавна желаше да ви срещне, сър... Чест такава е за мен, че...

– Б-б-благодаря ти!

Хари се промъкна покрай стената и се отпусна в стола пред писалището си до Хедуиг, която вече спеше в големия си кафез. Искаше му се да попита „Що за създание си ти?“, но му се видя твърде грубо, затова просто каза:

– А кой си ти?

– Доби, сър. Просто Доби. Доби, домашно духче – каза създанието.

– О... наистина ли? – отвърна Хари. – Аз... не че искам да те обидя или нещо подобно, ама... сега не е най-подходящият момент да имам домашно духче в стаята си.

От дневната се разнесе високият пресилен смях на леля Петуния. Духчето се оклюма.

– И аз се радвам да се запозная с теб – побърза да каже Хари, – ама... ще ми кажеш ли за какво точно си дошъл?

– О, разбира се, сър! – започна Доби делово. – Доби е дошъл да ви каже, сър... трудно е, сър... Доби не знае как да започне...

– Заповядай, седни! – вежливо каза Хари и посочи леглото си.

За негов ужас духчето се разрида, и то много шумно.

– Да с-с-седна! – изхлипа то. – Никога... никога досега...

На Хари му се стори, че гласовете долу се снишиха.

– Съжалявам – прошепна той, – не исках да те обидя.

– Да обидите Доби? – хлипаше духчето. – Доби никога не е канен да седне в присъствието на магьосник... като равен...

Докато се опитваше да му даде знак да мълчи и същевременно го успокояваше, Хари помогна на Доби да се качи пак на леглото, където той продължи да хълца с вид на голяма и грозновата кукла. Най-сетне успя да се овладее и седна, вперил големите си очи в Хари, разнежен от благоговение.

– Едва ли си срещал много добри магьосници – отбеляза Хари, като се опитваше да го развесели.

Доби поклати глава. После, съвсем изневиделица, скочи и започна да си удря яростно главата в рамката на прозореца, като викаше: „Лош Доби! Лош Доби!“

– Недей... Какво правиш? – трескаво зашепна Хари и скочи да издърпа Доби пак на леглото.

Хедуиг се бе събудила с много висок писък и яростно удряше крила в пръчките на кафеза си.

– Доби трябваше да се накаже, сър – каза духчето, гледайки малко като замаяно. – Доби едва не обиди семейството си, сър...

– Твоето семейство?

– Семейството магьосници, където служи Доби, сър... Доби е домашно духче и трябва да служи на една къща и на едно семейство завинаги...

– Те знаят ли, че си тук? – полюбопитства Хари.

Доби потръпна.

– О, не, не, сър... Доби ще си наложи много тежко наказание, задето идва да ви посети, сър. За това заслужава да си прищипе ушите с вратата на фурната. Само ако разберат, сър...

– А няма ли да забележат, че си си прищипал ушите с вратата на фурната?

– Доби не вярва, сър. Доби все трябва да се наказва за нещо, сър. Те оставят Доби да го прави. Понякога дори го подсещат да се накаже допълнително.

– Че защо не ги напуснеш тогава? Не можеш ли да избягаш?

– Домашното духче трябва да бъде пуснато, сър. А семейството няма никога да ме освободи... Доби ще им служи, докато умре, сър...

Хари впери очи в него.

– Аз пък си мислех, че едва ще издържа тук още четири седмици – каза той. – Ами тогава... Дърсли изглеждат направо добри хора. Не може ли някой да ти помогне? Аз не мога ли?

Хари мигом съжали за думите си. Доби пак се разрида от благодарност.

– Моля те – трескаво шепнеше Хари, – моля те, успокой се! Ако Дърсли чуят нещо долу, ако разберат, че си тук...

– Хари Потър предлага да помогне на Доби... Доби е чувал колко сте велик, ама Доби не знаел колко сте и добър.

Хари, чието лице бе пламнало, възрази:

– Каквото и да си чувал за моето величие, са пълни глупости. Аз не съм дори и отличник в „Хогвортс“, Хърмаяни е...

Но млъкна начаса, защото дори само като си помисли за Хърмаяни, го заболя.

– Хари Потър е смирен и скромен – почтително отбеляза Доби и очите му грейнаха. – Хари Потър не приказва за победата си над Онзи-който-не-бива-да-се-назовава.

– Волдеморт ли? – уточни Хари.

– Ауу, не казвайте това име, сър! Не го назовавайте!

– Съжалявам! – бързо се поправи Хари. – Знам, че много хора не искат да го чуват... като моя приятел Рон например...

И пак млъкна. Мисълта за Рон също му причини болка.

Духчето се наведе към Хари със светнали като фарове очи.

– Доби чул да разправят – хрипкаво поде той, – че Хари Потър се срещнал за втори път с Черния лорд, и то само преди няколко седмици... и че Хари Потър пак успял да избяга.

Хари кимна и очите на Доби плувнаха в сълзи.

– О, сър! – ахна той и взе да бърше лицето си с ъгълчето на мърлявата калъфка, която носеше. – Хари Потър е доблестен и смел. Справил се е с толкова много опасности досега! Но Доби е дошъл да пази Хари

Потър, да го предупреди... Нищо че после ще трябва да затисне уши с вратата на фурната... Хари Потър не бива да се връща в „Хогуортс“!

Настана тишина, нарушавана само от потракването на ножове и вилици долу и от далечния боботещ глас на вуйчо Върнън.

– К-к-какво? – заекна Хари. – Ама как така да не се върна?!... Нали срокът започва на първи септември! Че аз само за това живея! Ти изобщо не знаеш какво е тук. Моето място не е тук, а във вашия свят – в „Хогуортс“.

– Не, не, не! – разписка се Доби, клатейки глава така силно, че чак ушите му плюяха. – Хари Потър трябва да си стои на сигурно място. Той е твърде велик, твърде добър, за да се погуби. Ако Хари Потър се върне в „Хогуортс“, ще бъде в смъртна опасност.

– Ама защо? – изненада се Хари.

– Има заговор, Хари Потър. Такъв заговор, дето ще направи най-ужасни неща да се случат в Училището за магия и вълшебство „Хогуортс“ тази година – прошепна Доби и изведнъж се разтрепери целият. – Доби го знае от месеци, сър. Хари Потър не бива да се излага на опасност. Той е от голямо значение, сър!

– Какви са тези ужасни неща? – направо попита Хари. – Кой крои този заговор?

Доби издаде странен гърлен звук и заблъска като луд главата си в стената.

– Престани! – викна Хари и сграбчи духчето за ръката да го спре. – Разбирам, че не можеш да ми кажеш. Но защо тогава ме предупреждаваш? – Изведнъж го осени неприятна мисъл. – Чакай малко... Да няма нещо общо с Вол... извинявай... с Ти-знаеш-кой, а? – И добави набързо, щом главата на Доби се наклони угрижено към стената: – Достатъчно е само да ми дадеш знак с поклащане или кимване на главата.

Доби бавно поклати глава.

– Не, не е Онзи-който-не-бива-да-се-назовава, сър.

Гледаше го с широко отворени очи, сякаш искаше да му даде някакъв знак. Хари обаче беше в пълно недоумение.

– Да не би да има брат, а?

Доби поклати глава с още по-широко отворени очи.

– Е, не мога тогава да се сетя кой друг може да притежава способността да предизвика случването на ужасни неща в „Хогуортс“ – каза Хари. – Освен Дъмбълдор... Нали знаеш кой е Дъмбълдор?

Доби кимна с глава:

– Албус Дъмбълдор е най-великият директор, който „Хогуортс“ е имало някога. Доби знае, сър. Доби е чувал, че силата на Дъмбълдор може да се мери с тази на Онзи-който-не-бива-да-се-назовава, дори и от най-добрите му дни. Само че, сър – и гласът на Доби се сниши до настойчив шепот, – има някои неща, които и Дъмбълдор не може... никой благопристоен магьосник...

И преди Хари да успее да го спре, Доби скочи от леглото, сграбчи настолната лампа и се заудря по главата, като скимтеше оглушително.

Долу внезапно настана тишина. Две секунди по-късно, когато сърцето му вече туптеше до пръсване, Хари чу в антрето стъпките на вуйчо Върнън, който се провикна: „Дъдли трябва да е оставил пак телевизора си включен, хлапашка му работа!“

– Бързо! В гардероба! – изсъска Хари и блъсна вътре Доби, затвори вратата и се хвърли на леглото точно когато дръжката се завъртя.

– Какво правиш? – процеди вуйчо Върнън през зъби, надвесен застрашително над Хари. – Развали целия ефект от вица ми за японца, дето играел голф... Само още един звук да чуя и ще съжаляваш, че си се родил, разбра ли!

И той тромаво излезе от стаята.

Хари още трепереше, когато пушна Доби от гардероба.

– Видя ли какво е тук? Разбираш ли сега защо трябва да се върна в „Хогуортс“? Само там имам дом... е, и приятели, струва ми се.

– Приятели, които дори и не пишат на Хари Потър... – поклати глава духчето.

– Предполагам, че те просто... Я чакай – усети се Хари и се намръщи.

– Ти откъде знаеш, че моите приятели не ми пишат?

Доби запристъпва от крак на крак.

– Хари Потър да не се сърди на Доби... Доби го направил за добро...

– Ти да не си ми прибирал писмата?

– Доби ги пази ето тук, сър.

И като отстъпи на безопасно разстояние, той измъкна изпод калъфката, с която беше облечен, дебело тесте писма. Хари разпозна красивия почерк на Хърмаяни, неравните букви на Рон и дори едни драскулки, които трябва да бяха от Хагрид – пазителя на дивеча в гората на „Хогуортс“.

Доби примига боязливо към Хари.

– Хари Потър не бива да се гневи... Доби се надявал Хари Потър... да помисли, че приятелите му са го забравили, и да не иска да се връща в училището, сър...

Хари изобщо не слушаше. Той посегна да грабне писмата, ала Доби отскочи встрани.

– Хари Потър ще си ги получи, сър, ако даде на Доби думата си, че няма да се връща в „Хогуортс“. О, сър, не бива да се излагате на такава опасност! Обещайте ми, че няма да се връщате, сър!

– Няма да ти обещаю! – разгневи се Хари. – Дай ми писмата от моите приятели!

– Тогава Доби няма друг избор – тъжно рече духчето.

Преди Хари да успее да се помръдне, Доби се стрелна до вратата на стаята, дръпна я... и хукна надолу по стълбите.

С пресъхнала уста и свит стомах Хари се втурна след него, мъчейки се да не вдига шум. Взе на един скок последните шест стъпала, приземи се меко като котка на килимчето в антрето и се огледа за Доби. От столовата се чуваше гласът на вуйчо Върнън: „... разкажете на Петуния оная смешна история за американските каналджии, господин Мейсън – тя направо умира да я чуе...“ Хари изтича до кухнята и там едва не припадна.

Пудингът, шедьовърът на леля Петуния, планината от сметана и захаросани бонбони, се издигаше към тавана, а върху шкафа в ъгъла се беше свил Доби.

– Недей – дрезгаво изрече Хари. – Моля те... ще ме убият...

– Хари Потър да обещае, че няма да се върне на училище...

– Доби... моля те...

– Обещайте, сър...

– Не мога!

Доби му отправи драматичен поглед.

– Тогава Доби трябва да го стори, сър, за доброто на Хари Потър.

Чинията се приземи с оглушителен трясък и сметаната от пудинга опръска стените и прозорците. Чу се звук като удар с камшик и Доби изчезна.

От трапезарията се разнесоха писъци. Вуйчо Върнън, последван от гостите, се втурна в кухнята, където завари Хари, вцепенен от ужас, сплескан от главата до петите със сметана.

Отначало изглеждаше, че вуйчо Върнън ще успее да замаже цялата работа. („А, това е нашият племенник – не е добре, горкичкият, и се бои от непознати, та затова го държим горе..“) Той изтика ужасеното семейство Мейсън обратно в трапезарията, заплаши Хари, че ще го смаже от бой, като си отидат гостите, и му връчи един парцал. Леля Петуния измъкна от фризера малко сладолед вместо пудинга и Хари, все още разтреперан, се зае да мие кухнята.

Вуйчо Върнън може би все пак щеше да има шанс да сключи сделката, ако не беше совата...

Леля Петуния тъкмо черпеше гостите с ментови бонбони, когато през прозореца влетя забулена сова, пусна едно писмо върху главата на госпожа Мейсън и излетя отново. Госпожа Мейсън изпищя от ужас и побягна навън, крещейки нещо за лунатици. Господин Мейсън я последва, но първо заяви на домакините, че жена му се плаши до смърт от птици с всякакви размери и форма, и ги попита всеки път ли устройват такива шеги на гостите си.

В кухнята Хари стискаше парцала като единствена защита срещу вуйчо Върнън, който се приближаваше с демонични пламъчета в малките очички.

– Чети това! – злобно изсъска той, размахал писмото, донесено от совата. – Хайде, чети!

Хари взе писмото. То не беше за рождения му ден.

Уважаеми господин Потър,

Получихме сведения, че тази вечер точно в девет часа и дванайсет минути в дома, където живеете, е била направена хвърковата магия.

Както Ви е известно, на невръстните магьосници не се разрешава да си служат с магии извън училище и ако отново нарушите тази забрана, може да бъдете изключен от съответното училище (Наредба за целесъобразно ограничаване на магьосничеството от невръстни, 1875 година, параграф В).

Напомняме Ви също така, че всякаква магьосническа дейност, която може да бъде забелязана от членове на немагьоснически общности (мъгъли), представлява сериозно престъпление по член 13 от Указа за секретност на Международната конфедерация на магьосниците.

Желаем Ви приятна ваканция!

Искрено ваша:

Мафалда Хопкърк, отдел „Злоупотреба с магии“
Министерство на магията

Хари вдигна очи от писмото и преглътна.

– Не си ни казвал, че ви е забранено да използвате магия извън училище – рече вуйчо Върнън и зловещите пламъчета заиграха в очите му. – Предполагам, че си забравил да го споменеш, а? Просто ти се е изплъзнало от ума, нали? – Той се нахвърли върху Хари като голям булдог с оголени зъби. – Чуй тогава какво ще ти кажа, момче... Заклучвам те и повече никога няма да се върнеш в онова училище, никога! А опиташ ли да се измъкнеш с магия, ще те изключат оттам.

И като се разхили като луд, повлече Хари обратно нагоре по стълбите. Вуйчо Върнън не се шегуваше. На следващата сутрин той плати да поставят решетки на прозореца на Хари, а сам изряза в долния край на вратата дупка като за куче, колкото да пропуска малки порции храна три пъти на ден, и я затвори с капак. Сутрин и вечер Хари можеше да отива до тоалетната. Иначе беше заключен в стаята си през цялото денонощие.

* * *

Три дни по-късно Дърсли не даваха никакви признаци, че ще отстъпят, и Хари не виждаше изход от ситуацията. Лежеше и гледеше как зад решетките на прозореца му слънцето залязва и тъжно се питаше какво ли ще стане с него...

Нямаше смисъл да се измъква оттам с магия, щом щяха да го изключат от „Хогуортс“. Ама пък и животът на „Привит Драйв“ бе стигнал до точка на непоносимост! Откакто Дърсли вече знаеха, че няма опасност да осъмнат като прилепи, той бе загубил единственото си оръжие. Доби може би беше спасил Хари от нещо страшно в „Хогуортс“, но както вървяха нещата, той можеше и без това да си умре – от глад.

Капакът на кучешкия отвор изтрака и се появи ръката на леля Петуния, която избута в стаята купичка с рядка супа. Понеже вече го болеше стомахът от глад, Хари скочи от леглото си и я грабна. Супата беше леденостудена, но той изгълта половината на един дъх. После отиде до клетката на Хедуиг и изсипа разкашканите зеленчуци от дъното на купата в празната ѝ паничка за храна. Тя се накокошини и се обърна с поглед, пълен с отвращение.

– Няма смисъл да извъръщаш човка, защото друго за ядене просто нямаме – мрачно ѝ рече Хари.

Той остави празната купа на земята до отвора и пак си легна, като че още по-гладен отпреди.

Ако все пак оживееше още четири седмици, какво щеше да стане, като не се яви в „Хогуортс“? Дали ще пратят някого да разбере защо го няма? Ще успеят ли да накарат семейство Дърсли да го пуснат?

В стаята падна здрач. Хари беше изтощен, червата му къркореха, главата му се замайваше от въпроси без отговор и той се унесе в неспокоен сън.

Сънува, че са го изложили в зоологическа градина в клетка с табелка „Невръстен магьосник“. Хората се блещеха през решетките да го видят как лежи, изгладнял и немощен, на сламената си постеля. Забеляза в тълпата физиономията на Доби и му извика за помощ, ала Доби се провикна „Хари Потър е в безопасност там, сър!“ и изчезна. После се появиха тримата Дърсли и Дъдли раздруса пръчките на клетката, като му се хилеше.

– Престани! – измърмори Хари, когато друсането стана нетърпимо за замаяната му глава. – Остави ме на мира... махни се... искам да спя...

Тогава отвори очи. Луната грееше през решетката на прозореца. И някой наистина надничаше вътре – някой с лунички, с червена коса и дълъг нос.

Зад прозореца беше Рон Уизли.

ГЛАВА ТРЕТА ХРАЛУПАТА

Хари ахна, добра се до прозореца и го отвори, за да могат да си говорят през решетките.

– Рон, как успя да стигнеш... как...

Но направо зяпна, щом осъзна напълно това, което виждаха очите му. Рон се бе надвесил през задния прозорец на стара тюркоазена на цвят кола, паркирана във въздуха! От предната седалка се хилеха на Хари двамата братя на Рон – близнаците Фред и Джордж.

– Е, Хари?

– Какво става? – нервничеше Рон. – Поканих те на гости поне дванайсет пъти, а после татко си идва един ден къщи и разправя, че си получил официално предупреждение, задето си използвал магия пред мъгълите, при които живееш.

– Не бях аз... Ама той как е разбрал?

– Работи в Министерството на магията – поясни Рон. – Ти нали знаеш, че не ни разрешават да използваме магии извън училище...

– Не е ли малко нахално точно ти да го казваш в този момент? – отбеляза Хари, без да отмества поглед от люлеещата се във въздуха кола.

– О, това не се брои! – възрази Рон. – Само си услужихме с нея, тя е на татко, не сме я омагьосали ние. Ама да правиш магии пред ония мъгъли, дето живееш с тях...

– Казах ти, че не съм. Но то е дълга история, за да ти обяснявам сега. Виж какво, можеш ли да им кажеш там, в „Хогуортс“, че семейство Дърсли са ме заключили и не ме пускат да се върна в училище. Аз явно няма да мога да се измъкна с магия, защото ако в министерството разберат, че има втори случай за три дни...

– Я стига си дърдорил! – прекъсна го Рон. – Дойдохме да те вземем с нас.

– Ама и на вас не е позволено да правите магии!

– Не е и необходимо – каза Рон, като кимна с глава към предната седалка и се ухили. – Забравяш с кого съм.

– Вържи това около пръчките на решетката – нареди Фред и хвърли на Хари единия край на въжето.

– Ако семейство Дърсли се събудят, спукана ми е работата – рече Хари, като върза здраво въжето около пръчките, а Фред форсира двигателя.

– Не се бой и се дръпни назад – каза Фред.

Хари отстъпи назад в сянката до Хедуиг, която сякаш разбираше, че става нещо важно, защото беше притихнала. Колата ревеше все по-силно и по-силно, докато изведнъж решетката се изтръгна с трясък, а Фред насочи колата право нагоре... Хари се втурна към прозореца и видя как решетката се поклаща над земята. Рон се задъха, докато я вмъкна в колата. Хари се отслуша боязливо, но от спалнята на семейство Дърсли не се чуваше шум.

Щом решетката бе наместена на задната седалка при Рон, Фред даде заден ход и се приближи колкото можеше до прозореца на Хари.

– Качвай се – каза Рон.

– Ами нещата ми за „Хогуортс“?... Пръчката ми... метлата...

– Къде са?

– Заключени са в килера под стълбището, а аз не мога да изляза от тази стая.

– Няма проблем! – обади се Джордж от мястото до шофьора. – Направи ни път, Хари.

Близнаците внимателно се покатериха през прозореца в стаята. Няма как да не им се признае ловкостта, помисли си Хари, докато Джордж измъкна от джоба си обикновена фиба за коса и се залови да рови из ключалката.

– Повечето вълшебници смятат, че не си заслужава да се знаят някои от тези мъгълски трикове, но според нас те са много полезни, макар и понякога доста бавни – отбеляза Фред.

Чу се леко шракване и вратата се отвори.

– Ние ще ти донесем куфара, а ти грабвай каквото ти трябва от стаята и го подавай на Рон – прошепна му Джордж.

– Внимавайте, че последното стъпало скърца – пак шепнешком ги предупреди Хари и близнаците изчезнаха надолу по тъмното стълбище.

Хари се хвърли да събира нещата си из стаята и да ги подава на Рон. После отиде да помогне на Фред и Джордж да вдигнат грамадния му куфар по стълбите и чу как вуйчо Върнън се покашля.

Най-сетне, задъхани, те стигнаха до горната площадка, а оттам отнесоха куфара до отворения прозорец. Фред се качи в колата да го дърпа, а Хари и Джордж бутаха откъм стаята. Сантиметър по сантиметър измъкнаха куфара през прозореца.

Вуйчо Върнън пак се покашля.

– Хайде още малко – едва си поемаше дъх Фред, който дърпаше от колата. – Натиснете един път силно.

Хари и Джордж подпряха по едно рамо и куфарът се плъзна на задната седалка.

– Хайде да тръгваме – шепнешком ги подкани Джордж.

Хари тъкмо се покатерваше на перваза, когато зад него внезапно се разнесе силен писък, последван веднага от гласа на вуйчо Върнън:

– АХ, ПРОКЛЕТАТА СОВА!

– Забравих Хедуиг!

Хари се втурна обратно в стаята и в този момент лампата на стълбището светна. Той грабна кафеза с птицата, хукна към прозореца и го прехвърли на Рон. Докато се катереше отново по скрина, вуйчо Върнън блъсна отключената врата и тя се отвори с трясък.

За части от секундата вуйчото застана в рамката на вратата, после изрева като разгневен бик, хвърли се към Хари и го сграбчи за глезена.

Рон, Фред и Джордж пък го хванаха за ръцете и задърпаха с всички сила.

– Петуния! – реवेशе вуйчо Върнън. – Той се измъква! БЯГА ОТ НАС!

Тримата Уизли дръпнаха със страхотна сила и кракът на Хари се измъкна от хватката на вуйчо Върнън. Щом Хари седна в колата и затръшна вратата, Рон викна „Давай газ, Фред!“ и колата изведнъж се засили към луната.

Хари просто не можеше да повярва – беше свободен! Той смъкна надолу прозореца си и остави нощния въздух да развява косата му. Обърна се назад да погледне изчезващите покриви на „Привит Драйв“. Вуйчо Върнън, леля Петуния и Дъдли се бяха надвесили от прозореца на неговата стая, крайно изумени.

– До следващото лято! – извика им Хари.

Тримата Уизли гръмко се разсмяха и той се намести удобно на седалката си, ухилен до уши.

– Пусни Хедуиг да си лети след нас – каза той на Рон. – Не си е разпервала крилетата цяла вечност.

Джордж подаде фибата на Рон и след малко Хедуиг вече летеше весело след тях.

– Е, разказвай, Хари – каза Рон нетърпеливо: – Какво се случи с теб?

Хари им разказа всичко за Доби, за предупреждението му и за провала на пудинга. Като свърши, всички дълго мълчаха от изненада.

– Много странно! – каза Фред най-сетне.

– Крайно заплетено! – съгласи се Джордж. – Значи той дори не ти разкри кой крои заговора?

– Едва ли би могъл – каза Хари. – Нали ти казах, че тъкмо преди да издаде нещо, започваше да си блъска главата в стената.

Забеляза как Фред и Джордж се спогледаха.

– Какво, да не искате да кажете, че ме е излъгал? – попита Хари.

– Ами, виж какво... – започна Фред, – домашните духчета имат собствена магическа сила, но обикновено не могат да я използват без разрешението на господарите си. Предполагам, че тоя Доби е бил изпратен да ти попречи да се върнеш в „Хогуортс“. Някой е искал да се пошегува с теб. Можеш ли да си спомниш кой в училище ти има зъб?

– Да! – тутакси отвърнаха в един глас Хари и Рон.

– Драко Малфой – обясни Хари. – Той ме мрази.

– Драко Малфой ли? – повтори Джордж, като се обърна. – Да не е синът на Луциус Малфой?

– Сигурно. Това име не се среща чак толкова често, нали? – каза Хари. – Защо питаш?

– Чух татко да го споменава – рече Джордж. – Бил голям поддръжник на Вие-знаете-кой.

– А когато Вие-знаете-кой изчезнал – добави Фред, проточвайки шия назад да погледне Хари, – Луциус Малфой разправял, че всъщност съвсем не бил такъв. Изобщо – голяма мръсотия... Татко е убеден, че той е бил сред най-приближените на Вие-знаете-кой.

Хари и преди беше чувал такива неща за семейството на Малфой и затова никак не се изненада. Сравнен с Малфой, Дъдли Дърсли можеше да мине за мило, умно и чувствително момче.

– Не знам дали семейство Малфой имат домашно духче... – каза Хари.

– Така или иначе, Доби служи в старо магьосническо семейство, при това богато – заключи Фред.

– Ех, мама все си мечтае да имаме домашно духче за гладенето! – въздъхна Джордж. – Ами ние си караме само с един дърт таласъм на тавана и гномчета из цялата градина. Домашните духчета се подвизават все в големите стари къщи, замъци и други подобни, та няма начин да уловиш някое в къща като нашата...

Хари мълчеше. Ако се съди по това, че Драко Малфой винаги имаше най-хубавите неща, семейството му сигурно беше затрупано с магьосническо злато. Представяше си как Малфой ходи наперено из голямата господарска къща. Нищо чудно тогава, че е изпратил семейния слуга да попречи на Хари да се върне в „Хогуортс“. Как можа така глупаво да се довери на Доби!

– Добре е, че все пак дойдохме да те вземем – каза Рон. – Разтревожих се, като не отговаряше на писмата ми. Отначало мислех, че Ерол е виновен...

– Кой е Ерол?

– Нашата сова. Много е стара. Случвало се е да припада от немощ, когато разнася писма. Тогава се опитам да взема назаем Хермес...

– Кого?

– Совата, която мама и татко купиха на Пърси, когато той стана префект – обясни Фред от предната седалка.

– Ама Пърси не ми я даде – продължи Рон. – Каза, че му трябвала.

– Пърси изобщо е някак особен това лято – посмръщи се Джордж. – Изпраща купища писма и непрекъснато седи заключен в стаята си... А пък то... прекалените работи... нали знаеш... Караш много на запад, Фред – добави той, като посочи компаса на таблото, и Фред изви волана.

– А баща ви знае ли, че сте взели колата? – попита Хари, макар че се досещаше какъв ще бъде отговорът.

– Ъъ... не – отвърна Рон, – той е на работа тази вечер. Дано да успеем да я приберем в гаража, без мама да забележи, че сме летели с нея.

– Какво всъщност прави баща ти в Министерството на магията?

– Работи в най-скучния отдел – отвърна Рон. – Злоупотреба с мъгълски вещи.

– Каква злоупотреба?

– Абе това е, когато се омагьосат вещи на мъгъли и после се озават пак в мъгълски магазин или дом. Например миналата година след смъртта на една стара вещица нейният чаен сервиз бил продаден на антикварен магазин. Купила го една мъгълка, занесла го у дома си и поканила на чай приятели. Било същински кошмар, та татко трябваше да работи извънредно седмици наред.

– Какво станало?

– Ами чайникът полудял и взел да пръска наоколо врял чай, а един от гостите бил закаран в болница с щипките за захар на носа. Татко направо обезумя, а в службата били само той и оня стар магьосник Пъркинс. Трябвало да правят какви ли не магии за забрава и разни други фокуси, та да потулят работата...

– Ама татко ти... тази кола...

Фред се разсмя:

– Охо, татко си пада по разни мъгълски машинки, бараката ни е пълна с тях! Той ги разглобява, прави им магии и си сглобява наново. Ако вземе да обискира къщата ни, сам ще трябва да се арестува. Мама направо изпада в ужас.

– Ей го шосето – съобщи Джордж, който се взираше през предното стъкло. – След десетина минути сме там... Тъкмо навреме, че вече се съмва... По хоризонта на изток се виждаше бледорозово сияние.

Фред сниши колата и Хари различи тъмните правоъгълничета на нивите с групички дървета между тях.

– Малко встрани от селото сме – отбеляза Джордж. – Това е Отъри Сейнт Кечпоул.

Колата летеше все по-ниско и по-ниско. Между дърветата вече прозираше светлината на яркочервеното слънце.

– Приземяване! – обяви Фред, когато кацнаха с леко друсване.

Бяха се приземили до порутен гараж в малък двор и Хари за пръв път видя къщата на Рон.

Тя приличаше на някогашен грамаден каменен свинарник, но явно са били добавяни допълнителни стаи тук и там, докато се получат няколко етажа. Всичко бе някак толкова разкривено, сякаш се държеше само на магия („А може би си е точно така“ – помисли си Хари). Върху червения покрив бяха кацнали четири или пет комина. На килната табелка, забучена в земята при входа, беше написано „Хралупата“. Около входната врата имаше цяла камара високи гумени ботуши и един силно ръждясал котел. Няколко угоени кафяви пилета се разхождаха по двора.

– Не е кой знае какво – каза Рон.

– Великолепно е! – радваше се Хари, като си помисли за „Привит Драйв“.

Четиримата едновременно слязоха от колата.

– Сега се качваме горе съвсем тихичко – започна Фред – и чакаме мама да ни извика за закуска. Тогавата ти, Рон, се втурваш надолу по стълбите и викаш: „Мамо, виж кой е дошъл през нощта!“ Тя толкова ще се радва да види Хари, та никой няма да усети, че сме карали колата.

– Точно така! – съгласи се Рон. – Идвай, Хари. Аз спя в една...

В следващата секунда лицето на Рон доби зеленикав цвят, а очите му бяха вперени към къщата. Другите трима веднага обърнаха погледи натам.

През двора крачеше госпожа Уизли, и то така, че разпръскваше пилците наоколо си. Беше удивително как една нисичка, закръглена и миловидна жена можеше да изглежда като саблезъб тигър.

– Ау! – тихо изрече Фред.

– Ужас! – каза Джордж.

Госпожа Уизли спря пред тях с ръце на хълбоците, местейки поглед от една виновна физиономия на друга. Носеше престилка на цветя, а от джоба ѝ се подаваше магическа пръчка.

– Така значи... – каза тя.

– Добро утро, мамо! – каза Джордж колкото можеше по-бодро и възторжено.

– Случайно да се досещате, че се притесних? – попита госпожа Уизли със заплашителен шепот.

– Извинявай, мамо, ама нали виждаш, трябваше да...

И тримата синове на госпожа Уизли бяха по-високи от нея, но някак се снишиха, щом гневът ѝ се стовари отгоре им.

– Празни легла! Няма бележка! Колата липсва... може да сте катастрофирали... обезумях от страх... ама вас изобщо не ви е грижа... никога, откакто се помня... Само чакайте да се върне баща ви! Как никога не сме имали такива грижи с Бил, или с Чарли, или с Пърси...

– Перфектният префект! – измърмори Фред.

– ПО-ДОБРЕ ДА БЕШЕ ВЗЕЛ ПРИМЕР ОТ НЕГО! – развика се госпожа Уизли, като мушкаше с пръст Фред в гърдите. – Ами ако бяхте умрели, ако ви бяха видели, ако баща ви беше загубил работата си заради вас...

Сигурно бяха минали часове, преди госпожа Уизли да прегракне от викане и да обърне внимание на Хари, който се беше поотдръпнал назад:

– Много се радвам да те видя, Хари, миличък! Влизай да закусиш.

Тя се обърна и тръгна към къщата, а Хари я последва, след като хвърли тревожен поглед към Рон и получи от него насърчително кимване.

Кухнята беше малка и пълна с какво ли не. В средата имаше дървена маса, изтъркана от употреба, а около нея – столове. Като седна на ръба на един от тях, Хари се заоглежда. Никога преди не бе влизал в къща на магьосници.

Часовникът на отсрещната стена имаше само една стрелка, без цифри. Вместо тях по края му пишеше „Време за чай“, „Време за хранене на кокошките“ или „Закъсняваш!“. По полицата над огнището бяха подредени в три реда книги със заглавия като „Как да си омагьосаме сирене“, „Чарът на сладкишите“ или „Едноминутни блюда – какво възшебство!“. И ако не го лъжеха ушите, Хари току-що бе чул по радиото до кухненската мивка, че следва „Часът на омаята с популярната певица ясновидка Селестина Уорбек“.

Госпожа Уизли трополеше, приготвяйки закуската някак разсеяно, и хвърляше сърдити погледи към синовете си, докато обръщаше наденичките в тигана. От време на време си мърмореше нещо като „не знам какво сте си въобразявали...“ и „никога не бих допуснала...“

– Ти изобщо не си виновен, миличък – увери тя Хари, като изсипа осем-девет наденички в чинията му. – Ние с Артър също се тревожехме за теб. Тъкмо снощи си казахме, че ще отидем да те вземем, ако до петък Рон не получише от теб отговор на писмото си. Но все пак... – и тя добави и три пържени яйца в чинията му – ...да се лети с незаконна кола през почти половината територия на страната... Ами можеха да ви видят...

Тя небрежно махна с пръчката си към мивката и съдовете започнаха да се самоизмиват с леко потракване.

– Беше облачно, мамо! – обади се Фред.

– Не говори с пълна уста! – скара се майка му.

– Те го държаха гладен, мамо! – каза Джордж.

– Млъкни! – нареди госпожа Уизли, но изражението ѝ малко поомекна, когато се залови да реже на Хари филийки и да ги маже с масло.

В този момент вниманието на всички бе привлечено от малка червеночоса фигурка в дълга нощничка, която се появи в кухнята, нададе лек писък и хукна обратно навън.

– Джини – прошепна Рон на Хари. – Сестра ми. Цяло лято говори за теб.

– Да, ще ти поиска и автограф, Хари – засмя се Фред, но улови погледа на майка си и се наведе над чинията, без да проговори повече.

Никой не отрони дума, преди и четирите чинии да се опразнят, което стана удивително бързо.

– Ама че съм уморен! – прозина се Фред, като остави най-сетне ножа и вилицата. – Ще ида да си легна...

– Нищо подобно! – сопна се майка му. – Сам си си виновен, че не си спал нощес. Сега ще вземеш да обезгномииш градината, че няма оправия с тая напаст.

– О, мамо...

– И вие двамата също – добави тя и погледна строго Рон и Фред. – А ти можеш да си лягаш – обърна се тя към Хари. – Не си ги карал да хвърчат с тая загумена кола.

Но Хари, който се чувстваше съвсем бодър, бързо предложи:

– Аз ще помагам на Рон. Никога не съм виждал как се обезгномява...

– Много си любезен, миличък, ама това е досадна работа – каза госпожа Уизли. – Е, да видим сега какво пише Локхарт по въпроса. – И свали от полицата една тежка книга.

Джордж изпъшка:

– Мамо, знаем как се обезгномява градина.

Хари погледна корицата на книгата в ръцете на госпожа Уизли. На нея от край до край бе написано с красиви златни букви „Гилдрой Локхарт: Наръчник за борба с домашните вредители“. От голямата снимка гледаше красив магьосник с вълниста руса коса и ведри сини очи. Както навсякъде в магическия свят, снимката се движеше: вълшебникът, който трябва да беше Гилдрой* Локхарт, намигаше доста дръзко на всички. Госпожа Уизли му се усмихна широко.

[* Гилдрой – от „позлатявам, разкрасявам“ и „кралски“ (англ.) – Б. пр.]

– О, той е великолепен! – каза тя. – Познава всички домашни вредители и е написал чудесна книга...

– Мама го харесва – пошепна Фред, но така, че да го чуят всички.

– Я не ставай смешен, Фред – отвърна госпожа Уизли, а страните й поруменияха. – Е, щом знаете по-добре от Локхарт, вървете и се залавяйте за работа, ама тежко ви, ако после намеря и едно гномче в градината, като дойда да проверя.

Като се прозяваха и мърмореха, тримата Уизли се затътриха навън, а Хари тръгна по петите им. Градината беше просторна и изглеждаше точно както трябва – според Хари. Семейство Дърсли не биха я харесали, защото имаше много плевели, а тревата не беше косена. Край зидовете бяха израсли криви чворести дървета, от всяка леха бяха избуяли растения, каквито Хари не беше виждал преди, а голямото зелено езеро беше пълно с жаби.

– Знаеш ли, че и мъгълите имат гномчета в градините си – каза Хари на Рон, като прекосяваха поляната.

– Аха, виждал съм ги ония неща, дето им викат гномчета – отвърна Рон, стъгнат на две с глава между божурите. – Приличат на някакъв дебел малък Дядо Коледа с въдица...

Чу се силен шум от боричкане и тътрене, божурите се разтресоха и Рон се изправи.

– Ето какво е гномче – каза той смръщен.

– Пусни ме! Пусни ме! – квичеше гномчето.

Изобщо не приличаше на Дядо Коледа. Беше дребно и жилаво, като от кожа, с голяма кръгла плешива глава, подобна на картоф. Рон го държеше с протегнатата ръка, а то риташе с грубите си крачета. Тогава Рон го хвана през глезените и го обърна надолу с главата.

– Сега се прави така – заобяснява той, като вдигна гномчето над главата си („Пусни ме!“) и започна да го върти в големи кръгове като ласо. Виждайки ужасеното лице на Хари, Рон добави: – Нищо им няма, просто трябва да бъдат толкова зашеметени, че да не намерят обратния път до дупките си.

Той пусна глезените на гномчето, то излетя на шест-седем метра във въздуха и тупна в полето зад плета.

– Слабо – обади се Фред. – Бас държа, че ще пратя моето отвъд оня дънер.

Хари бързо свикна да не съжالياва гномчетата. Реши просто да пусне първото, което хвана, през плета. Ала гномчето, долавяйки неговата слабост, впи остриите си като бръснач зъби в пръста на Хари, който с мъка го откопчи и после...

– Лелееее, Хари... ами това са почти петнайсет метра!

Въздухът скоро потъмня от летящи гномчета.

– Добре че са глуповати – каза Джордж, хванал пет-шест наведнъж. – Щом усетят, че ги разчистваме, юрват се всички на светло да видят какво става. Дори не са се научили досега от какво трябва да се крият.

Скоро гномчетата в полето заотстъпваха безредно на тълпи, привели тесните си раменца.

– Пак ще се върнат – каза Рон, докато ги гледаха как изчезват в горичката от другия край на полето. – Харесва им тук... Татко е твърде мек с тях – те го забавляват...

Точно в този момент входната врата тракна.

– Ето че се връща! – каза Джордж. – Татко си дойде!

Те хукнаха през градината и се прибраха вкъщи.

Господин Уизли се беше отпуснал на един кухненски стол, без очила и със затворени очи. Беше слаб и малко плешив, но колкото коса имаше, бе червена като на децата му. Носеше дълга зелена мантия, прашна и изхабена от много пътуване.

– Каква нощ! – мърмореше той, докато посегна опипом за чайника, щом всички седнаха около него. – Девет обиска. Девет! А старият Мъндънгус Флечър се опита да ми направи заклинание, докато бях с гръб към него.

Господин Уизли отпи дълга глътка и въздъхна.

– Откриха ли нещо, татко? – живо се поинтересува Фред.

– Аз намерих само няколко изчезващи ключа и един хапещ чайник – прозя се господин Уизли. – Имаше и други доста неприятни неща, но не бяха към моя отдел. Мортлейк беше отведен за разпит по повод някакви много странни порове „копои“, но добре че за това отговаря комисията по експериментална магия.

– Защо трябва ключовете да изчезват? – попита Джордж.

– За задявка с мъгълите – въздъхна господин Уизли. – Продаваш им ключове, които се смаяват до изчезване, и те изобщо не могат да ги намерят, като им потриват... Много е трудно, разбира се, да се посочи виновникът, защото никой мъгъл няма да си признае, че ключовете му се смаяват, а ще настоява, че все ги губи. Добре че те за нищо на света няма да признаят, че има магия, дори тя да им вади очите... макар че направо няма да повярват колко неща са се заели да омагьосват нашите...

– КАТО НАПРИМЕР КОЛИ!

Госпожа Уизли се бе появила с ръжен, който държеше като меч.

– К-к-какви коли, миличка Моли?

– Такива, Артър, коли – отвърна госпожа Уизли със святкащи очи. – Представи си как един магьосник си купува ръждясала стара кола и казва на жена си, че само иска да я разглоби да види как работи, а всъщност я омагьосва да лети.

Господин Уизли запримигва на парцали.

– Ами... да, мила, но все пак това не е нарушение на закона, при все че... е, по-правилно е да каже на жена си истината... А ако познаваш закона, в него има една вратичка, според която – стига да няма намерението действително да лети с тази кола – това, че тя по принцип може да...

– Артър Уизли, ти си оставил вратичката в закона, когато си го писал! – повиши тон госпожа Уизли. – За да можеш да си човъркаш ония мъгълски боклуци в бараката! И за твоё сведение Хари пристигна тази сутрин с колата, с която ти изобщо нямаше намерение да летиш!

– Хари ли? – попита господин Уизли, недоумяващ. – Кой Хари?

Огледа се, видя Хари и скочи от стола си.

– О, небеса! Това ли е Хари Потър? Много се радвам да се запознаем! Рон ни е говорил толкова много за...

– Снощи твоите синове са летели с оная кола до къщата на Хари и обратно – развика се госпожа Уизли. – Какво ще кажеш за това, а?

– Ама наистина ли? – оживи се господин Уизли. – И добре ли се движеше? Всъщност... искам да кажа – запъна се той, като видя гневните искри в очите на госпожа Уизли, – че... че това е доста нередно, момчета... Много лошо сте постъпили...

– Да ги оставим, те ще се разберат – измърмори Рон на Хари, докато госпожа Уизли се издуваше като жаба. – Ела да ти покажа стаята си.

Те се измъкнаха от кухнята и тръгнаха надолу по тесен коридор до едно неравно стълбище, което водеше на зигзаг нагоре през къщата. На третата площадка бе открената една врата. Хари зърна две светлокафяви очи, вперени в него, преди вратата да щракне затворена.

– Джини – обясни Рон. – Тя иначе не е така плаха, обикновено не можеш да ѝ затвориш устата...

Изкачиха се още два етажа и стигнаха пред врата с олющена боя и малка табелка, на която пишеше „Стаята на Роналд“.

Хари влезе, като леко докосна с глава снишаващия се таван, и запримигва. Имаше чувството, че се намира в пещ: почти всичко в стаята на Рон беше яркооранжево – и покривката на леглото, и стените, дори таванът. Чак тогава Хари осъзна, че старите тапети са целите покрити плътно с плакати на седем вещици и магьосници, облечени в ярко-оранжеви мантии, яхнали дръжките на метли и размахали весело ръце.

– Това любимият ти отбор по квидич ли е?

– „Чъдли Кенънс*“ – отвърна Рон и посочи оранжевата покривка на леглото с два гигантски черни инициала и едно летящо гюлле. – Девети в лигата!

[* Кенънс – топове, гюллета (англ.) – Б.пр.]

Учебниците на Рон по магии бяха стоварени накуп в ъгъла до цяла камара комикси, като че ли все за „Приключенията на Мартин Мигс, Лудия мъгъл“. Магическата пръчка на Рон беше оставена до прозореца върху аквариум, пълен с попови лъжички, до който в едно петънце слънчева светлина дремеше дебелият сив плъх Скабърс.

Хари прекрачи през едно тесте саморазбъркващи се карти за игра на пода и погледна навън през малкия прозорец. Долу в полето забеляза банда

гномчета да се промъкват едно по едно обратно през плета на двора. Чак тогава погледна Рон, който го наблюдаваше с известно нетърпение, сякаш чакаше за мнението му.

– Малко е тесничко тук – изпревари го Рон. – Не е като стаята ти там при мъгълите. А съм и точно под оня таласъм на тавана, който непрекъснато блъска по тръбите и пъшка...

Ала Хари се бе ухилил до уши, когато заяви:

– Това е най-хубавата къща, в която съм влизал!

Ушите на Рон пламнаха.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА ВЪВ „ФЛОРИШ И БЛОТС“

Животът в „Хралупата“ нямаше нищо общо с този на „Привит Драйв“. При семейство Дърсли всичко беше прибрано и подредено, а в къщата на Уизли непрекъснато ставаха странни и неочаквани неща. Хари доста се изплаши, когато за пръв път се погледна в огледалото над камината в кухнята и то му подвикна: „Я се загащи, мърльо!“ Таласъмът на тавана започваше да вие и да мята по пода тръби, щом къщата поутихнеше, а малките експлозии от стаята на Фред и Джордж не правеха впечатление на никого. Но най-необичайното за Хари от живота при Рон не бе нито говорещото огледало, нито шумният таласъм, а фактът, че всички изглежда го харесваха.

Госпожа Уизли се грижеше за състоянието на чорапите му и му сипваше по четири пъти на всяко ядене. Господин Уизли обичаше да седи до Хари на масата, за да го обсипва с въпроси за живота му с мъгълите, например как работят техните пощи и електрическите контакти.

– Възхитително! – казваше той, когато Хари му обясняваше как се използва телефонът. – Направо гениално! Какви неща са измислили мъгълите, за да се справят и без магии!

Хари получи вест от „Хогуортс“ едно слънчево утро около седмица след пристигането си в „Хралупата“. Когато той и Рон слязоха на закуска, господин и госпожа Уизли с Джини вече седяха около кухненската маса. Щом видя Хари, момичето неволно събори купичката си с каша под масата и тя изтрополя силно. Джини като че ли имаше склонност към събаряне на предмети, когато Хари влезеше в някоя стая. Тя се мушна под масата да измъкне купичката и се появи пламтяща като огнен залез. Хари се направи, че не е забелязал нищо, седна и пое препечената филийка, която му подаде госпожа Уизли.

– Имате писма от училище – съобщи господин Уизли и връчи на Хари и Рон еднакви на вид пликосе от жълтеникав пергамент с адреса, написан със зелено мастило. – Дъмбълдор вече знае къде си, Хари... на него нищо не му убягва. И вие двамата имате по едно писмо – обърна се той към Фред и Джордж, които влязоха все още по пижами.

За няколко минути се възцари тишина, докато всички четяха писмата си. В писмото на Хари му напомняха да вземе пак експрес „Хогуортс“, както обикновено от гара Кингс Крос, на първи септември. Имаше и списък на новите книги, от които щяха да учат второкурсниците през тази учебна година.

Класически заклинания (за втори курс) от Миранда Гощрук
Пътешествия с призраци от Гилдрой Локхарт

Блуждаене с бродници от Гилдрой Локхарт
Ваканция с вещици от Гилдрой Локхарт
Туризм с тролове от Гилдрой Локхарт
Екскурзии с вампири от Гилдрой Локхарт
Скитосване с върколаци от Гилдрой Локхарт
Излети с Йети от Гилдрой Локхарт

Като изчете своя списък, Фред надникна в листа на Хари.

– Я, и на теб ти трябва всички книги на Локхарт! – учуди се той. – Новият преподавател по защита срещу Черните изкуства трябва да е негов почитател. Обзалагам се, че е някоя магьосница.

При тези думи Фред улови погледа на майка си и побърза да се съсредоточи върху мармалада.

– Този списък няма да ни излезе евтино – каза Джордж и хвърли бегъл поглед към родителите си. – Книгите на Локхарт са доста скъпички...

– Е, ще се справим някак – каза госпожа Уизли, но изглеждаше обезпокоена. – Сигурно ще успеем да вземем повечето неща за Джини от втора употреба.

– А, и ти ли постъпваш в „Хогвортс“? – обърна се Хари към Джини.

Тя кимна, изчерви се до корените на огненочервената си коса и натопи лакътя си в купичката с масло. За щастие никой не забеляза това освен Хари, защото точно в този момент влезе Пърси, по-големият брат на Рон. Беше вече облечен, а значката на префект в „Хогвортс“ беше закачена на плетеното му елече.

– Добро утро на всички! – смотолеви Пърси. – Хубав ден, а?

Седна на единствения свободен стол, но тутакси скочи, измъквайки изпод себе си някаква захвърлена там сива топка пера за бърсане на прах, както си помисли Хари, преди да забележи, че перушинестата топка диша.

– Ерол! – възкликна Рон, като пое от Пърси примрялата сова и измъкна писмо изпод крилото ѝ. – Най-сетне отговор от Хърмаяни! Писах ѝ, че ще правим опит да те освободим от ония Дърсли.

Той отнесе птицата до мястото, където кацаха совите зад външната врата, и се опита да я остави на една от пръчките, но Ерол се свлече отново и тогава Рон го настани върху сушилнята за дрехи, мърморейки „Горкичкият!“. После скъса плика и зачете писмото от Хърмаяни:

Мили Рон и Хари, ако си там,

Надявам се, че всичко е минало леко, че Хари е добре и че не сте извършили нищо незаконно, за да го измъкнете оттам, защото това би създавало неприятности и на самия него. Тревожа се, та ако всичко е наред, съобщете ми веднага. Може би е по-добре да използвате друга сова, защото вашата няма да издържи още една поръчка.

Аз съм много заета с подготовка за училище („Как е възможно? – взмути се Рон. – Нали сме във ваканция!“) и следващата сряда отиваме в Лондон да ми купуват новите книги. Защо не се срещнем на „Диагон-али“?

Съобщете ми какво става веднага щом можете.

С обич, Хърмаяни

– Е, чудесна идея! И ние ще идем точно тогава да ви купим нещата – обяви госпожа Уизли и се зае да разчиства масата.

Хари, Рон, Фред и Джордж възнамеряваха да отидат до малката ливада, която семейство Уизли имаха на хълма. Беше оградена с дървета и не се

виждаше от селото долу. Това им позволяваше да тренират куидич, стига да не летят твърде високо. Не можеха да използват истински куидични топки, които биха предизвикали недоумение, ако се случеше да излетят и да попаднат в селото долу. Затова си подхвърляха ябълки. Редуваха се да хвърчат на метлата на Хари „Нимбус две хиляди“, която без съмнение бе най-добрата – старият „Метеор“ на Рон често беше задминаван дори от пеперуди.

Пет минути по-късно те вече се катереха по хълма, праметнали на рамена дръжките на метлите си. Бяха предложили на Пърси да дойде с тях, но той отказа, под предлог че е зает. Хари го виждаше само когато семейството се събираше около масата, през останалото време той седеше заключен в стаята си.

– Много съм любопитен какви ги мъти – намръщи се Фред. – Не е на себе си. Един ден преди теб дойдоха резултатите от изпитите му – дванайсет пъти С.О.В.А., а той изобщо не се радваше!

– СПЕЦИАЛИСТ ПО ОСОБЕНА ВЪЛШЕВНИЧЕСКА АКТИВНОСТ – обясни Джордж, като видя озадачения поглед на Хари. – И Бил имаше навремето толкова. Май ще се сдобием с още един отличник в семейството. Ще умра от срам!

Бил беше най-големият брат. Той и следващият, Чарли, вече бяха завършили „Хогвортс“. Хари не ги познаваше, но знаеше, че Чарли е в Румъния да проучва змейовете, а Бил е в Египет и работи в банката на магьосниците „Гринготс“.

– Откъде ли нашите ще намерят пари за всичките ни необходими неща тая година? – каза след малко Джордж. – Пет комплекта от книгите на Локхарт! А и Джини има нужда от мантия, пръчка и какво ли не още...

Хари мълчеше. Почувства се неловко. В подземията на „Гринготс“ в Лондон се съхраняваше малко състояние, оставено от родителите му. Той, разбира се, можеше да използва тези пари само в магическия свят – тук с галеони, сикли и кнутове не можеше да се купи нищо. Но пред семейство Дърсли не бе споменал нищо за тези пари, защото знаеше, че към купчина злато не биха изпитали ужаса, който имаха към всичко магическо.

* * *

Следващата сряда госпожа Уизли ги събуди рано. След като всеки погълна набързо по половин дузина сандвичи с шунка, облякоха палтата си, а госпожа Уизли свали от етажерката една празна саксия и надникна вътре.

– На свършване е, Артър – въздъхна тя, – трябва да купим още днес. Е, хайде, гостите са с предимство! След теб сме, Хари, миличък! – И му поднесе саксията.

Хари се стъписа пред погледите на всички.

– К-к-какво трябва да направя? – заекна той.

– Той никога не е пътувал с летежна пудра – изведнъж се сети Рон. – Извинявай, Хари, съвсем забравих!

– Никога ли? – изненада се госпожа Уизли. – А как отиде миналата година до „Диагон-али“, за да си купиш нещата за училище?

– С метрото...

– Наистина? – заинтересува се господин Уизли. – Там има ли много ескалации? А как изглеждат...

– Не сега, Артър – прекъсна го госпожа Уизли. – С летежната пудра е много по-бързо, миличък, ама ако никога не си я използвал...

– Няма страшно, мамо – каза Фред. – Хари, гледай нас първо.

Той взе от саксията щипка блестяща пудра, приближи се до огъня и я хвърли в пламъците. Огънят зафуча, стана смарагдовозелен, извиси се над Фред, който пристъпи в него, извика „Диагон-али!“ и изчезна.

– Трябва да говориш ясно, миличък – каза госпожа Уизли на Хари, докато Джордж загребваше от саксията. – И внимавай да излезеш през точната решетка на комина...

– През точната какво? – тревожно попита Хари, когато огънят пак лумна и отнесе Джордж.

– Ами има безброй магьоснически огнища, към които можеш да се насочиш, и трябва да произнесеш името ясно...

– Момчето ще се оправи, Моли, не се бави – каза господин Уизли, като си взе и той от пудрата.

– Но, мили, ако се загуби, какво ще обясняваме на леля му и вуйчо му?

– Те няма да съжаляват – увери я Хари. – На Дъдли ще му е много забавно, че съм се изпарил през комина. Не се притеснявайте.

– Добре... хайде... тръгвай след Артър – каза госпожа Уизли. – Щом стъпиш в огъня, кажи къде отиваш.

– И дръж лактите си прибрани – посъветва го Рон.

– И очите затворени – добави госпожа Уизли. – Саждите...

– И не шавай много, за да не излезеш през друга решетка – прибави Рон.

– Но не изпадай в паника и не излизай твърде рано. Чакай, докато видиш Фред и Джордж.

Като се мъчеше да запомни всичко това, Хари взе малко летежна пудра и се приближи до огъня. Пое си дълбоко въздух, пръсна пудрата в пламъците и пристъпи напред. Огънят го обгърна като топъл бриз, той отвори уста и веднага погълна много пепел.

– Д-д-диагон-али – разкашля се той.

* * *

Усети, че го засмуква нещо като гигантски сифон. Струваше му се, че се върти с голяма скорост... Ушите му бучаха оглушително... Опита се да си държи очите отворени, но от вихрушката зелени пламъци му се повдигаше... Нещо твърдо го удари по лакътя и той го прибра още по-плътнo, като не преставаше да се върти и върти... После като че ли нечий студени ръце му удряха шамари... Като примижа през очилата си, видя върволица от различни огнища и мерна стаите през тях... Сандвичите с шунка се надигаха в стомаха му. Отново затвори очи и си пожела всичко това да свърши... Изведнъж падна по лице върху някакъв студен камък и разбра, че очилата му се разбиха.

* * *

Замаян и ожулен, целият в сажди, той едва се изправи на крака, придържайки счупените си очила. Беше сам, но къде – нямаше представа. Разбра само, че е в каменното огнище на голям, слабоосветен магазин за магьосници...

Но едва ли нещо, което се продаваше тук, можеше да е включено в списъка на училището „Хогуортс“. В една витрина имаше изсъхнала ръка върху възглавница, окървавено тесте карти и едно изцъклено стъклено око. Зловещи маски се надсмиваха от стените, на тезгяха бяха подредени различни човешки кости, а от тавана висяха ръждиви остри шипове. Но най-

лошото бе, че тъмната тясна улица, която Хари видя през прашната витрина на магазина, определено не беше „Диагон-али“.

Колкото по-бързо успееше да се измъкне, толкова по-добре.

Чувствайки все още болката в носа там, където се бе ударил при падането, Хари се запъти бързо и безшумно към вратата. Но преди да успее да мине и половината път, от другата страна на витрината се появиха две фигури. В едната Хари разпозна личност, която най-малко би искал да види в момент, когато се е изгубил, целият е в сажди и със счупени очила – Драко Малфой...

Хари трескаво се огледа и забеляза отляво голям черен шкаф, бързо се пхна вътре и придърпа вратите, като си остави малък процеп, за да гледа през него. Само след секунди се чу звън на камбанка и Малфой влезе в магазина.

Мъжът след него можеше да е само баща му. Имаше същото бледо лице с остри черти и точно такива студени сиви очи. Господин Малфой прекоси магазина, оглеждайки небрежно изложената стока, натисна звънеца на щанда и се обърна към сина си: „Не пипай нищо, Драко.“

Младият Малфой, който вече бе посетил към стъкленото око, отвърна:

– Ти нали каза, че ще ми купиш подарък.

– Казах, че ще ти купя състезателна метла – отвърна баща му, докато нетърпеливо барабанеше с пръсти по тезгяха.

– Какъв смисъл има, като не съм в отбора на дома? – отвърна Драко нацупен. – Хари Потър още миналата година получи „Нимбус две хиляди“ със специалното разрешение на Дъмбълдор, за да играе за „Грифиндор“. Той дори не е чак толкова добър играч, а само защото е прочут... заради глупавия белег на челото си... – Драко се наведе да разгледа черепите, наредени на един рафт. – И всички смятат, че е много умен и... ах, страхотният Потър с белега и метлата...

– Това съм го чувал вече поне дузина пъти – заговори господин Малфой на сина си с укор – и ще ти напомня, че не е... благоразумно да говориш друго, освен най-хубави неща, за Хари Потър, особено след като повечето от нашите го смятат за герой, принудил Черния лорд да изчезне... А, ето го и господин Боргин.

Зад тезгяха се бе появил прегърбен човек, който пригладдаше мазната си черна коса.

– Господин Малфой, какво удоволствие да ви видя отново! – каза господин Боргин с глас, мазен като косата му. – Възхитен съм... О, и младият господин Малфой!... Очарован съм! С какво бих могъл да ви бъда полезен? Ето, да ви покажа... току-що получено и на много разумна цена...

– Днес няма да купувам, а ще продавам, господин Боргин – каза Малфой.

– Да продавате? – Усмивката на лицето на Боргин едва забележимо помръкна.

– Сигурно сте чули, че министерството все по-често провежда обиски – каза господин Малфой, като извади от вътрешния си джоб един пергаментов свитък и го разстла пред Боргин. – Имам в къщи няколко... тъъ... предмета, които биха ме zlepоставили, ако от министерството решат да...

Господин Боргин прикрепи очилцата на носа си и прегледа списъка.

– Министерството едва ли ще посмее да ви безпокои, сър, сигурен съм.

Господин Малфой сви устни.

– Още не са ме посетили. Името Малфой все още буди известна почит, ала в министерството стават все по-досадни. Носят се слухове за нов Закон за защита на мъгълите – без съмнение зад него стои оня въшлив поддръжник на мъгълите Артър Уизли...

Хари усети как го обзема гняв.

– ...а както виждате, някои от тези отрови могат да създадат впечатлението...

– Напълно ви разбирам, сър – каза Боргин. – Чакайте да видя...

– Може ли да ми купиш това! – прекъсна ги Драко, сочейки изсъхналата ръка върху възглавницата.

– Ааа, Ръката на славата! – каза Боргин, остави списъка на господин Малфой и забърза към Драко. – Поставяте в нея една свещ и тя осветява вашия път. Това е най-добрият приятел на всички видове крадци и плячкосници! Вашият син има вкус, сър.

– Надявам се от сина ми да излезе нещо повече от крадец или плячкосник, Боргин – студено отбеляза господин Малфой и продавачът бързо допълни:

– Не исках да ви обидя, сър, не исках...

– Макар че, ако бележките му в училище не се повишат – продължи господин Малфой още по-студено, – може да се окаже, че наистина го бива само за това.

– Не съм виновен аз – възрази Драко. – Всички учители си имат любимци, като оная Хърмаяни Грейнджър...

– Очаквах да се засрамиш, че едно момиче от немагьосническо семейство те бие на всеки изпит – сопна му се господин Малфой.

– Ха! – каза си Хари шепнешком, доволен, че вижда Драко едновременно смутен и ядосан.

– Така е навсякъде – отбеляза господин Боргин с мазния си гласец. – Магьосническата кръв се цени все по-малко.

– Не и при мен – каза господин Малфой и широките му ноздри се издуха.

– Също и при мен – потвърди Боргин с дълбок поклон.

– В такъв случай... да се върнем към моя списък – кратко каза Малфой. – Аз бързам, Боргин. Имаме важна работа и на друго място днес.

И те започнаха да се пазарят. Хари напрегнато следеше как Драко идва все по-близо и по-близо до неговото скривалище, разглеждайки предметите за продан. Той спря пред едно дълго навито въже за бесене и прочете, доволно ухилен, картичката, поставена до прелестна огърлица от опали: „Внимание – не докосвай! Прокълната е – отнела е живота на деветнайсет мъгълски собственички досега.“

Като се обърна, Драко видя точно пред себе си шкафа. Приблужи се... протегна ръка към дръжката...

– Готово! – обяви господин Малфой до тезгяха. – Хайде, Драко!

Хари избърса чело с ръкава си, когато Драко се обърна към баща си.

– Приятен ден, господин Боргин! Ще ви чакам утре в имението да вземете стоката.

Щом вратата се затвори, господин Боргин свали угодническата маска.

– Приятен ден и на теб, драги ми Малфой, а ако приказките са верни, не си ми продал и половината от онова, което е скрито в имението ти...

Като си мърмореше мрачно, Боргин потъна в една от задните стаи. Хари почака малко да не би да се върне и тихичко се измъкна от шкафа, мина покрай тезгяха и излезе през вратата.

Той се заоглежда наоколо, като притискаше счупените очила към лицето си. Беше се озовал на мръсна и мрачна уличка, където изглежда нямаше нищо друго, освен магазини за Черни изкуства. Онзи, който току-що бе напуснал, „Боргин и Бъркс“, беше като че ли най-големият. Точно отсреща бе изложена отвратителна колекция от сбръчкани изсъхнали глави, а

две врати по-надолу в голяма клетка пълзяха гигантски черни паяци. Двама дрипави магьосници го наблюдаваха от един тъмен вход и нещо си шушнеха.

Хари усети, че го полазват тръпки, и забърза, като придържаше очилата си и се надяваше по-скоро да успее да се измъкне.

От една стара дървена табела, окачена над магазин за отровни свещи, той разбра, че се намира на улица „Мракон-али“. Това не можеше да му помогне кой знае колко, тъй като никога не бе чувал за такова място. Предположи, че не бе изрекъл достатъчно ясно пред огъня къде отива, тъй като устата му се бе напълнила със сажди от огнището. Опитвайки се да запази спокойствие, той се чудеше какво да прави.

– Ти да не си се загубил, миличък? – попита някой до ухото му и той подскочи.

Пред него стоеше стара вещица и държеше табла с нещо, което ужасно приличаше на цели човешки нокти. Подигравателната ѝ усмивка разкриваше грозни плесенясали зъби. Хари отстъпи назад.

– О, не, благодаря – каза той. – Просто си...

– ХАРИ! К'во се мотаеш насам?

На Хари направо му подскочи сърцето. Същото се случи и с вещицата и цялата ѝ стока от нокти се изсипа върху краката ѝ, а докато тя ругаеше, едрата фигура на Хагрид, пазителя на дивеча в „Хогвортс“, вече крачеше към тях и гарвановочерните му очи святкаха над гъстата остра брада.

– Хагрид! – почти извика от радост Хари. – Аз се загубих! Тази летежна пудра...

Хагрид го сграбчи за яката и го дръпна от вещицата, събаряйки цялата ѝ табла. Писъците ѝ ги преследваха по завоите на тясната уличка, докато излязоха на слънце. В далечината Хари видя позната снежнобяла мраморна сграда – банката „Гринготс“. Хагрид го бе извел право на „Диагон-али“.

– Я, к'ъв си се омърлял! – намръщи се Хагрид и заизтупва саждите по гърба му толкова силно, че едва не го събори във варел със змейска тор пред една аптека. – Как може да се шляеш по „Мракон-али“, не разбирам... Опасно място е това, Хари... Не бива никога да те вижда тука.

– Усетих такова нещо – отвърна Хари и наведе глава да избегне нов опит на Хагрид да го изтупа. – Нали ти казах, че се загубих. А ти какво правеше там всъщност?

– А, търсех си жив унищожител на голите охлюви – отвърна небрежно Хагрид. – Съсипаха зелето на училището. Ти нали не си сам?

– Тръгнах със семейство Уизли, но се изгубих – обясни Хари. – Трябва да ида да ги намеря. Двмата поеха заедно по улицата.

– 'Що не ми отговори на писмото? – попита Хагрид, докато момчето подтичваше до него и бе принудено да прави по три крачки за всяка стъпка на гиганта.

Тогава Хари му разказа всичко за Доби и за Дърсли.

– Ах, мътните да ги 'земат тия мъгъли! – изръмжа Хагрид. – Само да съм знаел...

– Хари! Хари! Насам!

Хари вдигна поглед от краката си и видя Хърмаяни Грейнджър най-горе на бялото стълбище пред „Гринготс“. Тя хукна надолу да ги посрещне, а буйната ѝ кестенява коса се вееше зад нея.

– Какво е станало с очилата ти? Здравей, Хагрид!... О, колко хубаво, че ви виждам и двамата отново! Идваш ли в „Гринготс“, Хари?

– Първо трябва да намеря семейство Уизли – рече Хари.

– За туй поне няма да чакаш дълго – ухили се Хагрид.

Като се огледаха, Хари и Хърмаяни видяха как Рон, Фред, Джордж, Пърси и господин Уизли тичаха към тях през тълпата.

– Хари! – задъхваше се господин Уизли. – Толкова се надявахме, че си се отклонил само с една решетка... – Той попиваше с кърпа потното си теме. – Моли не е на себе си. Ей сега ще пристигне.

– Ти къде излезе? – попита го Рон.

– На „Мракон-али“ – мрачно отвърна Хагрид.

– Страхотно! – в един глас казаха Фред и Джордж.

– Никога не са ни пускали там – отбеляза Рон със завист.

– Оставаше и да ви пускат! – изръмжа Хагрид.

Вече се виждаше и госпожа Уизли как се носи към тях с бясно мятаща се чанта в едната ръка и с Джини, увиснала на другата.

– О, Хари, миличък... Ами ако беше излязъл другаде?

Едва поемайки си въздух, тя измъкна от чантата си голяма четка за дрехи и се зае да четка от дрехите му саждите, които Хагрид не бе успял да изтръска. Господин Уизли взе очилата на Хари, докосна ги с пръчката си и му ги върна като нови.

– Аз тряб'а да бягам – каза Хагрид, докато госпожа Уизли му стискаше с всичка сила ръката. – Ще се видим в „Хогуортс“!

И се отдалечи, а главата и раменете му стърчаха над всички в навалищата.

– Познайте кого видях в „Боргин и Бъркс“! – обърна се Хари към Рон и Хърмаяни, докато се качваха по стълбите на „Гринготс“. – Малфой и баща му.

– Луциус Малфой купи ли нещо? – рязко попита господин Уизли зад тях.

– Не, продаваше.

– Аха, значи е разтревожен – отбеляза господин Уизли с мрачно задоволство. – Ох, как искам да хвана Луциус Малфой с нещо...

– Ти по-добре внимавай, Артър – остро го предупреди госпожа Уизли, докато влизаха в банката, където ги въведе един кланящ се таласъм. – Всички с името Малфой са опасни хора и е по-добре да отхалпеш голям залък, отколкото да кажеш голяма дума за тях.

– Значи според теб не мога да се меря с Луциус Малфой? – възмути се господин Уизли, но в следващия момент вниманието му бе привлечено от родителите на Хърмаяни.

Те стояха притеснени до парапета, който се простираше покрай стената на голямата мраморна зала, и чакаха Хърмаяни да ги представи.

– Ама вие сте мъгъли! – зарадва се господин Уизли. – Трябва да пийнем по чашка! Я, какво е това? О, вие обменяте мъгълски пари! Моли, виж! – И той възбудено посочи банкнотите от по десет лири в ръката на господин Грейнджър.

– Ще се срещнем пак тук – каза Рон на Хърмаяни, докато един таласъм отвеждаше семейство Уизли и Хари към подземните трезори.

До подземията се стигаше с малки вагончета, управлявани от служещите в банката таласъми по тънки и тесни релси, които минаваха през всички тунели. Хари се радваше на стремглавото летене надолу до трезора на семейство Уизли, но когато го отвори, се почувства ужасно, далеч по-зле, отколкото на „Мракон-али“. В него имаше много малка купчина сребърни сикли и само един галеон. Госпожа Уизли опипа всички ъгли, преди да обере и изсипе в чантата си каквото бе останало.

Хари се почувства още по-неловко, когато стигнаха до неговия трезор. Опита се да позакрие съдържанието му от погледите на другите, набързо загребва няколко шепи монети и ги изсипа в една кожена кесийка.

Като излязоха отново във на мраморното стълбище, всички се разделиха. Пърси смънка, че му трябвало ново перо, Фред и Джордж бяха видели своя приятел от „Хогуортс“ Лий Джордън, госпожа Уизли и Джини отиваха до магазина за мантии втора употреба, а господин Уизли настояваше да заведе семейство Грейнджър до „Продънения котел“ за по чашка.

– Ще се срещнем всички след един час в книжарницата „Флориш и Блотс“, за да купим учебниците ви – каза госпожа Уизли, повеждайки Джини. – И кракът ви да не стъпва на „Мракон-али“! – извика тя към отдалечаващите се близнаци.

Хари тръгна с Рон и Хърмаяни по виештата се калдъръмена улица. Златните, сребърните и бронзовите монети весело дрънкаха в кесийката в джоба му и сякаш викаха да бъдат похарчени. Той купи три големи сладоледа с ягоди и фъстъчено масло, които тримата излапаха набързо, докато вървяха по улицата и разглеждаха прекрасните витрини.

Рон се размечта пред една великолепна спортна мантия за квидич от екипа на любимия му отбор „Чъдли Кенънс“, изложена на витрината на „Всичко за квидича“, докато Хърмаяни не ги задържа към следващия магазин да си купи мастило и пергамент.

В магазинчето за шеги и възшебства „Играчка-плачка“ срещнаха Фред, Джордж и Лий Джордън, които се запасяваха с „Вълшебни влагоустойчиви и незапалителни фойерверки на доктор Филибъстър*“, а в едно малко магазинче за ненужни вещи, пълно със счупени пръчки, килнати месингови везни и стари мантии с петна от разни отвари, откриха Пърси, потънал в малка и дълбоко отегчителна книга, озаглавена „Префекти, сдобили се с власт“.

[* Филибъстър – от „пречка; многословен човек; авантюрист“ (англ.) – Б.пр.]

– Разкази за префекти от „Хогуортс“ и техните успехи в живота – прочете Рон на глас текста на гърба на корицата. – Звучи фантастично!

– Махайте се! – тросна им се Пърси.

– Нашият Пърси е много амбициозен. Всичко си е планирал... иска да става министър на магията – сниши глас Рон към Хари и Хърмаяни, след като оставиха Пърси на спокойствие.

След час вече вървяха към „Флориш и Блотс“, макар да не бяха единствените, които си пробиваха път натам. Като приближиха книжарницата, с изненада видяха голяма тълпа да се блъска навън пред вратите и да се опитва да влезе. Причината за тази суматоха бе обявена на голям транспарант, опънат през прозорците на горния етаж.

М frame
ГИЛДРОЙ ЛОКХАРТ

ще раздава автографи
за новата си автобиографична книга

АЗ, МАГЪОСНИКЪТ

днес от 12,30 до 16,30 часа

– Значи ще можем да се запознаем с него! – изписка от радост Хърмаяни. – Нали той е автор на почти всички книги от списъка!

Публиката бе съставена главно от дами на възрастта на госпожа Уизли. На вратата стоеше един изтормозен вече магъосник, който повтаряше:

– Спокойно, моля ви, дами... не се блъскайте, има... внимавайте... книгите... ето...

Хари, Рон и Хърмаяни се вмъкнаха вътре. Дълга опашка се виеше до дъното на магазина, където Гилдрой Локхарт се подписваше върху книгите. Тримата грабнаха по един екземпляр от „Пътешествия с призраци“ и се промъкнаха до началото на опашката, където стояха останалите Уизли и семейство Грейнджър.

– О, ето ви и вас... добре... – каза госпожа Уизли, задъхана от възлнение, докато пооправяше прическата си. – Ей сега ще го видим.

Постепенно се приближаваха до Гилдрой Локхарт, седнал до една маса и ограден с големи снимки в едър план на собственото му лице, което намигаше и се усмихваше с ослепително бели зъби на тълпата. Синята като незабравка мантия на живия Локхарт беше точно като цвета на очите му, а островърхата му шапка бе закачливо килната над къдравата коса.

Дребен раздразнителен човек обикаляше наоколо, щракайки с голям черен фотоапарат, който пускаше облачета розов дим всеки път, когато блеснеше светкавицата.

– Я се махни от пътя ми! – сопна се той на Рон и отстъпи назад да нагласи по-добре кадъра. – За „Пророчески вести“ снимам.

– Много важно! – отвърна му Рон, разтривайки крака си, защото фотографият го бе настъпил.

Гилдрой Локхарт го чу и вдигна очи... Той видя Рон, после Хари и впери поглед в него. Изведнъж скочи на крака и извика:

– Нима това е Хари Потър?

Тълпата се раздели с възбуден шепот. Локхарт се втурна напред, хвана Хари за ръката и го издърпа при себе си. Наоколо гръмнаха бурни аплодисменти. Хари силно се изчерви, когато Локхарт започна да се ръкува с него пред фотографа, който щракаше като луд и обгърна всички Уизли в гъст дим.

– Една хубава голяма усмивка, Хари – подкани го Локхарт, показвайки лъскавите си зъби. – Ти и аз заедно сме достойни за първа страница.

Когато най-сетне пусна ръката на Хари, момчето почти не си усещаше пръстите. Опита се да отстъпи назад, за да иде при семейство Уизли, но Локхарт праметна ръка през раменете му и здраво го притисна до себе си.

– Дами и господа – каза той на висок глас, като махна с ръка за тишина, – сега е моментът да ви кажа нещо, за което се готвя от доста време. – Когато младият Хари Потър прекрачи днес прага на „Флорис и Блотс“, той е искал просто да купи моята автобиография, която с удоволствие ще му подаря заедно с другите си книги... – Публиката аплодира отново. – Но той не е имал и най-малка представа – продължи Локхарт, като поразтърси Хари така, че очилата му се смъкнаха до върха на носа, – че съвсем скоро ще получи много, много повече от моята книга „Аз, магьосникът“. Той и неговите съученици ще получат самия мен, магьосника, на живо. Да, дами и господа, с голямо удоволствие и гордост ви уведомявам, че от септември поемам длъжността преподавател по защита срещу Черните изкуства в Училището за магия и възлшебство „Хогуортс“!

Публиката ликуваше и ръкопляскаше, а Хари най-неочаквано се сдоби с пълен комплект от книгите на Локхарт. Леко залитайки под тежестта им, той успя да се измъкне и да си пробие път до края на залата, където Джини стоеше до новия си котел.

– Тези са за теб – измърмори Хари и сложи книгите в котела. – Аз сам ще си купя моите...

– Бас държа, че си много доволен, нали, Потър? – чу Хари познат глас и като се изправи, се озова лице в лице с Драко Малфой, изкривил устни в обичайната си подигравателна усмивка.

– Хари Потър е знаменитост – продължи Малфой. – Влизането му в книжарница е вече новина за първа страница.

– Остави го на мира, той не е искал! – обади се Джини.

За пръв път Хари чуваше гласа ѝ. Тя гледаше Малфой с ярост в очите.

– Потър, ама ти си имал приятелка! – провлачено отбеляза Малфой.

Джини стана аленочервена, докато Рон и Хърмаяни се приближаваха през навалищата, стиснали по един куп от книгите на Локхарт.

– О, ти ли си бил! – каза Рон, гледайки Малфой като нещо мръсно, залепнало на подметката на обувката му. – Обзалагам се, че не си очаквал да срещнеш тук Хари, нали?

– Не повече, отколкото съм изненадан, че виждам теб в магазин, Уизли – заяде се Малфой. – Предполагам, че родителите ти ще трябва да гладуват цял месец, за да платят всичко това.

Рон почервеня като Джини. Той изсипа и своите книги в котела и тръгна към Малфой, но Хари и Хърмаяни го страбчиха за палтото отзад.

– Рон! – провикна се господин Уизли, пробивайки си път заедно с Фред и Джордж. – Какво правите? Тук това е лудост, да излезем навън.

– Я виж ти – Артър Уизли!

Беше господин Малфой. Той бе положил ръка на рамото на Драко със същата подигравателна усмивка.

– Добър ден, Луциус! – студено кимна господин Уизли.

– Много работа имате в министерството, чувам – продължи Малфой. – Толкова много проверки... Надявам се, че ви плащат за извънреден труд.

Той бръкна в котела на Джини и измъкна измежду лъскавите книги на Локхарт едно много старо и орфано „Ръководство по трансфигурация за начинаещи“.

– Но явно не е така – продължи той. – Чудна работа, каква ли е ползата да позориш името магьосник, щом не ти плащат добре за това?

Господин Уизли се изчерви още по-силно от Рон и Джини.

– Ние с вас имаме съвсем различно разбиране за това, кой и как точно позори името магьосник, Малфой – отвърна разпалено той.

– Очевидно – отвърна Малфой и воднистите му очи се насочиха към господин и госпожа Грейнджър, които наблюдаваха боязливо. – Като гледам с какви общуваш, Уизли... мисля, че семейството ти не може да падне по-ниско от това.

Чу се тъп удар на метал и котелът на Джини падна. Господин Уизли се бе хвърлил към Малфой и го бе блъснал назад в една полица с книги. Дюзини тежки томове, пълни с магии, се изсипаха върху главите на всички. Чу се „Дръж го, татко!“ откъм Фред или Джордж. Госпожа Уизли пищеше: „Не, Артър, недей!“ Тълпата се люшна назад и събори още рафтове с книги.

– Господа, моля ви... моля ви! – викаше книжарят все по-високо: – Престанете, господа, веднага престанете!

Хагрид се носеше към тях през морето от книги. След миг вече бе разтървал Уизли и Малфой. Господин Уизли беше с разцепена устна, а господин Малфой бе улучен в окото от една „Енциклопедия на отровните гъби“. Той още държеше старото „Ръководство по трансфигурация за начинаещи“ на Джини. Подхвърли ѝ го, а очите му святкаха от омраза.

– Дръж, момиче... вземи си книгата... баща ти едва ли може да ти купи нещо по-добро.

И като се изтръгна от хватката на Хагрид, той кимна на Драко и се измете от магазина.

– 'Що му обръщаш внимание, Артър? – каза Хагрид, като вдигна господин Уизли на крака и пооправи дрехите му. – Гнил е до корен тоя род,

'сички го знаят. Малфой няма изобщо да го слушаш. Лоша кръв имат и т'ва е. 'Айде сега да се изпаряваме оттук.

Книжарят се канеше да ги спре, но като видя, че не стига и до кръста на Хагрид, се отказа. Те забързаха нататък по улицата. Семейство Грейнджър трепереха от страх, а госпожа Уизли не беше на себе си от гняв.

– Чудесен пример даваш на децата... да правиш скандали на публично място! Какво ли си е помислил Гилдрой Локхарт..

– Беше доволен – каза Фред. – Не го ли чу, като си тръгнахме? Питаше оня фотограф от „Пророчески вести“ дали ще може да вкара и боя в репортажа си. Било много добра реклама.

Но групата беше унила, докато се връщаше към „Продънения котел“, откъдето през камината Хари, семейство Уизли и всичките им покупки щяха да се върнат в „Хралупата“ с летежната пудра. Те се сбогуваха със семейство Грейнджър, които щяха да се отправят към мъгълската улица от другата страна. Господин Уизли понечи да попита какво се прави на автобусните спирки, но се отказа, като видя изражението на госпожа Уизли.

Хари свали очилата и ги прибра в джоба за по-сигурно, преди да си вземе от летежната пудра. Това определено не беше любимият му начин за пътуване.

ГЛАВА ПЕТА

ПЛАШЕЩАТА ВЪРБА

Краят на лятната ваканция настъпи твърде рано за Хари. Той чакаше с нетърпение да се върне в „Хогвортс“, но месецът, прекаран в „Хралупата“, бе най-щастливият в живота му. Трудно му беше да не завича на Рон, като се сещаше за роднините си Дърсли и посрещането, което го чакаше, когато следващия път се появеше на „Привит Драйв“.

Последната вечер госпожа Уизли успя да устрои истинско пиршество, което включваше любимите ястия на Хари, а за десерт имаше пудинг, обилно напоен със сироп. Фред и Джордж завършиха вечерта с демонстрация на фойерверките на Филибъстър – кухнята се изпълни с червени и сини звезди, които вихрено танцуваха между тавана и стените поне половин час. После дойде време за последната чаша горещ шоколад и всички отидоха да си легнат.

На другата сутрин имаха още много работа. Станаха по първи петли, но им трябваше доста време, докато се приготвят за тръгване.

Госпожа Уизли хвърчеше насам-натам, търсейки я нечий чорап, я изчезнало перо, по стълбите се сблъскваха тичащи деца, полуоблечени или с филийка в ръка. Господин Уизли едва не си счупи врата, като се спъна в едно залутано пиле, докато прекосяваше двора да занесе куфара на Джини в колата.

Хари не можеше да си представи как осем души, шест обемисти куфара, две сови и един плъх щяха да се сместят в един малък „Форд Англия“. Естествено не знаеше за особените свойства, придадени на колата от господин Уизли.

– Нито дума на Моли! – прошепна той на Хари, като отвори багажника и му показа, че е разширен с магия и побира куфарите без проблем.

Когато най-сетне всички бяха в колата, госпожа Уизли хвърли поглед към задната седалка, където удобно се бяха настанили Хари, Рон, Фред, Джордж и Пърси, и отбеляза:

– Мъгълите явно знаят повече неща, отколкото ние предполагахме, нали? – Тя и Джини се наместиха на предната седалка, която бе разтегната така, че приличаше на градинска скамейка. – Отвън тази кола изобщо не изглежда толкова широка.

Господин Уизли запали двигателя и колата се затъркала по двора, а Хари се обърна да хвърли последен поглед на къщата. Не бе успял дори да се запита дали ще я види пак, когато се наложи да се върнат – Джордж бе забравил кутията си с фойерверки. Пет минути по-късно, все още в двора, отново се наложи да спрат, та Фред да изтича за метлата си. А когато почти бяха стигнали до магистралата, Джини писна, че си е забравила дневника. Докато най-сетне отново се подредят в колата, времето много бе напреднало и всички се бяха изнервили.

Господин Уизли погледна часовника и после жена си:

– Моли, миличка...

– Не, Артър.

– Никой няма да забележи. Това бутонче тук е за устройството за невидимост – то ще ни вдигне във въздуха и после ще летим над облаците. Там сме за десет минути и никой няма да разбере...

– Казах не, Артър, не и посред бял ден.

В единайсет без четвърт стигнаха до гара Кингс Крос. Господин Уизли се втурна през улицата да донесе колички за багажа им и после всички влязоха тичешком в гарата.

Хари вече бе пътувал с „Хогвортс“ предишната година. Той тръгваше от перон Девет и три четвърти, който бе невидим за мъгълите. Просто трябваше да минат през здравата бариера между перон девет и перон десет. Нищо страшно нямаше да им се случи, но важното бе да внимават мъгълите да не забележат как изчезват.

– Най-напред Пърси – каза госпожа Уизли, като поглеждаше нервно нагоре към гаровия часовник, който показваше, че имат само още пет минути да минат незабелязано през бариерата.

Пърси бързо пристъпи напред и изчезна, след него премина господин Уизли, последван от Фред и Джордж.

– Аз взимам Джини, а вие двамата идвате след нас – каза госпожа Уизли, като хвана Джини за ръката и тръгна напред. След миг вече ги нямаше.

– Хайде заедно, че имаме само една минута – каза Рон на Хари.

Хари се увери, че кафезът на Хедуиг е здраво прикрепен върху куфара му, и забута количката си право срещу бариерата. Чувстваше се съвсем сигурен – пътуването с летежната пудра беше къде-къде по-неприятно. И двамата с Рон едновременно се приведоха ниско над багажа си и се устремиха към бариерата, набирайки скорост. На няколко крачки от нея преминаха в бяг и...

ТРЯС!

И двете колички се удариха в бариерата и отскочиха назад. Куфарът на Рон се изсипа със силен шум, Хари падна на земята, изпусна кафеза на Хедуиг върху ослепително гладкия под и тя се затъркала, кряскайки възмутено. Хората наоколо се втрещиха, а един пазач се провикна:

– Какво ви прихвана?!

– Изплъзна ми се к-количката – заекна Хари, като опипваше ребрата си.

Рон хукна да вземе Хедуиг, която вдигаше такава врява, че тълпата наоколо започна да се възмущава от жестокостта към животните.

– Защо не можахме да минем? – процеди Хари към Рон.

– Де да знам...

Рон трескаво се озърна наоколо. Дузина любопитни все ги гледаха.

– Ще изпуснем влака – прошепна Рон. – Не разбирам защо се затвори проходът...

Хари вдигна очи към грамадния часовник с усещането, че стомахът му сякаш потъва. Десет секунди... девет секунди...

Той внимателно завъртя количката си право срещу бариерата и натисна с всичка сила. Желязото не помръдна.

Три секунди... две секунди... една секунда...

– Свърши – каза Рон, съвсем стъписан. – Влакът замина. Ами ако мама и татко не могат да се върнат обратно при нас? Имаш ли някакви мъгълски пари?

Хари отвърна с глух смях:

– Семейство Дърсли не са ми давали джобни пари от около шест години.

Рон притисна ухо в студената бариера.

– Нищо не се чува – напрегнато съобщи той. – Какво ще правим сега? Не знам колко време ще им трябва на мама и татко да се върнат при нас.

Те се огледаха. Хората още ги наблюдаваха, главно поради крясъците на Хедуиг.

– Според мен по-добре да отидем да чакаме при колата – предложи Хари. – Привличаме твърде много внима...

– Хари! – каза Рон, а очите му блеснаха. – Колата!

– Какво?

– Можем да излетим с нея до „Хогуортс“!

– Ама нали...

– Изпуснахме влака, нали така? А трябва да стигнем до училището.

Дори на невръстни магьосници е позволено да си служат с магия, ако наистина са в извънредно положение – алинея деветнайсет или нещо такова от Закона за ограничаване на не знам какво си...

Паниката на Хари премина в радостна възбуда.

– Можеш ли да летиш с нея?

– Без проблем – отвърна Рон и завъртя количката към изхода.

– Хайде, давай, ако побързаме, ще можем да следваме експрес „Хогуортс“.

И те забързаха през тълпата от любопитни мъгъли, напуснаха гарата и се върнаха там, където в една странична алея беше паркиран старият „Форд Англия“.

Рон отвори бездънния багажник с няколко почуквания на пръчката си. Двата наместиха обратно куфарите си, поставиха кафеза на Хедуиг на задната седалка и се качиха отпред.

– Виж да не ни гледа някой – каза Рон и запали двигателя пак с почукване на пръчката си.

Хари подаде глава през прозореца – по магистралата напред тътнеше усилено движение, но тяхната улица бе празна.

– Всичко е чисто – каза той.

Рон натисна малко сребристо копче на таблото и автомобилът заедно с тях самите стана невидим... Хари усещаше как вибрира седалката под него, чуваше равния шум на двигателя, усещаше ръцете си върху коленете и очилата върху носа си, но от него не би могло да се види нищо друго, освен две очи, които се носеха над една кална улица, пълна с паркирани коли.

– Пълен напред! – чу се гласът на Рон отдясно.

Земята и мръсните стради от двете страни потънаха, изчезвайки от поглед, докато колата се издигаше. След няколко секунди цял Лондон, обгърнат в дим и светлини, остана под тях.

После нещо изпука и колата, Хари и Рон се появиха отново.

– О, не! – извика Рон, докато натискаше копчето за невидимост. – Повредило се е...

Тогава и двамата се заеха да го натискат. Колата пак стана невидима. После отново се появи.

– Дръж се! – викна Рон и натисна с всички сила газта. Врязаха се право в къделите от облаци и всичко наоколо стана сиво и влажно.

– Сега какво? – попита Хари, като примигваше в непрогледната гъстота, обгръщаща ги от всички страни.

– Трябва да видим влака, за да знаем в коя посока да се движим – каза Рон.

– Слез пак ниско... ама бързо...

Те се спуснаха отново под облаци и се завъртяха на седалките си, взирайки се надолу към земята.

– Виждам го! – провикна се Хари. – Ей го там отпред.

Експрес „Хогвортс“ се виеше пред тях като алена змия.

– Посоката му е на север – съобщи Рон, като погледна компаса на таблото. – Добре, трябва само да проверяваме горе-долу на половин час... Дръж се!

И те пак се врязаха в облаци. Минута по-късно се озоваха сред ослепително ярка слънчева светлина.

Това беше съвсем различен свят. Гумите на колата едва докосваха морето от пухкави облаци, а небето бе сияеща и безкрайна синева под ослепително бялото слънце.

– Сега трябва да внимаваме само за самолети – каза Рон.

Двамата се спогледаха, разсмяха се и дълго не можаха да спрат.

Сякаш бяха попаднали в приказен сън. „Това е най-прекрасният начин да се пътува“, помисли си Хари – покрай кулите и спиралите от снежни облаци, в кола, изпълнена с гореща и ярка слънчева светлина, с пълнен пакет карамелени бонбони в жабката и мисълта за завистта по лицата на Фред и Джордж при вида на мекото им и величествено приземяване върху широката поляна пред замъка „Хогвортс“.

Те редовно следяха движението на влака, докато летяха все по на север и по на север, а всяко гмурване извън облаци им разкриваше различна гледка. Скоро Лондон остана далеч зад тях, отстъпвайки на подредени зелени ниви, които на свой ред бяха заменени от просторни морави тресавища, селца с църквички като играчки и един голям град, който жужеше от коли като пъстър мравуняк.

След няколко безсъбитийни часа Хари трябваше да признае, че вече не му е толкова забавно. От карамелените бонбони бяха ожаднели ужасно, а нямаше какво да пият. Двамата бяха свалили пуловерите си, но фланелката на Хари лепнеше на гърба му, а очилата се смъкваха по изпотения му нос. Фантастичните форми на облаци вече не му правеха впечатление и той си мислеше с носталгия за влака долу, където можеше да се купи леденостуден сок от тиква, който една пълничка вещица разнасяше на количка. Ех, защо не бяха успели да стигнат до перон Девет и три четвърти!

– Вече трябва да сме близо, нали? – прегракнало попита Рон след още няколко часа, когато слънцето започна да потъва в техния килим от облаци, оцветявайки го в наситенорозово. – Готов ли си за още една проверка на влака?

Експресът все още беше точно под тях и заобикаляше едни планини със снежни калпаци. Рон натисна газта да се издигнат отново, но моторът изведнъж започна да вие. Двамата си размениха тревожни погледи.

– Може би просто е уморена – каза Рон. – Никога не е пътувала толкова далеч...

Правеха се, че не забелязват виенето, което ставаше все по-силно и по-силно, колкото повече потъмняваше небето. На черния му фон разцъфваха звезди. Хари отново облече пуловера си и се опита да не обръща внимание, че чистачките на предното стъкло махаха все по-бавно, сякаш в израз на протест.

– Не сме далеч – каза Рон повече на колата, отколкото на Хари. – Вече приближаваме. – И потупа нервно таблото.

Когато малко по-късно пак се снишиха под облаците, трябваше да се взират в мрака, докато забележат нещо познато за ориентир.

– Виж там! – викна Хари, та Рон и Хедуиг чак подскочиха. – Право напред!

На тъмния хоризонт, високо горе върху скалата над езерото, се очертаваха силуетите на множеството кули и бойници на замъка „Хогуортс“.

Ала колата вече се тресеше цялата и губеше скорост.

– Хайде – увещаваше я Рон и клатеше волана. – Ето, почти стигнахме, дай още малко...

Двигателят стенеше. Изпод капака му излизаха тънки струи пара. Хари усети, че се вкопчва здраво в седалката си, докато летяха към езерото. Колата се разтресе. През прозореца Хари видя гладката черна огледална повърхност на водата на километър и нещо под тях. Кокалчетата по ръцете на Рон бяха побелели от напрежение при стискането на волана. Колата пак се друсна.

– Недей, моля те! – промълви Рон.

Намираха се над езерото, а замъкът беше точно пред тях... Рон натисна газта. Чу се силно стържене, даване и двигателят спря съвсем.

– Ууух! – изрече Рон в тишината.

Носът на колата увисна. Те падаха, набирайки скорост, насочени право към каменната стена на замъка.

– Неееееееее! – изкрещя Рон и завъртя волана. Минаха само на няколко сантиметра покрай черния камък, колата описа голяма дъга и се понесе над тъмните учебни оранжерии, после над мрачните поляни, като непрекъснато губеше височина.

Рон пусна волана и измъкна магическата пръчка от задния си джоб.

– СПРИ! СПРИ! – крещеше той, удряйки с нея по таблото и предното стъкло, но колата продължаваше да лети надолу, докато земята сякаш се издигаше към тях.

– ПАЗИ СЕ ОТ ДЪРВОТО! – изрева Хари и се опита да хване волана, но бе твърде късно...

ТРЯС!

С оглушителен трясък от сблъсък на метал и дърво колата се заби в дебело стъбло и се стовари на земята. Пара излизаше на талози изпод смачкания капак, Хедуиг се мятеше в ужас, цицина колкото топка за бейзбол туптеше на главата на Хари там, където се бе ударил в предното стъкло, а от дясната му страна Рон простена тихо и отчаяно...

– Добре ли си? – тревожно попита Хари.

– Пръчката ми – гласът на Рон трепереше, – виж какво стана с пръчката ми!

Тя се бе счупила почти по средата и върхът ѝ висеше на няколко тресчици. Хари отвори уста да го успокои, че сигурно ще могат да я

поправят в училището, но не успя да изрече и дума. В същия момент нещо удари колата откъм неговата страна със силата на разярен бик и го запрата встрани върху Рон точно когато не по-малко силен удар се стовари и върху покрива.

– Какво ста...

Рон се сепна и се взря през предния прозорец, а Хари погледна встрани тъкмо навреме, за да види как един клон с дебелината на питон шибна стъклото. Дървото, в което се бяха разбили, сега ги нападеше. Стволът се бе огънал почти на две и чепатите му клони налагаха всяко местенце на колата, до което стигаха.

– Аааррррх! – изхриптя Рон, когато един крив клон блъсна и направи голяма вдлъбнатина във вратата до него.

Предното стъкло вече трепереше под градушката от удари на клонки, извити като кокалести пръсти, а един дебел клон отгоре яростно биеше по покрива като стенобойна машина и ламарината започваше да се огъва.

– Ей сега ще те науча аз тебе! – извика Рон и притисна вратата с цялата си тежест, но в следващия миг с подъл удар друг клон го събори назад в скута на Хари.

– Свършено е с нас! – простена Рон, когато и покривът хлътна, ала изведнъж подът на колата започна да вибрира: моторът бе заработил отново.

– Назад! – изрева Рон и колата се стрелна назад.

Дървото все още се опитваше да ги удари и се чуваше как корените така скърцат, че то едва не се изтръгна от земята, замахвайки към тях този път с друг клон.

– Не улучи... – задъхваше се Рон. – Браво, количке!

Колата обаче бе стигнала до предела на силите си. С два ясни звука вратите се отвориха, Хари усети как седалката му се накланя настрани и в следващия миг се намери проснат по очи на влажната земя.

Силно блъскане му подсказа, че колата изхвърля куфарите им от багажника. Кафезът на Хедуиг полетя във въздуха и се отвори, а совата изскочи от нея и със силни крясъци полетя към замъка, без да се обръща назад. След това колата – очукана, издраскана, пушеца – избръмча в мрака с гневно светещи задни фарове.

– Върни се! – викаше Рон подире ѝ, размахвайки счупената си пръчка. – Татко ще ме убие!

Ала колата изчезна от погледа им, като изсумтя за последен път през ауслуха си.

– Ама и ние имахме един късмет! – тъжно отбеляза Рон, като се наведе да вземе плъха Скабърс. – Можехме да се ударим в толкова много дървета наоколо, а попаднахме точно на това, което бие, а?

И той погледна през рамо към прастарото дърво, което още размахваше заплашително клоните си.

– Хайде – каза Хари уморен, – време е да влизаме в училището.

Пристигането им не се оказа така триумфално, както си го бяха представяли. Сковани, премръзнали и целите в рани, те хванаха куфарите си и ги задърпаха нагоре по тревистия склон на хълма към големите дъбови входни врати.

– Празненството май вече е започнало – каза Рон, като пусна куфара си в подножието на стълбището и отиде на пръсти да надникне през яркоосветения прозорец. – Ей, Хари, ела да видиш, сега е разпределителната церемония!

Хари изтича при него и двамата с Рон занадничаха в Голямата зала. Безброй свещи се носеха в пространството над четири дълги плътно заети

маси и хвърляха отблясъци върху златните чинии и бокали. Над всичко това таванът, омагьосан да отразява небето, блестеше от звезди.

През гората от островърхи черни униформени шапки Хари видя дълга редица първокурсници с уплашени лица да влизат в залата. Джини се открояваше между тях с ярката червена коса, типична за семейство Уизли. Междувременно професор Макгонъгол, магьосница с очила и силно опъната на кок коса, наместваше прочутата Разпределителна шапка на „Хогуортс“ върху едно столче пред новодошлите.

Всяка година тази прастара шапка, цялата в кръпки, оръфана и мръсна, разпределяше учениците в четирите дома на „Хогуортс“ („Грифиндор“, „Хафълпаф“, „Рейвънклоу“ и „Слидерин“). Хари много добре си спомняше как я бе наложил на главата си точно преди година и как бе чакал, примрял от страх, решението ѝ, докато тя шепнеше в ухото му. Тогава за няколко ужасни секунди той се бе уплашил, че шапката ще го прати в „Слидерин“, откъдето бяха излезли най-много черни магьосници, но в края на краищата се озова в „Грифиндор“ заедно с Рон, Хърмаяни и другите момчета от семейство Уизли. После Хари и Рон имаха решителен принос „Грифиндор“ да спечели състезанието по квидич между домовете.

Едно много дребно момче с мишосива коса бе извикано да наложи шапката. Погледът на Хари се плъзна там, където седеше професор Албус Дъмбълдор, директорът на училището, и наблюдаваше разпределянето от Височайшата маса на преподавателите, а дългата му сребриста брада и очилата с рамки като полумесеци даваха силни отблясъци на светлината на свещите. Няколко места по-нататък Хари видя Гилдрой Локхарт в синьо-зелена мантия. А най-накрая седеше Хагрид, огромен и тромав, и отпиваше дълги глътки от своя бокал.

– Я чакай... – прошепна Хари на Рон. – Има един празен стол на Височайшата маса... Къде ли е Снейп?

Професор Сивиръс Снейп беше преподавателят, към когото Хари хранеше най-малко симпатии. Но и Снейп не изпитваше добри чувства към него. Зъл, саркастичен и ненавиждан от всички, освен от учениците от дома „Слидерин“, за който отговаряше, Снейп преподаваше по отвари.

– Може да е болен – каза Рон с надежда.

– А може и да е напуснал – предположи Хари, – след като не успя отново да се класира за мястото на преподавател по защита срещу Черните изкуства.

– Или пък може да са го уволнили – разпали се Рон. – Понеже всички го мразят де...

– Или може би – каза един леден глас зад тях – чака да чуе защо вие двамата не пристигнахте с училищния влак.

Хари се обърна назад. Там, в черна мантия, развята от студения бриз, стоеше Сивиръс Снейп. Той беше слаб, с жълтеникава кожа, гърбав нос и мазна коса, дълга до раменете, а усмивката му точно в този момент подсказваше на Хари и Рон, че са в голяма беда.

– Последвайте ме – каза Снейп.

Без да смеят дори да се спогледат, Хари и Рон го последваха по стълбите и в просторната входна зала, осветена сега от горящи факли. От Голямата зала се носеше апетитно ухание на храна, но Снейп ги поведе далеч от топлината и светлината – по тясното каменно стълбище, водещо към подземията.

– Влизайте вътре – нареди той, като отвори една врата по средата на коридора.

Те го последваха, трепереши, в кабинета му. По стените, които бяха в сянка, имаше етажерки с големи стъкленици, а в тях плуваха какви ли не

отвратителни неща, чиито имена Хари не искаше да узнава точно в този момент. Камината бе тъмна и празна. Снейп затвори вратата и се обърна към тях.

– Така значи – започна той тихо, – влакът не бил достоен за прочутия Хари Потър и върното му приятелче Уизли. Искяхте да пристигнете с гръм и трясък, нали, момчета?

– Не, сър, ама бариерата на Кингс Крос...

– Тишина! – ледено нареди Снейп. – Какво направихте с колата?

Рон преглътна. Не за първи път Снейп създаваше у Хари впечатлението, че може да чете мисли. Но миг по-късно разбра защо – когато Снейп разгъна новия брой на „Вечерни пророчества“.

– Видели са ви – просъска той, показвайки им заглавието: ЛЕТЯЩ „ФОРД АНГЛИА“ СМАЙВА МЪГЪЛИ. После зачете на глас. „Двама мъгъли в Лондон твърдят, че са видели една стара кола да прелита над кулата на пощата... По обяд в Норфък госпожа Хети Бейлис, докато простирала прането си... Господин Ангъс Флийт от Пийбълс съобщил на полицията... Общо шест или седем мъгъли...“ Твоят баща, струва ми се, работи в отдела „Злоупотреба с мъгълски вещи“ – каза той, като вдигна поглед към Рон и се ухили още по-заканително. – Докъде я докара собственият му син...

Хари имаше чувството, че някой от по-дебелите клони на онова лудо дърво го е ударил право в корема. Ами ако някой откриеше, че господин Уизли е омагьосал колата... И през ум не му беше минало...

– Докато обикалях парка за проверка, забелязах, че е нанесено значително поражение на изключително ценната Плашеща върба – продължи Снейп.

– Дървото порази нас повече, отколкото... – изтърси Рон.

– Тишина! – пак го стълча Снейп. – За голямо съжаление не сте в моя дом и изключването ви не зависи от мен. Сега отивам да доведа онези, които имат щастието да разполагат с тази власт. Вие ще чакате тук.

Двамата се спогледаха пребледнели. Хари вече не чувстваше глад. Сега му беше много зле. Опитваше се да не гледа онова голямо слугесто нещо, плуващо в зелена течност, на рафта зад бжурото. Ако Снейп беше отишъл да доведе професор Макгонъгол, ръководителката на дома „Грифиндор“, едва ли ги очакваше нещо по-добро. Макар и по-справедлива от Снейп, тя беше изключително строга.

Десетина минути по-късно Снейп се върна, придружен от професор Макгонъгол. Хари и преди я бе виждал разгневена по различни поводи, но или бе забравил колко тънки могат да станат устните ѝ, или никога не е била чак толкова ядосана.

Още щом влезе, Макгонъгол вдигна пръчката си, двете момчета трепнаха, но тя просто я насочи към празната камина и в нея изведнъж лумнаха пламъци.

– Седнете! – каза тя и двамата приседнаха на столовете край огъня.

– Обяснете! – беше следващото нареждане.

Рон се впусна да разказва, като започна от бариерата на гарата, която бе отказала да ги пусне.

– Така че нямахме друг избор, професоре, щом не можахме да се качим на влака.

– Защо не ни изпратихте писмо по някоя сова? Предполагам, че имахте сова? – обърна се хладно професор Макгонъгол към Хари.

Той само широко отвори очи. Едва след като беше чул въпроса, това му се видя най-естественото нещо, което са могли да направят.

– Аз... аз не се сетих...

– Това ми е ясно – заключи професор Макгонъгол.

На вратата се почука и Снейп отвори с явно задоволство. На прага стоеше директорът на училището професор Дъмбълдор.

Хари се вцепени. Дъмбълдор бе необичайно мрачен. Той ги погледна отгоре надолу над твърде гърбавия си нос и тогава на Хари му се дося двамата с Рон да са все още под клоните на Плащещата върба.

Настана продължително мълчание. Наруши го Дъмбълдор:

– Моля, обяснете ни защо постъпихте така – тихо каза той.

По-добре да беше им се скарал. Хари не можеше да понесе разочарованието в гласа му. Кой знае защо, той не бе в състояние да погледне Дъмбълдор в очите и затова сякаш говореше на колената си. Разказа на Дъмбълдор всичко, освен това, че омагьосаната кола е собственост на господин Уизли – сякаш двамата с Рон случайно бяха намерили една летяща кола, паркирана пред гарата. Знаеше много добре, че професорът веднага ще усети хитруването, но Дъмбълдор не зададе никакви въпроси за колата. Когато Хари свърши, той просто продължи да ги гледа изпитателно през очилата си.

– Ще отидем да си приберем нещата – каза Рон с безнадеждност в гласа.

– За какво говориш, Уизли? – изненада се професор Макгонъгол.

– Ами... ще ни изключите, нали? – каза Рон.

Хари бързо погледна към Дъмбълдор, който каза:

– Точно днес не, Уизли. Но трябва да ви покажа колко сериозно е това, което сте сторили. Още тази вечер ще пиша на семействата ви. Длъжен съм да ви предупредя, че ако направите нещо подобно още веднъж, няма да имам друг избор, освен да ви изключа.

Снейп гледаше като дете, на което току-що са казали, че Дядо Коледа не съществува. Той се покашля и напомни:

– Професор Дъмбълдор, тези момчета са нарушили Наредбата за целесъобразно ограничаване на магьосничествата от невръстни, нанесли са сериозни поражения на древно и ценно дърво... и действията от подобен род трябва да...

– Професор Макгонъгол взема решението за наказанието на тези момчета, Сивиръс – кротко му отвърна Дъмбълдор. – Те са в дома, който тя ръководи, и следователно тя носи отговорността за тях. – После се обърна към професор Макгонъгол: – Трябва да се връщам на тържеството, Минерва, за да направя няколко съобщения. Хайде, Сивиръс, да опитаме един много апетитен сладкиш с яйчен крем.

Снейп стрелна Хари и Рон с жлъчен поглед, докато Дъмбълдор го извеждаше почти насила от кабинета му. Двете момчета останаха с професор Макгонъгол, която все още ги гледаше като разгневен орел.

– Добре е да идеш в болничното крило, Уизли, че целият си в кръв.

– Нищо ми няма – каза Рон и бързо избърса с ръкав раната над окото си. – Професоре, много ми се искаше да видя как ще разпределят сестра ми...

– Разпределителната церемония свърши – каза професор Макгонъгол. – Сестра ти също е в „Грифиндор“.

– Ооо, чудесно! – каза Рон.

– А като говорим за „Грифиндор“... – започна остро професор Макгонъгол, но Хари я прекъсна:

– Професоре, когато взехме колата, срокът още не беше започнал, така че... Така че „Грифиндор“ всъщност няма да бъде лишен от точки, нали? – завърши той, гледайки я умолително.

Професор Макгонъгол го прониза с остър поглед, но той беше сигурен, че е готова да се усмихне. Във всеки случай устните ѝ вече не изглеждаха така тънки.

– Няма да отнемам точки от „Грифиндор“, но вие и двамата ще бъдете наказани с допълнителен труд.

Хари не очакваше да се отърват така леко. И какво от това, че Дъмбълдор щеше да пише на семейство Дърсли? Те просто щяха да останат разочаровани, че Плащещата върба направо не го е размазала.

Професор Макгонъгол отново вдигна пръчката си и я насочи този път към бюрото на Снейп. Нещо пукна и се появи голямо блюдо със сандвичи, две сребърни чаши и кана леден сок от тиква.

– Нахранете се тук и отивайте направо в спалното крило – поръча им тя. – Аз също трябва да се върна на празненството.

Когато вратата се затвори зад нея, Рон подсвирна тихо и продължително.

– Мислех, че с нас е свършено – каза той, грабвайки сандвич.

– И аз – каза Хари и направи същото.

– Ама и ние имахме един късмет! – фъфлеше Рон с пълна с пиле и шунка уста. – Фред и Джордж трябва да са летели с тая кола поне пет-шест пъти и никакъв мъгъл не ги е видял. – Той преглътна и отново отхапа голяма хапка. – Ама защо всъщност не можахме да минем през бариерата?

Хари вдигна рамене.

– От сега нататък трябва да си отваряме очите за всичко – каза той и жадно отпи от тиквения сок. – Така ми се щеше да можем да отидем горе на празника...

– Тя не искаше да правим впечатление – каза Рон мъдро. – За да не решат другите, че е много хитро да пристигнеш с летяща кола.

Когато бяха погълнали колкото сандвичи можаха, защото блюдото непрекъснато се допълваше само, те станаха и напуснаха кабинета, за да поемат по познатия път към кулата на „Грифиндор“. Замъкът беше утихнал – празненството сигурно беше свършило. Те вървяха покрай мърморещи портрети и скърцащи брони и се изкачиха по тесните каменни стълби. Най-сетне стигнаха коридора, където в портрет с маслени бои на една много дебела жена с розова копринена рокля бе скрит тайният вход за кулата.

– Паролата? – попита ги Дебелата дама, като се приближиха.

– Ъъ... – замънка Хари, почесвайки се по главата.

Те не знаеха паролата за новата учебна година, тъй като още не се бяха видели с никой от префектите на „Грифиндор“, но получиха помощ почти начаса. Чуха зад гърбовете си забързани стъпки и като се обърнаха, видяха Хърмаяни да се втурва към тях.

– А, ето ви и вас! Къде бяхте досега? Ама че нелепи слухове! Някой каза, че са ви изключили, защото сте катастрофирали с летящ автомобил.

– Е, не са ни изключили – увери я Хари.

– Да не искате да ми кажете, че сте долетели дотук? – попита Хърмаяни строго почти като професор Макгонъгол.

– Остави поученията – прекъсна я Рон нетърпеливо – и ни кажи новата парола.

– Брататко – отвърна Хърмаяни също нетърпеливо, – ама не е там работата...

Не можа да довърши, защото портретът на Дебелата дама се отвори и избухна буря от ръкопляскания. Май че целият дом „Грифиндор“ бе все още буден и всички се бяха събрали в кръглата обща стая, накачулени по разкривени маси и продънени фотьойли, за да ги посрещнат. През отвора зад портрета се протегнаха ръце, които издърпаха Хари и Рон, а Хърмаяни остана сама да се прехвърли вътре.

– Великолепно! – крещеше Лий Джордън. – Гениално! Това се казва пристигане! Да налетиш с кола право в Плащещата върба! Ще има да се разправя с години!

– Браво на вас! – каза петокурсник, с когото Хари никога не бе разговарял.

Някой го потупваше по гърба, сякаш току-що бе спечелил маратон. Фред и Джордж си пробиха път през множеството и в един глас попитаха:

– Толкова ли не можахте да ни извикате да се върнем, а?

Рон бе почервенял и се усмихваше смутено, но Хари бе забелязал едно-единствено лице, на което нямаше щастливо изражение. Над главите на неколцина възбудени първокурсници той виждаше Пърси, който се опитваше да се приближи до тях двамата, за да им каже да се прибират. Хари кимна към Пърси и смуща Рон в ребрата. Той веднага разбра за какво става дума.

– Трябва да се качваме, изморени сме – каза той и двамата с Хари си запробиваха път към вратата в другия край на общата стая, която водеше към спалните помещения.

– Лека нощ! – викна Хари на Хърмаяни, която се бе намусила също като Пърси.

Докато излизаха от стаята, всички ги потупваха по раменете и едва на стълбището ги оставиха на мира. Те забързаха по него и най-сетне стигнаха до старата си спалня, на която сега имаше табелка с надпис „Второкурсници“. Влязоха в познатото кръгло помещение за петима с легла с балдахини от тъмночервено кадифе и високи тесни прозорци. Куфарите им бяха донесени и оставени до шкафчетата.

Рон се усмихна виновно на Хари.

– Знам, че не биваше така да се радвам, ама...

Вратата на спалнята се отвори шумно и вътре нахлуха другите второкурсници на „Грифиндор“ – Шеймъс Финигън, Дийн Томас и Невил Лонгботъм.

– Невероятно! – сияеше Шеймъс.

– Супер! – каза Дийн.

– Страхотно! – рече Невил със страхопочитание.

Хари не издържа и също се засмя.

ГЛАВА ШЕСТА

ГИЛДРОЙ ЛОКХАРТ

На следващия ден обаче Хари като че ли нямаше други поводи за усмивка. Нещата тръгнаха лошо още от закуската в Голямата зала. Под омагьосания таван, този ден с вид на мрачни сиви облаци, дългите маси на четирите дома бяха покрити със супници с каша, плата с риба, планини от препечени филийки и блюда с яйца и бекон. Хари и Рон седнаха на масата на „Грифиндор“ до Хърмаяни, която бе подпряла своята книга „Екскурзии с вампири“ на една каничка с мляко и четеше. Каза им „Добро утро!“ някак сдържано, което подсказа на Хари, че тя все още не одобрява начина на пристигането им. Невил Лонгботъм обаче ги поздрави много весело. Невил бе кръглолико момче със склонност към злополуки и с най-слабата памет, която Хари някога бе установявал у когото и да било.

– Почтата ще бъде тук само след няколко минути, надявам се баба да ми изпрати няколко нещица, дето съм си ги забравил.

Хари едва бе започнал да яде кашата си, когато наистина нещо над главите им прошумоля и вътре нахлуха стотина сови, които кръжаха из

залата и пускаха писма и пакети сред шумното множество. Голям обемист пакет отскочи от главата на Невил, а върху каничката с мляко на Хърмаяни се стовари нещо едро и сиво, което изпръска всички с мляко и пера.

– Ерол! – възкликна Рон и вдигна птицата за краката.

Ерол се отпусна в безсъзнание на масата, вирнал нагоре крачета, а в човката си още държеше влажен червен плик.

– О, не! – изпъшка Рон.

– Няма нищо, той е жив – каза Хърмаяни, като побутна нежно совата с върха на пръста си.

– Не за него, а за това...

Рон сочеше червения плик. На Хари му се видя съвсем обикновен, но Рон и Невил го гледаха така, като че очакваха да избухне.

– Какво има? – попита Хари.

– Тя... тя ми е изпратила едно конско – каза Рон едва чуто.

– По-добре го отвори, Рон – плахо прошепна Невил. – Иначе ще стане по-лошо. Баба ми изпрати веднъж едно конско, а аз не го отворих и... после... Ужас!

Хари премести очи от уплашените им лица към червения плик.

– Какво е конско? – попита той.

Ала вниманието на Рон бе изцяло погълнато от писмото, което бе започнало да дими по ъглите.

– Отвори го – подкани го Невил, – всичко ще свърши за няколко минути...

Рон протегна трепереща ръка, измъкна плика от човката на Ерол и го отвори. Невил запуши ушите си с пръсти. Само след части от секундата Хари разбра защо. За миг си помисли, че писмото наистина е избухнало: същински рев изпълни голямата зала, а от тавана се посипа прах.

...ДА ОТКРАДНЕТЕ КОЛАТА! НЯМА ДА СЕ ИЗНЕНАДАМ И ДА ТЕ ИЗКЛЮЧАТ, НО ЧАКАЙ САМО ДА МИ ПАДНESH... ЕДВА ЛИ ТИ Е МИНАЛО ПРЕЗ УМА КАКВО ПРЕЖИВЯХМЕ С БАЩА ТИ, КАТО ВИДЯХМЕ, ЧЕ Я НЯМА...

От виковете на госпожа Уизли, сто пъти по-силни от обикновено, чиниите и приборите по масата започнаха да тракат, а каменните стени връщаха оглушителното ехо. Всички по масите се извърщаха да видят кой е получил конско, а Рон така се бе снишил в стола си, че се виждаше само почервенялото му чело.

...СЛЕД ПИСМОТО ОТ ДЪМБЪЛДОР СНОЩИ ПОМИСЛИХ, ЧЕ БАЩА ТИ ЩЕ УМРЕ ОТ СРАМ... НЕ СМЕ ТЕ ВЪЗПИТАЛИ ДА СЕ ДЪРЖИШ ТАКА... И ДВАМАТА С ХАРИ МОЖЕШЕ ДА СТЕ МЪРТВИ СЕГА...

Хари тъкмо бе започнал да се чуди кога ли ще се появи и неговото име. Мъчеше се с всички сили да си придаде вид, че не чува гласа, който всъщност можеше да спуга тъпанчетата му.

...АБСОЛЮТНО ВЪЗМУТЕНИ... НА БАЩА ТИ ЩЕ МУ ПРАВЯТ РАЗСЛЕДВАНЕ В СЛУЖБАТА... ВИНАТА ЗА ВСИЧКО ТОВА Е САМО ТВОЯ И АКО САМО ПОСМЕЕШ ДА ПОДАДЕШ ДОРИ НОСА СИ ИЗВЪН ЛИНИЯТА НА ПРИЛИЧИЕТО, ЩЕ ТЕ ПРИБЕРЕМ ПРАВО ВКЪЩИ!

Последва къртяща тишина. Червеният плик, който бе изпаднал от ръцете на Рон, избухна в пламъци и се превърна пепел. Хари и Рон стояха стъписани, сякаш ги бе заляла приливна вълна. Няколко ученици се изсмяха и скоро жуженето на разговорите отново изпълни залата.

Хърмаяни затвори „Екскурзии с вампири“ и насочи погледа си надолу към свлеклия се на стола Рон.

– Е, не знам какво си очаквал, Рон, но ти наистина...

– Само не ми казвай, че съм си го заслужил – сопна й Рон.

Хари бутна настрани кашата си. Господин Уизли щяха да го разследват в службата! След всичко, което той и госпожа Уизли бяха направили за него през това лято...

Но нямаше време за размишления – професор Макгонъгол вече обикаляше масата на „Грифиндор“ и раздаваше програмата. Като взе своята, Хари видя, че първо имат два часа билкология с учениците от „Хафълпаф“.

Хари, Рон и Хърмаяни излязоха заедно от замъка, прекосиха зеленчуковите лехи и се отправиха към оранжерииите, където се отглеждаха магическите растения. От конското имаше поне един положителен резултат – Хърмаяни изглежда реши, че са получили достатъчно наказание, и отново се държеше приятелски с тях.

Като наближиха оранжерииите, видяха, че другите от класа са вече там и чакат преподавателката професор Спраут. Хари, Рон и Хърмаяни едва се бяха присъединили към групата, когато тя се появи, крачейки през ливадата, придружена от Гилдрой Локхарт. Професор Спраут носеше цял куп бинтове и Хари отново изпита вина, като забеляза в далечината, че няколко от клоните на Плащещата върба са бинтовани и привързани към други.

Професор Спраут беше дребна тантуреста магьосница с шапка с крѳпки върху рошавата си коса. По дрехите ѝ обикновено имаше големи количества прѳст, а при вида на ноктите ѝ леля Петуния би припаднала. Гилдрой Локхарт обаче беше безупречно облечен в силно надиплена тюркоазена мантия, а златисторусата му коса грееше под изрядно нагласената шапка със златна обшивка.

– О, здравейте всички! – провикна се той и обходи в кръг насѳбралите се със сияйната си усмивка. – Тѳкмо показвах на професор Спраут как точно се лекува плащеща върба. Но не искам да останете с впечатлението, че съм по-добър билколог от нея. Просто имам късмет, че съм срещал някои от тези екзотични растения по време на моите странствания...

– Днес – в Трета оранжерия, ученици! – обяви професор Спраут, която обикновено бе ведра, но този път изглеждаше неузнаваемо кисела.

Разнесе се оживен шепот. Досега бяха работили само в Първа оранжерия, но в Трета се отглеждаха много по-интересни и опасни растения. Професор Спраут взе един голям ключ от връзката на колана си и отвори вратата. Хари долови миризмата на влажна почва и тор, смесена с тежкото ухание на някакви гигантски цветя с размерите на чадър, които се полюшваха от тавана. Тѳкмо когато щеше да последва Рон и Хърмаяни вътре, рѳката на Локхарт го спря.

– Хари! Исках да поговорим... Не възразявайте да закѳснее няколко минути, нали, професор Спраут?

Ако се съди по смръщеното чело на професор Спраут, тя възразяваше, но Локхарт каза „Чудесно!“ и затвори вратата на оранжерията под носа ѝ.

– Хари – каза Локхарт и големите му бели зѳби блеснаха на слѳнцето, когато поклати глава. – Хари, Хари, Хари...

Хари бе в пълно недоумение и не каза нищо.

– Щом чух... ами, разбира се, вината е изцяло моя... Щеше ми се да се наплескам.

Хари нямаше представа за какво говори той. И тѳкмо се канеше да го каже на глас, когато Локхарт продължи:

– Не знам дали изобщо някога съм бил толкова шокиран. Да летите с кола чак до „Хогуортс“! Е, аз веднага разбрах защо сте го направили. Личеше си отдалеч. Ех, Хари, Хари, Хари...

Забележително беше как успяваше да покаже всеки един от бляскавите си зѳби дори когато не говореше.

– Дадох ти да вкусиш от популярността, нали? – каза Локхарт. – Май ти се услади... Появи се на първа страница на вестника с мен и нямаше търпение да опиташ отново.

– О, не... професоре, вижте...

– Хари, Хари, Хари... – продължи Локхарт, като се пресегна и го обхвана през раменете. – Разбирам те. Естествено е да поискаш още, след като си вкусил веднъж. И се обвинявам, че ти показах какво е, тъй като неизбежно щеше да те замая. Ала виж, млади човече, не може току-така да летиш с автомобил в опит да бъдеш забелязан. По-спокойно... Ще имаш време за всичко, като пораснеш. Да, да, знам какво си мислиш сега: „Лесно му е, след като вече е международноизвестен магьосник!“ Но на дванайсет години аз бях точно толкова неизвестен, колкото си ти сега. Дори бих казал – още по-неизвестен от теб. Защото за теб все някой е чувал, нали? Около тая история с Онзи-който-не-бива-да-се-назовава. – Той погледна мълниевидния белег върху челото на Хари. – Е, да, да, знам, че не е като да си печелил пет пъти поред наградата на „Седмичник на магьосницата“ за най-очарователна усмивка, както аз... Но все пак и това е едно начало, Хари, повярвай ми, едно добро начало.

Той му намигна окуражително и се отдалечи. Хари остана като втрещен няколко секунди, после си спомни, че всъщност трябваше вече да е в оранжерията, отвори вратата и се мушна през нея.

Професор Спраут стоеше зад една грубо скована пейка в центъра на оранжерията, върху която имаше двацетина чифта разноцветни наушници. Когато Хари зае мястото си между Рон и Хърмаяни, професор Спраут каза:

– Днес ще разсаждаме мандрагора. Кой може да каже какви са свойствата на мандрагората*?

[* Многогодишно растение, което е смятано за чудотворно през средните векове, а и сега се използва във фармацевтиката. – Б.пр.]

Никой не беше изненадан, че Хърмаяни първа вдигна ръка.

– Мандрагората има чародейна сила – заговори тя така гладко, сякаш беше погълнала целия учебник. – Тя помага на преобразени или прокълнати хора да се върнат в предишното си състояние.

– Отлично! Десет точки за „Грифиндор“ – обяви професор Спраут. – Мандрагората е основна част на повечето противоотрови. Като чародейка обаче тя може да бъде и опасна. Кой ще каже защо?

Ръката на Хърмаяни отново се стрелна нагоре и едва не събори очилата на Хари.

– Викът на мандрагората чародейка може да е смъртоносен за онзи, който го чуе – светкавично отговори Хърмаяни.

– Точно така. Получавате още десет точки – каза професор Спраут. – Само че мандрагорите, които имаме тук, са още съвсем млади.

Докато говореше, тя посочи към един ред дълбоки сандъчета и всички ученици пристъпиха с любопитство напред. Стотина малки китки с моравозелен цвят растяха вътре на редове. Те не направиха никакво особено впечатление на Хари, който нямаше и най-малката представа какво е искала да каже Хърмаяни с „вика“ на мандрагората.

– Всеки да си вземе чифт наушници – каза професор Спраут.

Настана блъсканица, защото всички се опитваха да се доберат до наушници, които да не са розови и пухкави.

– Като ви кажа да си ги сложите, гледайте ушите ви да са плътно покрити – каза професор Спраут. – Когато е безопасно да ги махнете, ще ви дам знак с палците нагоре. Готови! Поставете наушниците!

Хари притисна наушниците до ушите си. Те заглушиха напълно всякакъв звук. Професор Спраут постави на ушите си един розов пухкав чифт, нави си нагоре ръкавите, прихвана здраво едно от растенията и дръпна силно.

Хари ахна от изненада, но никой не го чу.

Вместо корени, от земята се подаде дребно, кално и много грозно бебе. Листата излизаха направо от главата му. То имаше светлозелена кожа на петна и очевидно врещеше колкото му държат дробовете.

Професор Спраут извади изпод масата една голяма саксия и пхна в нея мандрагората, като я засипа с черна влажна почва, докато останяха да се виждат само листата ѝ. Тогава Спраут изтупа ръце, даде им знак и си свали наушниците.

– Тъй като нашите мандрагори са едва семеначета, крясците им още не могат да убиват – обясни тя спокойно, сякаш не е направила нещо по-особено от това да полее една бегония. – Като нищо ще ви зашеметят обаче за няколко часа, а съм сигурна, че никой от вас не иска да си загуби първия ден от новата учебна година. Затова дръжте наушниците си на местата им, докато работите. Ще ви дам знак, като стане време за тръгване. По четирима на сандъче... тук ще намерите достатъчно много саксии... почва има в чувалите там... и се пазете от отровната пипокула, защото ѝ никнат зъби.

И докато говореше, тя цапна силно едно бодливо тъмночервено растение, за да го накара да прибере дългите си пипала, които се прокрадваха откъм гърба ѝ. На сандъчето при Хари, Рон и Хърмаяни дойде и едно къдраво момче от „Хафълпаф“ което Хари познаваше по физиономия, но не бяха разговаряли.

– Джъстин Финч-Флечли – представи се засмяно момчето и стисна ръката на Хари. – Знам кой си, естествено – прочутият Хари Потър... А ти си Хърмаяни Грейнджър, винаги първа по всичко... – Хърмаяни засия, докато разтърсваше нейната ръка. – И Рон Уизли. Летящата кола беше твоя, нали?

Рон не се засмя. Сигурно още не беше забравил конското.

– Този Локхарт е голяма работа! – весело заговори Джъстин, като започнаха да пълнят саксиите си с почва, обогатена със змейска тор. – Страхотен смелчага! Четохте ли му книгите? Щях да умра от страх, ако се окажех заклещен от върколак в телефонна кабина, но той запазил самообладание и – щрап! Направо фантастично! Всъщност аз бях в списъка за „Итън“*, но нямате представа колко съм доволен, че все пак се озовах тук. Мама, естествено, беше малко разочарована, но като ѝ дадох да прочете книгите на Локхарт, май се убеди колко полезно ще бъде да има образован магьосник в обикновено семейство.

[* Кандидатите за престижния колеж „Итън“ са деца на негови възпитаници и имената им се вписват в списъците на чакащите веднага след раждането им. – Б.пр.]

Не можаха повече да разговарят. Трябваше да си сложат пак наушниците и да се съсредоточат върху мандрагорите. Работата не се оказва така лесна, както им се видя, когато им показваше професор Спраут. Мандрагорите не искаха нито да излизат от земята, нито да се връщат в нея. Те се мятаха, ритяха, размахваха остри юмручета и скърцаха със зъби. На Хари му трябваша цели десет минути, за да напъха в саксията едно особено дебело семеначе.

В края на урока и Хари, и всички останали бяха отмалели, изпотени и целите изцапани с пръст. Те се дотъртриха до замъка да се поизмият и грифиндорци трябваше да бързат за час по трансфигурация.

В часовете на професор Макгонъгол винаги имаше много работа, но този ден беше особено трудно. Всичко, което Хари бе научил миналата

година, сякаш се бе изпарило от главата му през лятото. Трябваше да превърне един бръмбар в копче, но всъщност успяваше само да изтощи насекомото, което непрекъснато бягаше от пръчката му, лазейки по целия чин.

Рон имаше още по-сериозни проблеми. Той бе успял след катастрофата да позалепи пръчката си с малко взет назаем магипласт, но тя изглежда бе непоправимо повредена. Трещеше и святкаше в най-неподходящия момент, а всеки път, когато Рон се опитваше да трансформира своя бръмбар, тя го обвиваше в гъст сив пушек с миризма на развалени яйца. Като работеше наслуки, Рон неволно смачка бръмбара си с лакът и трябваше да помоли за нов. Професор Макгонъгол не остана доволна.

Хари много се зарадва на звънеца за обяд. Чувстваше мозъка си като изцеден. Всички излязоха от стаята и той остана само с Рон, който яростно удряше пръчката си върху чина.

– Глупаво... ненужно... нещо...

– Пиши да ти пратят нова – предложи Хари, когато пръчката изстреля цял залп от ракети.

– Да, да, че да получа ново конско – каза Рон, напъхвайки съскащата вече вълшебна пръчка в ученическата си чанта. – „Сам си си виновен, че пръчката ти се е счупила...“

Слязоха долу на обяд, но настроението на Рон изобщо не се подобри, когато Хърмаяни им показа цяла шепа идеални копчета за палто, които бе изработила в час по трансфигурация.

– Какво имаме днес следобед? – побърза Хари да смени темата.

– Защита срещу Черните изкуства – тутакси отвърна Хърмаяни.

– Защо си оградила всички часове при Локхарт със сърчица? – попита Рон, като дръпна от ръцете ѝ програмата.

Хърмаяни си грабна обратно програмата и силно се изчерви.

Като приключиха с обяда, излязоха навън под облаците, надвиснали над двора. Хърмаяни седна на едно каменно стъпало и заби нос в „Екскурзии с вампири“. Хари и Рон стояха и си говореха за квидич, когато Хари усети, че някой го наблюдава настойчиво от няколко минути. Като се обърна, той видя, че дребничкото момче с мишосивата коса, което бе видял снощи да си слага Разпределителната шапка, го гледа като хипнотизирано. То стискаше в ръце нещо подобно на обикновен фотоапарат, какъвто ползват мъгълите, и щом срещна погледа на Хари, силно се изчерви.

– Извинявай, Хари! Аз съм... аз съм Колин Крийви – каза момчето, като едва си поемаше дъх, и плахо пристъпи напред. – И аз съм в „Грифиндор“ Може ли... удобно ли е да... да ти направя снимка? – попита той и вдигна апарата си с надежда.

– Снимка ли? – механично повтори Хари.

– Ами за доказателство, че те познавам – обясни Колин Крийви разпалено и се приближи към Хари. – Знам всичко за теб. Всички за това говорят. Как си оцелял, когато Ти-знаеш-кой се опитал да те убие, и как той изчезнал и как все още имаш белег като мълния върху челото си. – Погледът му бързо се плъзна по челото на Хари. – А едно момче от моята спалня казва, че ако проявя филма в една особена отвара, снимката ще се движи.

Колин си пое дълбоко дъх на пресекулки от възбуда и продължи:

– Ама тук е шеметно, нали? Преди да получа писмото от „Хогвортс“, не съм и предполагал, че ония странни неща, които можеш да прави, са магии. Баща ми е млекоар и съвсем не му се вярваше. Но сега ще му изпратя цял куп снимки. А чудесно би било да има и една твоя – и той умолително

погледна Хари. – Може ли твоят приятел да ни снима двамата заедно? А после да се подпишеш на снимката, а?

– О, автографи! Ще раздаваш автографи, така ли, Потър?

Висок и режеш, гласът на Драко Малфой отекна из двора. Беше застанал точно зад Колин, охраняван, както навсякъде в „Хогуортс“, от двамата грамадни бандити Краб и Гойл.

– Всички да се наредят на опашка! – ревна Малфой към насъбралите се. – Хари Потър ще раздава автографи!

– Не е вярно! – ядоса се Хари и стисна юмруци. – Млъкни, Малфой!

– Ти просто завиждаш – изписка Колин, целият горе-долу колкото шията на Краб.

– Да завиждам ли? – попита Малфой, който нямаше нужда да вика повече, защото половината двор го слушаше. – За какво? Не желая гадни белези по лицето си, благодаря. Лично аз не смятам, че като ти разцепят главата, ставаш нещо особено.

Краб и Гойл се хилеха глупашки.

– Яж охлюви, Малфой – намеси се гневно Рон, а Краб заразтърква застрашително изпъкналите си като кестени кокалчета.

– Внимавай, Уизли! – озъби се Малфой. – Не си търси белята, да не се наложи да идва майка ти да те прибира от училище. – И като престори гласа си, издекламира пронизително: – „Ако си подадеш носа извън линията на приличието...“

Групичка петокурсници от „Слидерин“ шумно се изсмяха.

– Един автограф и за Уизли, Потър – кривеше се Малфой. – Може да струва повече от цялата къща на родителите му.

Рон изплющя във въздуха с бинтованата си пръчка, но в този момент Хърмаяни шумно затвори „Екскурзии с вампири“ и прошепна:

– Внимавайте!

– Какво става тук, какво става тук? – Гилдрой Локхарт крачеше към тях и полите на тюркоазенозелените му одежди се полюшваха зад него. – Кой раздава автографи?

Хари започна да обяснява, но беше прекъснат, когато Локхарт праметна ръка през раменете му и забоботи весело:

– Нямаше нужда да питам! Ето че пак се срещаме, Хари.

Прикован до Локхарт и изгарящ от срам, Хари видя как Малфой изчезна назад в тълпата със своята подигравателна усмивка.

– Хайде, драги ми Крийви – обърна се сияещият Локхарт към Колин. – Какво по-хубаво от един двоен портрет, върху който и двамата ще сложим автографи?!

Колин извади фотоапарата и направи снимката точно когато звънецът зад тях извести започването на следобедните часове.

– Хайде, вървете, не се бавете – викна Локхарт на насъбралите се и се запъти към замъка, без да пуска Хари, който се ядосваше, че не знае нито една добра магия за изчезване.

– Между нас казано, Хари – бащински се обърна Локхарт към момчето, като влязоха в сградата през една странична врата, – аз те поприкрих малко на снимката. Като сме заедно, твоите съученици няма да си помислят, че искаш да си в центъра на вниманието.

Глух за заекването на Хари, Локхарт го поведе бързо по един коридор с шпалир от любопитни ученици, откъдето се качиха по стълбището.

– Искам само да ти кажа, че не е много разумно да раздаваш автографи на този етап от кариерата си, Хари. Честно казано, изглежда малко самоуверено. Сигурно ще дойде време, когато и ти като мен ще трябва

да си носиш винаги по цяла купчинка снимки, но... – и той се покашля многозначително – все още, струва ми се, не е дошъл този момент.

Бяха стигнали до класната стая на Локхарт и той най-сетне пусна момчето. Като си оправи дрехите, Хари се запъти да седне на последния ред и веднага се зае да подрежда пред себе си седемте книги на професора, за да не гледа автора им на живо.

Другите от класа скоро затрополиха из стаята и Рон и Хърмаяни седнаха от двете страни на Хари.

– И яйце ще се опържи на почервенялото ти лице – отбеляза Рон. – Само гледай Крийви да не срещне Джини, че ще открият двамата заедно фенклуб „Хари Потър“.

– Престани! – сопна му се Хари.

Сега само това липсваше – Локхарт да чуе за фенклуб на Хари Потър!

Когато целият клас зае местата си, Локхарт шумно се изкашля и след това настана тишина. Той се пресегна, взе от Невил Лонгботъм неговия екземпляр от „Туризм с тролове“ и го вдигна, обърнат към всички, за да им покаже на корицата портрета си, от който намигаше.

– Моя милост – посочи се той и също намигна. – Гилдрой Локхарт, носител на Ордена на Мерлин* трета степен, Почетен член на Лигата за защита от Тъмните сили и пет пъти лауреат на Наградата за най-чаровна усмивка, присъждана от „Седмичник на магьосницата“. Но не за това ми е думата – да не мислите, че съм се отървал от Бандънския призрак с усмивка!

[* Така се казва могъщият и уважаван магьосник и пророк от легендата за крал Артур – Б.пр.]

Той ги изчака да се разсмеят, но само неколцина се усмихнаха плахо.

– Виждам, че всички сте си купили пълния комплект мои книги. Браво! Реших да започнем днес с един малък тест. Няма от какво да се притеснявате – само да проверя колко сте прочели и какво сте запомнили...

Като раздаде листовете с въпросите, той се върна пред първия чин и обяви:

– Имате трийсет минути. Започнете... сега!

Хари взе листа с теста и зачете:

1. Кой е любимият цвят на Гилдрой Локхарт?
2. Коя е тайната амбиция на Гилдрой Локхарт?
3. Кое според вас е най-голямото постижение на Гилдрой Локхарт досега?

И така, въпрос след въпрос, цели три страници, докато се стигнеше до:

54. Кога е рожденият ден на Гилдрой Локхарт и какъв би бил идеалният подарък за него?

* * *

Половин час по-късно Локхарт събра тестовете и взе да ги прелиства нетърпеливо пред целия клас.

– Та-ра, та-ра! Почти никой не си спомня, че любимият ми цвят е лилавият. Написал съм го в „Излети с Йети“. А неколцина от вас трябва по-внимателно да прочетат „Скитосване с върколаци“. Ясно съм заявил в дванайсета глава, че идеалният подарък за рождения ми ден е хармонията

между магическия и немагическия свят, макар че... не бих отказал и една голяма бутилка от старото огнено уиски „Огдънс“.

И той пак им смигна палаво и дръзко. Рон гледаше Локхарт така, сякаш не вярваше на очите си. Шеймъс Финигън и Дийн Томас, които седяха отпред, едва сдържаха смеха си. Хърмаяни обаче така се бе захласнала да слуша Локхарт, че се сепна, когато той спомена името ѝ.

– ...Ала госпожица Хърмаяни Грейнджър знае, че тайната ми амбиция е да освободя света от злото, както и да пласирам собствената си марка отвари за поддържане на косата. Браво на момичето! Наистина... – и той прегледа целия ѝ тест – ...тя получава отличен! Къде е госпожица Хърмаяни Грейнджър?

Хърмаяни вдигна трепереща ръка.

– Отлично! – сияеше Локхарт, – Пълен отличен! Ето десет точки за „Грифиндор“! А сега, да се заемем с работа...

Той се наведе зад бюрото си и извади оттам голяма покрита клетка.

– Внимавайте! Моята работа е да ви въоръжа срещу най-противните създания в магьосническият свят. В тази стая можете да изпитате някои от най-големите си страхове. Трябва обаче да знаете, че нищо лошо не може да ви се случи, докато съм тук. От вас искам само да запазите спокойствие.

Хари надникна против волята си иззад купчината книги, за да види клетката. Локхарт постави ръка на покривалото ѝ. Дийн и Шеймъс вече бяха престанали да се смеят, а Невил се беше свил на първия чин.

– Трябва да ви предупредя да не издавате писъци – сниши глас Локхарт, – защото може да ги предизвикате.

Когато целият клас бе притаил дъх, Локхарт рязко отметна покривалото.

– Ето – обяви той драматично, – току-що уловени феи от Корнуол.

Шеймъс Финигън не бе в състояние повече да се владее. Той се изсмя с такова пръхтене, което дори и Локхарт не можеше да вземе за писък от ужас.

– Моля? – усмихна се той на Шеймъс.

– Ами те не са... те не са много... опасни, нали? – давеше се вече от смях Шеймъс.

– Не бъди толкова сигурен – каза Локхарт и назидателно завъртя пръст пред Шеймъс. – Дяволски хитри пакостници могат да се окажат понякога.

Феите бяха яркосини на цвят и високи около двацет сантиметра, с остри лица и с такива пронизителни гласове, сякаш спореха поне няколко от най-устатите австралийски папагали. Щом бе отместено покривалото, те започнаха да се мятат и да подскачат, да разтърсват решетките и да правят гримаси на онези, които бяха най-близо до тях.

– Хайде сега – каза на висок глас Локхарт, – да видим как ще се справите с тях. – И отвори клетката.

Настана истинска суматоха. Феите се пръснаха във всички посоки като ракети. Две от тях веднага грабнаха Невил за ушите и го вдигнаха във въздуха. Няколко се стрелнаха право през прозореца и обсипаха задната редица със счупени стъкла. Останалите продължиха да опустошават класната стая по-успешно от вилнеещ носорог. Те грабваха мастилници и пръскаха класа с мастило, късаха книги и листа, дърпаха картините от стените, обръщаха кошчетата за боклук, взимаха чанти и книги и ги мятаха през счупените прозорци.

Само след няколко минути половината клас бе намерил убежище под чиновете, а Невил висеше на полилея, спускащ се от тавана.

– Хайде, давайте! Обградете ги, съберете ги, не се бойте от някакви си феи... – викаше Локхарт.

Той нави ръкави, размахваше пръчката си и от време на време повтаряше: „Пескипикси! Пестерноми!“ Нямаше абсолютно никакъв ефект. Една от феите успя да измъкне магическата пръчка на Локхарт и я запрати през прозореца.

Локхарт се задави и сам се мушна под бюрото си, като се размина на косъм да не го смачка полилеят с Невил, стоварил се на земята секунда по-късно.

Щом удари звънецът, всички се втурнаха като луди към изхода. В настъпилото затишие Локхарт се изправи, видя Хари, Рон и Хърмаяни, които бяха почти на вратата, и им рече:

– Върнете се! От вас тримата искам просто да напъхате останалите феи обратно в клетката им. – След това той се изниза покрай тях и бързо затвори вратата на стаята зад гърба си.

– Това не е възможно! – изрева Рон, когато една от останалите на свобода феи го ухапа по ухото.

– Той просто искаше да ни даде практически урок – каза Хърмаяни, като обезвреди две феи едновременно с добре изпълнена смразяваща магия и ги напъха в клетката.

– Практически урок ли? – повтори Рон, докато се мъчеше да докопа една танцуваща фея, която все му се изплъзваше и му се плезеше. – Хърмаяни, та той нямаше и най-малка представа как да постъпи!

– Глупости! – отвърна момичето. – Нали си чел книгите му. Там пише какви изумителни неща е правил...

– Или твърди, че е правил... – измърмори Рон.

ГЛАВА СЕДМА СМУТ И МЪТНОРОДИ

През следващите няколко дни Хари упорито се стараяше да изчезва от полезрението на Гилдрой Локхарт веднага щом го видеше да се приближава по някой коридор. По-трудно му беше да отбягва Колин Крийви, който изглежда знаеше наизуст програмата на Хари. За Колин явно нямаше по-голямо удоволствие от това да казва по шест-седем пъти на ден „Всичко е наред, нали, Хари?“ и да чуе в отговор „Здрасти, Колин!“, макар Хари да не прикриваше раздразнението си.

Хедуиг все още беше сърдита на Хари за онова катастрофално пътуване с колата, а пръчката на Рон продължаваше да своеволничи, дори в петък сутринта надмина себе си, като излетя от ръката му в час по вълшебство и уцели дребничкия стар професор Флитуик точно между очите, оставяйки му голям туптящ зелен цирей на мястото. Така се натрупаха доста неща, заради които Хари с нетърпение очакваше края на седмицата.

Тримата с Рон и Хърмаяни смятаха да гостуват на Хагрид в събота сутринта. Хари обаче бе събуден няколко часа по-рано, отколкото му се искаше – Оливър Ууд, капитан на отбора по квидич в „Грифиндор“, го разтърсваше в леглото.

– Какво има? – попита Хари сънливо.

– Тренировка по квидич! – каза Ууд. – Хайде ставай!

Хари примигна към прозореца. Тънка мъглица висеше от златисторозовото небе. Вече разсънен, той се чудеше как изобщо е спал при оглушителната врява на птиците въвн.

– Оливър – каза Хари с дрезгав глас, – ама то още не е съмнало!

– Именно! – отвърна Ууд, висок и як шестокурсник. – Така предвижда новата ни тренировъчна програма. Хайде, хващай метлата и да тръгваме – разпалено говореше той и очите му святкаха от въодушевление. – Никой от другите отбори не е започнал тренировки все още и тази година ще бъдем първи на старта...

Като се прозяваше и потръпваше леко, Хари слезе от леглото и се зае да търси екипа си за квидич.

– Добро момче! – каза накрая Ууд. – Ще се видим на игрището след петнайсет минути.

Като си намери яркочервения екип и сложи отгоре наметало да му държи топло, Хари надраска набързо една бележка на Рон къде отива и слезе по витата стълба до общата стая със своята „Нимбус две хиляди“ на рамо. Тъкмо бе стигнал до отвора зад портрета и нещо изтрополи зад него, след което Колин Крийви се изтърколи презглава по стълбата, фотоапаратът се мятеше на шията му, а в ръката си момчето държеше нещо.

– Чух някой да споменава името ти на стълбището, Хари! Виж какво нося! Дадох да ти проявят и исках да ти покажа...

Хари се вгледа с любопитство в снимката, която Колин тикаше под носа му.

Един черно-бял движещ се Локхарт дърпаше силно ръка, в която Хари позна своята собствена. Той установи със задоволство, че фотографският му образ се съпротивява упорито и отказва да бъде вкаран в кадъра. Хари гледеше как Локхарт се умори и се облегна, леко задъхан, на белия кант на снимката.

– Ще ми я надпишеш ли? – настойчиво попита Колин.

– Не – направо му отказа Хари и се огледа да види дали в стаята няма никой друг, – Съжалявам, Колин, бързам за тренировка по квидич.

И се прехвърли през отвора в стената.

– О! Чакай ме! Никога не съм гледал как играете квидич.

Колин се покатери след него.

– Ще се отегчиш – побърза да го разубеди Хари, но Колин дори не го чу, грейнал от радост.

– Ти беше най-младият играч от този дом за последните сто години, нали така, Хари? Нали? – говореше Колин, пристъпвайки до него. – Сигурно си великолепен. Аз никога не съм летял. Лесно ли е? Твоя ли си е метлата? Това ли е най-добрият модел?

Хари не знаеше как да се отърве от него. Все едно че имаше страшно бърлива сянка.

– Аз всъщност изобщо не разбирам от състезания по квидич – говореше Колин задъхано. – Вярно ли е, че има четири топки? И че двете летят между играчите, мъчейки се да ги съборят от метлите им?

– Да – отвърна Хари неохотно, примирен, че все пак трябва да обясни сложните правила на квидича. – Тези топки се наричат блъджъри. От всеки отбор има по двама биячи с бухалки, които отбиват блъджърите от своите съотборници. В отбора на „Грифиндор“ това са Фред и Джордж Уизли.

– А за какво са тогава другите топки? – попита Колин и в същото време се спъна и полетя няколко стъпала надолу, тъй като беше зяпнал Хари с отворена уста.

– Ами с куофъла, голямата червена топка, се вкарват голове. По трима гончии от всеки отбор хвърлят куофъла едни срещу други и се опитват да го прекарат през головите стълбове в края на игрището – три високи стълба с обръчи на върха.

– Ами четвъртата топка?

– Нарича се златен снич – продължи Хари – и е много малка, много бърза и страшно трудна за улавяне. Но това е работа на търсачите, защото играта на квидич свършва едва когато бъде намерен сничът. И когато търсач хване снеча, печели за отбора си сто и петдесет точки допълнително.

– И ти си търсач на „Грифиндор“, нали? – попита Колин с благоговение.

– Да – каза Хари, като напуснаха замъка и поеха по наклонената от росата трева. – Има и пазач. Той пази при головите стълбове. Това е всичко.

Но Колин не престана да разпитва Хари по целия път надолу по поляните до игрището за квидич. Едва като стигнаха до съблекалните, Хари успя да се отърве от него. Колин се провикна пискливо:

– Отивам да си намеря добро място! – и хукна към трибуните.

* * *

Останалите от отбора на „Грифиндор“ бяха вече в съблекалнята. Единствен Ууд изглеждаше бодър. Фред и Джордж Уизли с подпухнали очи и рошави коси седяха до четвъртокурсничката Алиша Спинет, която задрямваше, облегната на стената. Другите гончии – Кейти Бел и Анджелина Джонсън – се прозяваха, седнали една до друга.

– Ето те и теб, Хари. Защо се забави? – попита Ууд, без да чака отговор. – А сега искам малко да си поговорим, преди да отидем на игрището, защото цяло лято съм съставял абсолютно нова програма за тренировки, която решително ще промени нещата в наша полза...

Ууд окачи на таблото голяма схема на игрище за квидич, върху която старателно бяха начертани много линии, стрелки и кръстчета с разноцветни мастила. Той извади магическата си пръчка, почука с нея таблото и стрелките започнаха да пълзят по схемата като гъсеници. Щом Ууд подхвана словото си за новите тактики, главата на Фред Уизли се отпусна на рамото на Алиша Спинет и той тутакси задрямва.

Обяснението на първия чертеж отне двамадесет минути. Но след него имаше втори, а после – трети. Хари изпадна в унес, докато Ууд бърбореше.

– И така – рече високо Ууд и Хари, който си мечтаеше в полудрямка какво ли би закусвал точно в този момент, ако бе останал в замъка, се сепна, – ясно ли е? Някакви въпроси?

– Аз имам въпрос, Оливър – каза Джордж който се бе стреснал. – Не можа ли да ни кажеш всичко това вчера, докато бяхме будни?

Ууд не остана доволен.

– Слушайте всички какво ще ви кажа – започна той, като ги гледеше яростно. – Трябваше още миналата година да спечелим купата по квидич. Ние просто сме най-добрият отбор! Но за жалост поради непредвидени обстоятелства...

Хари се размърда на мястото си от чувство за вина.

Предишната година той лежеше в безсъзнание в болничното крило точно когато се играеше решаващият мач, поради което „Грифиндор“ имаше един играч по-малко и понесе най-тежката си загуба за последните триста години.

Ууд замълча. Поражението на отбора явно още го измъчваше.

– Затова тази година ще тренираме по-усилено от когато и да било... Хайде да вървим да приложим новите теории на практика! – викна той, грабна метлата си и се запъти към изхода на съблекалнята.

Отборът го последва с все още сковани крака и с прозявки. Бяха прекарвали толкова дълго време в съблекалнята, че слънцето вече бе доста

високо в небето, макар че по тревата на стадиона имаше още капчици роса. Като влезе на игрището, Хари видя Рон и Хърмаяни, седнали на трибуните.

– Още ли не сте свършили? – попита Рон в недоумение.

– Още не сме почнали – отвърна Хари, гледайки със завист препечените филийки със сладко, които Рон и Хърмаяни си бяха взели от Голямата зала. – Ууд ни учеше на нови трикове.

Той яхна метлата си, отблъсна се от земята и се издигна във въздуха. Утринният хлад шипеше лицето му и го разсъни много по-успешно от дългите приказки на Ууд. Беше му много приятно да е пак на игрището за квидич. И той се понесе над стадиона с максимална скорост, гонейки Фред и Джордж.

– Какъв е този странен звук от... щракане? – попита Фред, като префучаха наблизо.

Хари погледна към трибуните. Колин седеше на едно от най-високите места. Беше насочил към тях фотоапарата си и правеше снимка след снимка, което се чуваше особено силно на празния стадион.

– Погледни насам, Хари! Насам! – пронизително викаше той.

– Кой е този? – попита Фред.

– Нямам представа – излъга Хари и литна със скорост, която да го отдалечи колкото се може повече от Колин.

– Какво става там? – каза Ууд и се намръщи, стрелвайки се бързо към тях. – Защо снима той дребосък? Това не ми харесва. Ами ако е шпионин на „Слидерин“, който събира сведения за новата ни тренировъчна програма?

– Той е от „Грифиндор“ – побърза да каже Хари.

– А и слиндеринци нямат нужда от шпионин, Оливър – каза Джордж.

– Защо мислиш така? – полюбопитства Ууд.

– Защото самите те са тук – каза Джордж и посочи надолу.

Няколко души в зелени одежди и с метли в ръце навлизаха в игрището.

– Не е възможно! – яростно просъска Ууд. – Аз бях запазил игрището за днес! Сега ще я видим тая работа!

Той се устреми надолу и в гнева си се приземи доста по-твърдо, отколкото очакваше, дори залитна, като слизаше от метлата. Хари, Фред и Джордж го последваха.

– Флинт! – ревна Ууд срещу капитана на „Слидерин“. – Това е нашето време за тренировки! Затова сме станали толкова рано. Изчезвайте оттук!

Маркърс Флинт беше още по-едър от Ууд. В изражението му имаше тролско лукавство, когато отвърна:

– Ще се намери място за всички ни, Ууд.

Дойдоха и Анджелина, Алиша и Кейти. Състезателите от отбора на „Слидерин“, в който нямаше момичета, застанаха плътно един до друг срещу грифиндорци и им се хилеха.

– Но аз запазих игрището за нас! – настояваше Ууд, разпенен от гняв. – Сигурен съм, че го записах.

– О, аз пък имам специално подписана бележка от професор Снейп – каза Флинт и зачете важно: – „Аз, професор С. Снейп, разрешавам на отбора на «Слидерин» да тренира днес на игрището за квидич с оглед на необходимостта да бъде обучен новият им търсач.“

– Нима имате нов търсач? – попита Ууд, явно изненадан. – Къде е?

Изад шестимата широкоплещести играчи се появи и застана най-отпред по-дребно момче със самодоволна усмивка върху бледото лице с остри черти. Беше Драко Малфой.

– Ти не си ли синът на Луциус Малфой? – попита Фред, гледайки Драко с неприязън.

– Добре че спомена за бащата на Драко – каза Флинт, а всички от отбора на „Слидерин“ се ухилиха още по-широко. – Нека да ти покажа какъв шедър подарък направи той на отбора.

И седмината вдигнаха високо метлите си. Седем лъскави чисто нови дръжки и седем златни красиво изписани емблеми с думите „Нимбус две хиляди и едно“ блеснаха на ранното утринно слънце пред погледите на смаяните грифиндорци.

– Последен модел. Излезе едва миналия месец – небрежно обясни Флинт, като избърса някаква пращинка от кранчето на дръжката на своята метла. – Предполагам, че далеч надминава старата „Две хиляди“, А с тия чистометки – заядливо се ухили той на Фред и Джордж, които стискаха по една „Чистометка пет“, – можете най-много да почистите пода.

Никой от отбора на „Грифиндор“ не се сещаше какво да отговори в момента. По лицето на Малфой се бе разляла такава самодоволна усмивка, че от очите му бяха останали само резки.

– Я, виж – обади се Флинт, – нашественици на игрището!

Рон и Хърмаяни идваха през тревата да видят какво става.

– Какво има? – обърна се Рон към Хари. – Защо не играете? И какво прави тук този?

Рон гледаше към Малфой, озадачен от екипа му на играч от отбора на „Слидерин“.

– Аз съм новият търсач, Уизли – каза Малфой самодоволно. – Точно се възхищавахме на новите метли, които баща ми купи за отбора.

Рон направо ахна при вида на седемте великолепни метли.

– Добри са, нали? – каза Малфой съвсем делово. – Е, може и отборът на „Грифиндор“ да посъбере малко злато за нов модел метли. Например ако продаде на търг ония двете „Чистометка пет“ – някой музей може и да прояви интерес към тях.

Отборът на „Слидерин“ се запревива от смях.

– Да, но в отбора на „Грифиндор“ поне никой не си е купил мястото – отрязва ги изведнъж гласът на Хърмаяни. – Всички са приети заради таланта си.

Самодоволната физиономия на Малфой се промени.

– Никой не ти е искал мнението, гадно дребно мътнородче! – изтърси той.

Хари веднага разбра, че Малфой е казал нещо наистина лошо, защото думите му бяха посрещнати много бурно, Флинт скочи пред Малфой, за да спре Фред и Джордж, които се нахвърлиха отгоре му. Алиша крещеше „Как смееш!“, а Рон измъкна изпод одеждите си магическата пръчка и като викаше с всички сили „Ще си платиш за това, Малфой!“, яростно я пхна под ръцете на Флинт и я насочи към лицето на Малфой.

Силен трясък се разнесе над стадиона и лъч зелена светлина изскочи от пръчката – за нещастие откъм Рон, прониза го в стомаха и го запрати по гръб в тревата.

– Рон! Рон! Какво ти е? – писна Хърмаяни.

Той отвори уста да отговори, но не можа да изрече нищо. Вместо думи, от устата му блъвнаха няколко плужека.

Слидеринци направо не можеха да си поемат въздух от смях. Флинт се бе превил на две, подпрян на новата си метла. Малфой лазеше на четири крака и удряше по земята с юмрук. Грифиндорци се бяха скупчили около Рон, който продължаваше да бълва едри и лъскави плужеци. Никой не смееше да го докосне.

– По-добре да го заведем у Хагрид, най-близо е – каза Хари на Хърмаяни, която храбро кимна и двамата подхванаха Рон под мишниците.

– Какво стана, Хари? Какво се е случило? Болен ли е? Ама ти нали можеш да го излекуваш?

Колин беше дотичал от мястото си и сега подскачаше около тях, докато напускаха игрището. Рон получи нов пристъп и от устата му потекоха още плужеци.

– Ооо! – впечатли се Колин и вдигна апарата. – Поддръж така, Хари.

– Махни се от пътя ни, Колин! – разгневи се Хари.

* * *

Двамата с Хърмаяни крепиха Рон и през поляните до края на гората.

– Почти стигнахме – каза момичето, щом видяха колибата на пазача на дивеча. – Ей сега ще се оправяш.

Бяха вече на няколко метра от целта си, когато вратата се отвори, но не се появи Хагрид. Отвътре излезе Гилдрой Локхарт, облечен този път в бледолилаво.

– Бързо, ей тук отзад – процеди Хари, дърпайки след себе си Рон към близкия храсталак. Хърмаяни ги последва малко неохотно.

– Много е просто, стига да знаеш какво правиш – говореше Локхарт на Хагрид на висок глас. – А трябва ли ти помощ, знаеш къде съм. Ще ти дам и един екземпляр от моята книга, изненадан съм, че я нямаш. Още тази вечер ще ти я надпиша и ще я изпратя по някого. Хайде, довиждане!

Хари изчака Локхарт да се изгуби от поглед, изведе Рон от храсталака и му помогна да стигне до вратата на колибата. Почукаха силно.

Хагрид отвори веднага, много намусен, но грейна, като видя кой е.

– Чудех се кога ли ще дойдете... Влизайте, влизайте! Аз пък помислих, че се връща професор Локхарт.

Хари и Хърмаяни помогнаха на Рон да влезе в единствената стая, където имаше огромен креват в единия край и огнище с весело припламващ огън в другия. Хагрид не се разтревожи от проблема на Рон с плужеците, за който Хари набързо разказа, докато внимателно настаняваше приятеля си на един стол.

– По-добре навън, отколкото навътре – пошегува се Хагрид и тръсна голям меден котел пред Рон. – Изкарай ги всичките, момчето ми.

– Май нищо друго не може да се направи, освен да се чака да спре, нали? – попита боязливо Хърмаяни. – Тази магия се прави трудно дори когато човек е в добра форма, а със счупена пръчка съвсем...

Хагрид се суетеше наоколо да им направи чай. Хрътката му Фанг се умилкваше около Хари.

– Какво търсеше при теб Локхарт, Хагрид? – попита Хари, чешейки Фанг между ушите.

– Даваше ми акъл как да вадя водни духове от кладенеца – смотоледи Хагрид, като отмести един полуоскубан петел от дървената си маса и сложи чайника. – Аз да не би да не знам?! И се фукаше с някакъв призрак, дето го бил прогонил. Ако имаше една-единствена вярна дума от туй, дето го рече, ще изям ей този котел тук.

Хари погледна с изненада Хагрид, който никога не би критикувал учител от „Хогвортс“, а Хърмаяни отбеляза с по-висок от обикновения си глас:

– Мисля, че си малко несправедлив. Професор Дъмбълдор явно беше убеден, че това е най-подходящият кандидат за преподавател по защита срещу Черните изкуства.

– Той беше единственият кандидат – каза Хагрид и им предложи чиния карамелен петмез, докато Рон кашляше и плюеше в котела. – Слушайте к'во

ви казвам – единственият беше. Става трудно да се намерят хора за борба с Черните изкуства. Никой вече не ще да се занимава с това. Смятат го за кутсузлийска работа. От доста време учителите не се задържат. Кажете сега – Хагрид кимна с глава към Рон – той на кого искаше да направи Черна магия?

– Малфой нарече Хърмаяни с някаква дума. Трябва да е било много лоша, защото всички побесняха – зае се да обяснява Хари.

– Лоша беше – съгласи се Рон дрезгаво, като вдигна глава, блед и изпотен. – Малфой я нарече „мътнород“, Хагрид... – И веднага пак се наведе над котела си, защото избълва нова струя плужеци.

Хагрид много се ядоса:

– Не думайте! – погледна той към Хърмаяни.

– Вярно е – каза тя, – само че не знам какво значи. Явно е много обидно, защото...

– Не можеше да измисли нещо по-обидно от това! – гневеше се Рон, като се присъедини към другите. – Мътнород е върховна грубост за дете на мъгъли, немагьосници де. Такива като Малфой и неговото семейство смятат, че са по-добри от другите, защото са потомствени магьосници. – Той пак повърна, но този път само един плужек. – Всички останали знаем, че това няма никакво значение. Ами вижте например Невил Лонгботъм – уж е чистокръвен, а не знае на коя страна да постави котела си.

– Нито пък са измислили магия, която наш'та Хърмаяни да не може да направи – гордо отбеляза Хагрид, от което Хърмаяни се изчерви като домати.

– Отвратително е да наречеш някого така! – каза Рон, изтривайки потното си чело с трепереща ръка. – Чистокръвни, я виж ти! И мъгълкръвни... Щуротии! Повечето магьосници напоследък са от смесени бракове. Та ако не създавахме семейства с мъгъли, досега отдавна да сме изчезнали!

Пак му се повдигаше и той се наведе над котела.

– Аз не те осъждам, дете си се опитал да го прокълнеш, Рон – говореше Хагрид високо, за да се чува над тъпите удари на падащите в металния съд плужеци, – ама май е станало по-добре, че пръчката ти се е обърнала към теб. Няма начин Луциус Малфой да не дотича в училището, ако беше направил такава магия на сина му. Та поне не си си навлякъл тая беля.

На Хари му се щеше да каже, че едва ли има нещо по-лошо от това да бълваш плужеци, но не можа – от петмеза на Хагрид устните му лепнеха.

– А, Хари – обърна се към него Хагрид, сякаш изведнъж го беше осенила някаква мисъл, – знаеш ли, че съм ти сърдит? Чувам, че си раздавал автографи. А за мен ще има ли?

От ярост Хари успя да разлепи устните си.

– Изобщо не съм раздавал автографи! – разгорещено възрази той. – Ако Локхарт все още разпространява такива слухове...

Но в този момент видя, че Хагрид се смее.

– Шегувам се – каза великанът и приятелски тупна Хари по гърба, от което той полетя към масата. – Знаем, че не си. Рекох му на Локхарт, че нямаш нужда да раздаваш снимки с автограф, 'щото и без това си по-прочут от него.

– Ама това не му се хареса, нали? – каза Хари, докато се изправяше и търкаше брадичката си.

– Ни най-малко – отвърна Хагрид и му смигна. – После взех та му казах, че не съм чел ни една от книгите му, и той реши да си ходи. Малко петмезче, Рон? – добави той, когато Рон отново дойде при тях.

– Не, благодаря – немощно отвърна Рон. – По-добре да не рискувам.

– Елате сега да видите к'во си отглеждам тук – каза Хагрид, когато Хари и Хърмаяни си изпиха чая.

В малката зеленчукова градина зад къщата на Хагрид имаше дузина тикви – най-големите, които Хари някога бе виждал. Всяка от тях беше с размерите на воденичен камък.

– Добре вървят, нали? – каза Хагрид доволен. – За Деня на Все светии тъкмо ще са наедрели.

– С какво ги подхранваш? – попита Хари.

Хагрид се огледа, за да се увери, че наоколо няма никой друг.

– Амиии... давам им малко... нали знаеш... малко помощ.

Тогава Хари забеляза розовия чадър на Хагрид, подпрян до стената на къщата. Хари и преди имаше основания да смята, че това не е просто чадър – беше почти сигурен, че в него е скрита старата училищна пръчка на Хагрид. На пазача не му бе позволено да използва магия. Бяха го изключили от „Хогуортс“ още на третата година, но Хари така и не бе разбрал защо – при всяко повдигане на въпроса Хагрид шумно се покашляше и загадъчно оглушаваше, докато не се смени темата.

– Магия за наедряване предполагам? – каза Хърмаяни, едновременно възмутена и развеселена. – Е, добре си се справил!

– Така казва и малката ти сестричка – обърна се Хагрид към Рон. – Тъкмо вчера я срещнах. – Хагрид погледна Хари изкосо и брадичката му затрепери. – Вика, че дошла да поогледа наоколо, ама мен ако питаш, се е надявала на нещо друго. – И смигна на Хари. – Тя май не би отказала една снимка с...

– Ооо, млъкни! – каза Хари.

Рон избухна в смях и земята се осея с плужечи.

– Внимавай! – избоботи Хагрид и го дръпна от скъпоценните си тикви.

Наближаваше пладне, а Хари бе хапнал само мъничко петмез от сутринта и нямаше търпение да се върне в училище да обядва. Сбогуваха се с Хагрид и тръгнаха към замъка. Рон продължаваше да хълца, но от устата му вече излизаха най-много по две съвсем дребни плужечета.

Тъкмо бяха пристъпили в студената входна зала, когато над главите им отекна глас.

– А, ето ви, Потър и Уизли! – Професор Макгонъгол крачеше към тях със строго изражение на лицето. – Вие двамата ще си понесете наказанието тази вечер.

– Какво ще правим, професоре? – попита Рон и притеснено потисна едно оригване.

– Ти ще полираш среброто в Трофейната зала с господин Филч – каза професор Макгонъгол. – И никакви магии, Уизли! Само с търкане.

Рон преглътна с мъка. Всички ученици в училището ненавиждаха пазача Аргус Филч.

– А ти, Потър, ще помагаш на професор Локхарт да отговаря на писмата на своите почитателки – каза професор Макгонъгол.

– О, не... не може ли и аз да бъда в Трофейната зала? – отчаяно попита Хари.

– Разбира се, че не – вдигна вежди професор Макгонъгол. – Професор Локхарт изрично настоя за теб. Бъдете и двамата точни – в осем часа.

Хари и Рон се дотъртриха до Голямата зала в дълбоко униние, а Хърмаяни вървеше по петите им с изражение, което сякаш казваше: „Ами като сте нарушили училищните правила...“ Овчарският гювеч за обяд изобщо не се услади на Хари. И двамата с Рон имаха тягостни предчувствия.

– Филч ще ме държи цяла нощ – мрачно каза Рон. – И без никакви магии! Та в тая зала има поне сто трофея! Изобщо не ме бива да чистя по мъгълски.

– Готов съм да те сменя – глухо предложи Хари. – Имам толкова опит от живота си в семейство Дърсли. Ами да отговаряш на писмата от почитателките на Локхарт?... Той направо ще ме побърка!

* * *

Съботният следобед се стопи много бързо и до осем часа оставаха пет минути, когато Хари затътри крака по коридора към кабинета на Локхарт. Стисна зъби и почука.

Вратата веднага се отвори и Локхарт го посрещна с широка усмивка.

– А, ето го и немирника! Влизай, Хари, влизай!

Множество фотографии на Локхарт в рамки грееха по стените, осветявани от безброй свещи. На няколко от тях се виждаха дори автографи. Върху бюрото му имаше още един голям куп.

– Ти можеш да пишеш адресите на пликете – каза Локхарт на Хари, сякаш му оказваше голяма чест. – Ето тук първият е за Гладис Гъджън – да е жива и здрава! Тя е моя голяма почитателка.

Минутите се заточиха бавно. Хари скоро престана да обръща внимание на потоците от думи, с които го обливаше Локхарт, и само от време на време отвърщаше с „Ммм...“ „Добре“ и „Дааа“. На моменти улавяше някоя фраза, като „Славата е изменлива, Хари“ или „Знаменитият се познава по делата му, помни това“.

Свещите постепенно догаряха и светлината им танцуваше върху многото движещи се лица от снимките на Локхарт, които го гледаха. Китката на Хари вече го болеше, когато я премести върху хилядния според него плик, за да напише адреса на Вероника Сметли. Дали вече не приближаваше време да си тръгва, помисли си тъжно. О, дано да е вече време за...

Точно тогава той чу нещо... Нещо съвсем различно от припукването на догарящите свещи и бърбуренето на Локхарт за почитателките му.

Беше глас – вледеняващ до мозъка на костите, глас на смразяваща, спираща дъха омраза.

– Ела... ела при мен... дай да те разкъсам... дай да те изкормя... дай да те убия...

Хари подскочи и голямо мастилено петно заличи адреса на Вероника Сметли.

– Какво? – попита той на глас.

– Да, наистина! – отвърна му Локхарт. – Цели шест месеца на върха на класацията за най-продавани книги! Счупих всички рекорди!

– Не! – трескаво му отвърна Хари. – Онзи глас!

– Моля? – озадачи се Локхарт. – Какъв глас?

– Онзи... онзи глас, дето каза... Не го ли чухте?

Локхарт гледаше Хари, силно изненадан.

– За какво говориш, Хари? Може би вече си се одрямал? Я виж кое време стана. Та ние сме прекарали тук цели четири часа! Просто да не повярваш, нали?

Хари не отговори. Той напрягаше слуха си да чуе отново онзи глас, но от него нямаше и следа. Чуваше само Локхарт, който го предупреждаваше да не очаква такива приятни наказания всеки път, когато извърши нарушение. Леко зашеметен, Хари си тръгна.

* * *

Беше толкова късно, че общата стая на „Грифиндор“ бе почти празна. Хари се качи направо в спалнята. Рон още не се беше върнал. Хари навлече пижамата си, пхна се в леглото и зачака.

Половин час по-късно се прибра и Рон, който крепеше отпред стъгната дясната си ръка и разнасяше остра миризма на препарати в тъмната стая.

– Мускулите ми се схванаха! – простена той, като се строполи в леглото си. – Накара ме да лъскам четиринайсет пъти оная купа от куидичен шампионат, докато я одобри. А после взех че изповръщах плужеци върху една Награда за особени заслуги към „Хогвортс“. Отне ми доста време да обера слузта... Как беше с Локхарт?

Шепнейки, за да не събуди Невил, Дийн и Шеймъс, Хари разказа на Рон какво точно беше чул.

– И Локхарт каза, че не го е чул? – попита Рон.

На лунната светлина Хари забеляза, че той се мръщи.

– Мислиш, че е излъгал? Все пак не разбирам – който и да е бил, дори да е невидим, поне щеше да отвори вратата.

– Така е – каза Хари, който лежеше на кревата си и гледаше нагоре в балдахина между четирите колони. – И аз не разбирам.

ГЛАВА ОСМА

„ТЪРЖЕСТВО ЗА ДЕНЯ НА СМЪРТТА“

Дойде октомври и разстла влажен студ над земята и в замъка. На Мадам Помфри, старшата сестра, ѝ се отвори много работа с внезапната вълна от настинки сред персонала и учениците. Нейната пиперлива отвара изправяше веднага на крака, макар че часове наред след това от ушите на болния излизаше дим. Пърси накара сестра си Джини, която изглеждаше доста болнава, също да пие от отварата. Парата, която излизаше изпод нейната огненочервена коса, създаваше впечатление, че главата ѝ е обхваната от пламъци.

Дъждовни капки като куршуми барабаняха по прозорците на замъка дни наред, езерото се разбунуи, цветните лехи се превърнаха в кални потоци, а тиквите на Хагрид пораснаха колкото плевници. Обаче ентусиазмът на Оливър Ууд за редовни тренировки никак не спадна. По тази причина в един буреносен съботен следобед, няколко дни преди Деня на Всй светии, Хари се връщаше към кулата на „Грифиндор“, мокър до кости и оплескан с кал.

Дори да не бяха дъждът и вятърът, тренировката пак нямаше да е приятна. Фред и Джордж, които бяха изпратени да шпионират отбора на „Слидерин“, се увериха със собствените си очи в скоростта на новите им метли „Нимбус две хиляди и едно“. Те докладваха, че от отбора на „Слидерин“ се виждали само седем зеленикави петънца, носещи се по небето като изстребители.

Докато шляпаше по празния коридор, Хари се натъкна на някого, който изглеждаше не по-малко унил от самия него. Почтибезглавия Ник, духът бродник от кулата на „Грифиндор“, гледаше умислен през прозореца, мърморейки си под носа: „...не съм отговарял на техните изисквания... за някакъв си сантиметър и четвърт, ако става въпрос...“

– Здравсти, Ник! – каза Хари.

– Здравсти, здрасти! – отвърна Почтибезглавия Ник, като се сепна и огледа наоколо.

Той носеше елегантна ярка шапка с перо върху дългата си къдрава коса и жакет с яка на къдрички, което прикриваше факта, че шията му бе почти прерязана. Беше прозрачен като дим и Хари можеше да вижда през него тъмното небе и поройния дъжд навън.

– Изглеждаш загрижен, млади Потър – каза Ник, докато стъпваше едно прозрачно писмо, което после пусна във вътрешния джоб на жакета си.

– Ти също – отвърна Хари.

– О, това е без значение! – махна с изящните си пръсти Почтибезглавия Ник. – Не че държах да ме приемат... рекох само да кандидатствам, но... очевидно не отговарям на изискванията им.

Въпреки ефирния глас лицето му изразяваше голямо огорчение.

– Но кой би допуснал – избухна той изведнъж, измъквайки отново писмото от джоба си, – че да те удрят четирсет и пет пъти с тъпа секира по шията не е достатъчно условие да бъдеш приет в Бандата на отрязаните глави!

– Ами... да – каза Хари, който явно трябваше да се съгласи.

– И аз самият бих искал повече от всеки друг да беше станало бързо и чисто и главата ми да се бе търкулнала от първия път, дето се казва, защото това би ми спестило много болка и подигравки. Само че...

Почтибезглавия Ник тръсна ръка да отвори писмото и зачете гневно:

– „Приемаме за членове единствено онези, чиито глави са напълно отделени от тялото. Надяваме се да проявите разбиране, че в противен случай членовете на бандата не биха могли да участват в нашите организирани занимания, като жонглиране с глави по време на езда и хокей с глави. Ето защо за най-голямо мое съжаление трябва да Ви уведомя, че Вие не отговаряте на нашите изисквания. С най-добри пожелания, сър Патрик Дилейни-Подмор.“

Вбесен, Почтибезглавия Ник захвърли писмото.

– Заради сантиметър и нещо кожа и сухожилие, на които се държи главата ми, Хари! Според повечето хора това си е все едно обезглавен, но не... не и според сър Абсолютнообезглавения Подмор. – Почтибезглавия Ник въздъхна дълбоко няколко пъти, а после заговори с много по-спокоен тон: – И така, кажи какво те тревожи. Мога ли с нещо да помогна?

– Не – отвърна Хари. – Освен ако не знаеш откъде да вземем седем метли „Нимбус две хиляди и едно“ за мача срещу „Слидерин“...

Остатъкът от изречението бе заглушен от силно мяучене някъде откъм глезените му. Той погледна надолу и видя две светещи като лампи жълти очи. Беше Госпожа Норис, скелетоподобната котка със сива козина, която пазачът Аргус Филч използваше като свой заместник във вечната си война срещу учениците.

– По-добре се махай оттук, Хари! – бързо каза Ник. – Филч не е в настроение. Хванал е настинка, а и някакви третокурсници случайно изплескали тавана на пето подземие с жабешки мозък, та той трябваше да го чисти цяла сутрин. И ако те види с тия кални обувки насам...

– Вярно – каза Хари и заотстъпва пред укорителния поглед на Госпожа Норис, но явно не достатъчно бързо.

Привлечен от тайнствената сила, която очевидно го свързваше с тази отвратителна котка, Аргус Филч излезе изневиделица през един гоблен на стената отдясно на Хари и като хриптеше, затърси трескаво нарушителя на правилата. Главата си беше увил с дебел кариран шал, а носът му беше необичайно морав.

– Мръсотия! – кресна той и челюстта му затрепера, а очите му изпъкнаха застрашително, като посочи калната локвичка, образувала се от

мокрите дрехи на Хари. – Навсякъде безпорядък и гадост! До гуша ми дойде, да знаеш! Последвай ме, Потър!

Хари махна тъжно за довиждане на Почтибезглавия Ник и последва Филч обратно надолу, удвоявайки броя на калните стъпки по пода.

Хари никога не бе влизал в кабинета на Филч, а и повечето ученици избягваха това място. Стаята беше неуютна и без прозорци, осветявана само от една-единствена лампа, която се полюшваше от ниския таван. Лека миризма на пържена риба бе застояла във въздуха. Покрай стените бяха наредени дървени шкафове с папки, а от етикетите им Хари разбра, че съдържат информация за всеки ученик, който Филч бе наказал досега. За Фред и Джордж Уизли имаше цял рафт. На стената зад бюрото висеше колекция от добре излъскани вериги и окови. Общеизвестно бе, че Филч постоянно искаше от Дъмбълдор да му разреши да окачва учениците да висят на тавана, вързани за глезена.

Филч грабна едно перо от мастилницата върху бюрото си и затътри крака наоколо да търси пергамент.

– Змейски фъшкии – яростно мърмореше той, – едри, горещи... жабешки мозък... вътрешности на плъх... До гуша ми дойде... За назидание... Къде са формулярите? А, ето ги...

Той измъкна от чекмеджето на бюрото си голямо руло пергамент, разстла го пред себе си и потопи дългото черно перо в мастилницата.

– Име... Хари Потър. Провинение...

– Ама то беше само малко кал! – каза Хари.

– За теб, момче, може и да е само малко кал, ама за мен е още един час бърсане! – кресна Филч, а от върха на месестия му нос се проточи и неприятно се люшна един сопол. – Провинение: замърсяване на замъка... Наложено наказание...

Като обърса с пръст течашия си нос, Филч враждебно погледна изпод вежди Хари, който чакаше със затаен дъх да произнесе присъдата му. Но тъкмо когато перото доближи хартията, чу се силно ТРЯС! върху тавана на стаята, от което газената лампа се люшна и затрака.

– ПИЙВС! – ревна Филч и хвърли перото си в пристъп на ярост. – Този път ще те пипна, ах, как ще те пипна аз!

И без дори да хвърли поглед към Хари, той се затича тромаво навън с Госпожа Норис по петите му.

Пийвс беше училищният полтъргаист – ухилена летяща напаст, чиято единствена цел бе да прави суматохи и бели. Хари не си падаше много по Пийвс, но сега не можеше да не изпита благодарност към него за навременната намеса. Надяваше се, че каквото и да е извършил Пийвс – а ако се съдеше по шума, този път той беше разрушил нещо много голямо, – то щеше да отвлече вниманието на Филч.

Мислейки, че сигурно трябва да чака Филч да се върне, Хари потъна в едно от проядените от молците кресла до бюрото. Освен непопълнения формуляр, върху него имаше само едно нещо – голям гланциран морав плик със сребърен надпис. Като хвърли бърз поглед към вратата да се увери, че Филч не се връща, Хари грабна плика и зачете:

МАГ-ЕКСПРЕС

Кореспондентски курс
по магии за начинаещи

Обзет от любопитство, Хари веднага отвори плика и измъкна няколко пергаментови листа отвътре. На първата страница със сребърни букви с много завъртулки пишеше:

Ако се чувствате изостанали от света на модерната магия... Ако все по-често си търсите оправдание да не правите и най-простите магии... Ако сте като с вързани ръце с магическата пръчка...

Ние предлагаме изход от това!

„Маг-експрес“ е новоразработен, напълно гарантиран, лесен за усвояване курс със светкавичен ефект. Стотици магьосници са се усъвършенствали с метода „Маг-експрес“.

Мадам З. Нетълс от Топшъм ни пише: „Не можех да запомням заклинания, а с отварите си ставах за смях на цялото семейство. Но щом изкарах курса «Маг-експрес», станах център на вниманието при всякакви събирания, а приятели непрестанно ме молят за рецептата на моята отвара за сияние!“

Магьосникът Ди Джей Прод от Дидсбъри твърди: „Жена ми все се подиграваше на безобидните ми магии, но след като изкарах едномесечен курс във вашия фантастичен «Маг-експрес», успях да я превърна в як! Благодаря ви!“

Смаян, Хари запрелиства останалата част от съдържанието на плика. Защо ли му трябва на Филч курсът „Маг-експрес“? Значи ли това, че не е истински магьосник? Хари тъкмо се зачете в „Първи урок: Как да държа пръчката (Някои полезни съвети)“, когато чу тътрене на крака – явно Филч се връщаше. Като натъпка бързо пергаментата в плика, Хари го метна на бюрото точно когато вратата се отвори.

Филч влезе с вид на победител.

– Този вълшебен сандък беше толкова ценен! – говореше той злорадо на Госпожа Норис. – Най-сетне ще се отървем от Пийвс, миличка.

Погледът му падна върху Хари и тутакси се стрелна към плика, който – както установи Хари твърде късно – лежеше сега на поне половин метър от мястото, където бе оставен преди това.

Подпухналото лице на Филч стана тъмночервено. Хари се приготви да понесе изблик на ярост, Филч закуцука до бюрото си, грабна плика и го пхна в едно чекмедже.

– Ти... успя ли... да го прочетеш? – запелтечи той, пръскайки слюнки.

– Не – моментално излъга Хари.

Филч чупеше кокалести пръсти.

– Ако допусках, че ти ще прочетеш моята частна... не че е за мен... за един приятел... Все едно за кого е... Ако обаче...

Хари го гледеше втрещен – Филч никога не бе изглеждал така обезумял. Очите му щяха да изхвъркнат от орбитите, на една от подпухналите му бузи се появи тик, който и карираният шал не можеше да скрие.

– Хайде, от мен да мине... върви си... и никому ни дума... Не че... Ако обаче не си го прочел... Отивай си, че трябва да пиша донос за Пийвс...

Удивен от късмета си, Хари бързо напусна кабинета и с бързи крачки се отправи по коридора към стълбището нагоре. Да си тръгнеш от Филч без наказание сигурно беше рекорд за училището.

– Хари! Хари! Свършихме ли добра работа?

Почтибезглавия Ник излезе от една класна стая, носейки се във въздуха. Зад него Хари забеляза парчета от голям магьоснически сандък, боядисан в черно и златно, който сигурно беше пуснат от голяма височина.

– Склоних Пийвс да го разбие точно над кабинета на Филч – обясни Ник разпалено. – Мислех, че това ще му отвлече вниманието..

– Ти ли го направи? – попита Хари с благодарност. – Аха, подейства, дори не ми определи наказание. Благодаря ти, Ник!

Тръгнаха заедно по коридора. Хари забеляза, че Почтибезглавия Ник още държеше писмото с отказа на сър Патрик.

– Искане ми се да направя нещо за теб и Бандата на отрязаните глави – каза Хари.

Почтибезглавия Ник спря изведнъж и Хари премина направо през него. Но веднага съжали – все едно че бе минал под леденостуден душ.

– Да, можеш да направиш нещо за мен – развълнувано рече Ник. – Хари.. Ако не е твърде нахално от моя страна.. Ама не, ти няма да искаш..

– Какво е то? – настоя Хари.

– Амиии.. в Деня на Все светии се навършват петстотин години от смъртта ми – започна Почтибезглавия Ник, като се изправи и доби достолепен вид.

– О! – каза само Хари, като не знаеше дали трябва да изрази съжаление, или да се радва на това. – Е, и?

– Организирам тържество в едно от по-просторните подземия. Ще дойдат приятели от цялата страна. Ще бъде огромна чест за мен, ако присъстваш. Господин Уизли и госпожица Грейнджър са също добре дошли, разбира се.. Но предполагам, че ти ще предпочетеш да идеш на училищния празник. – Той наблюдаваше Хари с напрегнато очакване.

– Няма – веднага отвърна Хари. – Ще дойда..

– Добро момче! Хари Потър на годишнината от смъртта ми! Ами.. – поколеба се той, вече силно развълнуван, – дали би споменал пред сър Патрик колко страшен и внушителен ме намираш?

– Да.. Да, разбира се! – каза Хари.

Почтибезглавия Ник сияеше.

* * *

– Тържество по случай ден на смъртта? – едновременно любопитно и жалостиво попита Хърмаяни, когато Хари най-сетне се преоблече и отиде при нея и Рон в общата стая. – Обзалагам се, че не са много живите, които могат да се похвалят, че са били на такова нещо.. Сигурно ще е страхотно!

– Кому е нужно да чества деня, в който е умрял? – каза Рон, който бе направил едва до половината домашното си по отвари и беше в лошо настроение. – Звучи доста потискащо.

Дъждът още почукваше по прозорците, които бяха станали мастиленочерни, а вътре всичко изглеждаше светло и весело. Огънят хвърляше отблясъци върху многото меки кресла, в които учениците седяха и разговаряха, четяха, подготвяха домашни, или – като например Фред и Джордж Уизли – се опитваха да разберат какво ще се случи, ако се пхне един от фойерверките на доктор Филибъстър в гърлото на саламандър. Фред бе „спасил“ яркооранжевия огнелюбив гущер от часа по грижа за магически създания и сега влечугото тлееше бавно на масата, заобиколено от цял грозд любопитни глави.

Хари тъкмо се канеше да разкаже на Рон и Хърмаяни за Филч и курса „Маг-експрес“, когато саламандърът внезапно изсвистя във въздуха, като хвърляше прашящи искри и се блъскаше насам-натам, въртейки се шеметно из стаята. При вида на Пърси, прегракнал от крещене по Фред и Джордж, и на фантастичния оранжев звездопад от устата на гущера, който потъна в огъня и експлодира, Хари напълно забрави и за Филч, и за „Маг-експрес“.

* * *

Когато дойде Денят на Все светии, Хари вече съжеляваше за прибързаното си решение да отиде на честването на Почтибезглавия Ник. Цялото училище очакваше с нетърпение празненството. Голямата зала бе украсена както винаги с живи прилепи, от гигантските тикви на Хагрид бяха издълбани фенери, в които можеха да седнат трима души, а и се говореше, че Дъмбълдор е ангажирал трупа танцуващи скелети за тържеството.

– Обещанията трябва да се изпълняват – наставнически напомни Хърмаяни на Хари. – Ти вече каза, че ще ходиш на Деня на смъртта.

И така, в седем часа Хари, Рон и Хърмаяни преминаха покрай вратата на Голямата зала, която гостоприемно блестеше със златни чинии и свещи, и се запътиха право към подземията.

Коридорът, по който трябваше да вървят към тържеството на Почтибезглавия Ник, също беше осветен със свещи, но те съвсем не повдигаха настроението – бяха дълги, тънки, катраненочерни свещици, които горяха с яркочълт пламък и хвърляха мъжделива призрачна светлина дори върху лицата на тримата живи. Температурата спадеше с всяка крачка. Докато трепереше и се загръщаше по-плътено в дрехите си, Хари чу нещо подобно на драскане на хиляди нокти по огромна черна дъска.

– Това музика ли трябва да е? – прошепна Рон.

Като завиха покрай един ъгъл, видяха Почтибезглавия Ник да стои пред някакъв вход, пред който бяха спуснати черни кадифени завеси.

– Мои скъпи приятели – заяви той тържествено, – заповядайте, заповядайте... Толкова се радвам, че дойдохте!

Ник свали шапката си с перо и с поклон ги покани да влязат.

Гледката беше невероятна. Подземието бе изпълнено със стотици перленобели полупрозрачни хора, повечето от които се въртяха по пренаселения дансинг, танкувайки на страховития режещ звук от трийсет музикални триона в ръцете на оркестранти в черно-бели униформи, разположени на подиум с черна драперия. Над главите им голям полилей с още хиляда черни свещи разпръскваше среднощносиня светлина. Дъхът на тримата приятели се превръщаше в бяла мъгла пред очите им – все едно че бяха влезли във фризер.

– Да пообиколим малко, а? – предложи Хари с надежда да си постопли краката.

– Внимавайте да не минете през някого от тия – нервно каза Рон, когато тръгнаха покрай дансинга от външната му страна.

Минаха покрай група умислени монахини, после край един дрипльо с окови и заобиколиха Тлъстия монах, духа веселяк, който обитаваше „Хафълпаф“, а сега разговаряше с някакъв рицар, от чието чело стърчеше стрела. Хари не беше изненадан, че другите призраци гледаха да не се доближават много-много до Кървавия барон – мършавия облещен дух на „Слидерин“, целият в сребристи петна от кръв.

– О, не! – каза Хърмаяни, като спря рязко. – Връщайте се, връщайте се! Не желая да разговарям със Стенещата Миртъл...

– С кой? – попита Хари, докато бързо отстъпваха назад.

– Тя обитава момичешката тоалетна на първия етаж – обясни Хърмаяни.

– Обитава тоалетна ли?

– Да. И цялата година тя е неизползваема, защото Стенещата Миртъл я наводнява, като изпадне в ярост. Гледам никога да не ходя там, защото е ужасно да си в тоалетната и някой да ти вие непрекъснато...

– Я вижте, храна! – възкликна Рон.

В другия край на подземието имаше дълга маса, покрита също с черно кадифе. Те бързо се запътиха към нея, но скоро спряха ужасени. От масата се носеше отвратителна миризма. Големи развалени риби бяха сервирани на красиви сребърни блюда, имаше табли, пълни с изгорени до въглен сладкиши, червив хагис*, цяла буца сирене, покрита с мъха на зелена плесен и като венец на кулинарното майсторство – огромна сива торта във формата на надгробен камък и с катраненочерна глазура с думите:

[* Традиционно шотландско ястие, подобно на дроб-сарма. – Б.пр.]

Сър Николас де Мимси-Порпингтън
(починал на 31 октомври 1492 година)

Хари гледаше изумен как един величествен призрак се доближи до масата, клекна ниско и премина през нея, а устата му бе отворена така широко, че прекоси една от вонящите съомги.

– Можете ли да усетите вкуса ѝ, като само минавате през нея? – попита го Хари.

– Горещо-долу... – тъжно каза призракът и се отдалечи.

– Предполагам, че са го оставили да се кисне, за да стане по-пикантно – каза Хърмаяни авторитетно и като стисна нос, се наведе да огледа отблизо хагиса.

– Хайде да се махаме, че ми става лошо – каза Рон.

Едва се бяха обърнали, когато изпод една маса изфуча дребно същество и спря във въздуха пред тях.

– Здравсти, Пийвс! – сдържано поздрави Хари.

Полтъргайстът Пийвс беше пълна противоположност на бледите и прозрачни призраци наоколо. Носеше яркооранжева карнавална шапка и папийонка на ластик и се усмихваше лукаво.

– Почерпете се! – щедро им предложи той купичка мухлясали фъстъци.

– Не, благодаря! – каза Хърмаяни.

– Чух ви да разговаряте за клетата Миртъл – каза Пийвс, а очите му танцуваха на всички страни. – Много сте груби към нея. – Той си пое дълбоко въздух и викна: – ОЙ! МИРТЪЛ!

– Не, недей, Пийвс! Не ѝ казвай какво съм говорила, защото ще се разстрои – трескаво зашепна Хърмаяни. – Аз... не го мислех... нямам нищо против нея... А, здравей, Миртъл!

Духът на едно тантуресто момиче се бе приближил до тях. Хари не бе виждал по-тъжно лице от нейното, макар да бе полуприкрито от дълга права коса и седефени очила.

– Какво има? – каза тя намусено.

– Как си, Миртъл? – попита Хърмаяни с престорено весел глас. – Радвам се да те видя извън тоалетната.

Миртъл изсумтя.

– Госпожица Грейнджър тъкмо говореше за теб – лукаво прошепна Пийвс в ухото на Миртъл.

– Просто казах... казах... колко добре изглеждаш тази вечер – измънка Хърмаяни, вперила свиреп поглед в Пийвс.

Миртъл я погледна с подозрение.

– Знаем, че ми се подигравате – каза тя и малките ѝ прозрачни очи се наляха със сълзи.

– Не... честно... Нали точно сега казах колко добре изглежда Миртъл? – настоя Хърмаяни и ръгна силно Хари и Рон в ребрата.

– Ами да...

– Разбира се...

– Я не ме лъжете! – простена Миртъл и сълзите рукнаха по лицето ѝ, а Пийвс се тресеше от смях зад гърба ѝ. – Да не мислите, че не знам как ме наричат? Дебелата Миртъл! Грозната Миртъл! Стенешата, нещастната, тъжната Миртъл...

– Пропусна „пъпчивата“ – просъска Пийвс в ухото ѝ.

Стенешата Миртъл избухна в сърцераздирателни ридания и избяга от подземиеото. Пийвс се втурна след нея, като я замеряше с мухлясали фъстъци и крещеше „Пъпчива! Пъпчива?“.

– Олелеее! – пожали я Хърмаяни.

През тълпата към тях се приближи Почтибезглавия Ник.

– Забавлявате ли се?

– О, да – излъгаха те.

– Доста хора, а? – гордо отбеляза той. – Ридаещата вдовица например е пристигнала чак от Кент... Май дойде време за моята реч. Я да ида да предупредя оркестъра...

Но точно в този момент оркестърът престана да свири. Заедно с него млъкнаха всички в подземиеото и се огледаха изненадано, чувайки звук от ловджийски рог.

– О, ето ги! – горчиво отбеляза Почтибезглавия Ник.

През каменните стени се втурнаха дузина призрачни коне с по един ездач без глава. Множеството заръкопляска неистово. Хари също изръкопляска, но спря веднага щом видя изражението на Ник.

Конете стигнаха в галоп до средата на дансинга и спряха, като се вдигаха на задни крака или се кланяха напред. Водачът, едър призрак, чиято брадясала глава беше под мишницата му и надуваше рог, скочи от седлото, вдигна своята глава високо във въздуха, та да вижда над тълпата, и се запъти към Почтибезглавия Ник, като постави главата си на мястото ѝ върху шията.

– Ник! – прогърмя гласът му. – Как си? Още ли виси главата ти?

И като забоботи от смях, потупа силно Почтибезглавия Ник по гърба.

– Добре дошъл, Патрик! – сковано го поздрави Ник.

– Я, живи! – възкликна сър Патрик, когато забеляза Хари, Рон и Хърмаяни, и подскочи от изненада, високо и престорено, та главата му пак падна от раменете и тълпата вече се заливаше от кикот.

– Много забавно! – мрачно рече Почтибезглавия Ник.

– Не се сърдете на Ник! – провикна се главата на сър Патрик вече от пода. – Още е сърдит, че не го пускаме да стане член на бандата. Но все пак... вижте сами за какво става дума...

– Според мен – бързо се намеси Хари, след като Ник му хвърли многозначителен поглед, – Ник е много... страшен и... тъъ...

– Ха – пак извика главата на сър Патрик, – обзалагам се, че той те е подучил да кажеш това!

– Моля всички за малко внимание, защото дойде време да произнеса реч! – каза на висок глас Почтибезглавия Ник, като се изкачи на подиума и застана в леденосинята светлина на един прожектор.

– Покойни мои лордове, дами и господа, за голяма моя скръб...

Ала никой не успя да чуе нещо повече. Сър Патрик и другите от бандата започнаха да играят на хокей с главите си и присъстващите се обърнаха да ги наблюдават. Почтибезглавия Ник напразно се опитваше да привлече отново вниманието на гостите, но се отказа, когато главата на сър Патрик прелетя покрай него на фона на бурни аплодисменти.

Хари не можеше вече да понася студа, какво оставаше за глада.

– Стига ми толкова! – промълви Рон през тракащи зъби, когато оркестърът се зае отново да стърже и гостите се върнаха на дансинга.

– Хайде да си тръгваме – съгласи се Хари.

Те се изтеглиха заднишком към вратата, като кимаха и се усмихваха любезно на всеки, който ги погледнеше, и след минута вече тичаха обратно по коридора, осветен с черни свещи.

– Пудингът може и да не е свършил още – каза Рон с надежда и ги поведе към стълбите.

Точно тогава Хари пак го чу.

– ...да разкъсам... да разпоря... да убия...

Беше същият глас, същият студен, убийствен глас, който бе чул в кабинета на Локхарт.

Той се спъна, спря, вкопчи се в каменната стена и се заслуша напрегнато, оглеждаше се наоколо и се взираше наляво и надясно в сумрачния коридор.

– Хари, ти какво...

– Това е пак оня глас... Млъкни за малко...

– ...тоооолкова гладен... от много отдавна...

– Слушайте! – трескаво каза Хари, а Рон и Хърмаяни се заковаха на местата си, вперили очи в него.

– ...да убия... време е да убия...

Гласът ставаше все по-слаб. Хари беше сигурен, че той се отдалечава – изкачваше се нанякъде. Обзе го смесица от страх и любопитство, като гледаше към черния таван. Как ли се движеше нагоре? Призрак ли беше, та можеше да минава през каменния свод?

– Насам! – викна Хари и хукна нагоре по стълбите към входната зала.

Нямаше смисъл да очаква да чуе нещо тук, защото от Голямата зала отекваше шумът от празненството за Деня на Всй светии. Хари изкачи на бегом мраморното стълбище до първия етаж, докато Рон и Хърмаяни трополяха нагоре след него.

– Хари, какво правим...

– ШШШШТ!

Хари бе целият в слух. Далеч някъде от горния етаж все по-слабо и по-слабо той чуваше гласа: „...надушвам кръв... НАДУШВАМ КРЪВ!...“

Стомахът му се сви.

– Ще убие някого! – викна Хари и като подмина изумените Рон и Хърмаяни, хукна и по следващото стълбище, като взимаше по три стъпала наведнъж и се мъчеше да чуе нещо друго, освен собствените си стъпки.

Обиколи тичешком целия втори етаж, а Рон и Хърмаяни го следваха задъхани, докато не спряха веднага щом завиха по последния необитаем коридор.

– Хари, защо е всичко това? – каза Рон, бършейки потта от челото си. – Не можах да чуя нищо.

Но Хърмаяни ахна и посочи нататък по коридора.

– Вижте!

На отсрещната стена в дъното нещо светеше. Те се приближиха бавно, взирайки се в полумрака. На зида между два прозореца бяха изписани букви, високи трийсетина сантиметра, които блестяха на светлината от запалените факли.

СТАЯТА НА ТАЙНИТЕ Е ОТВОРЕНА.

ПАЗЕТЕ СЕ, ВРАГОВЕ НА НАСЛЕДНИКА!

– Какво е това... дето виси отдолу? – попита Рон с леко разтреперан глас.

Докато пристъпваха предпазливо напред, Хари се подхлъзна и едва не падна – на пода имаше голяма локва вода. Рон и Хърмаяни го вдигнаха и продължиха да напредват към надписа, сантиметър по сантиметър, с очи, вперени в тъмната сянка под него. И тримата веднага разбраха от какво е тя и отскочиха, разплисквайки водата.

Госпожа Норис, котката на пазача, висеше на опашката си на скобата на една факла. Беше се вкочанила като камък, с облещени очи.

Тримата не можаха да помръднат няколко секунди. После Рон каза:

– Да се махаме оттук!

– Не трябва ли да се опитаме да направим нещо...

– Слушай какво ти казвам – настоя Рон, – не бива да ни открият тук.

Но беше вече твърде късно. Тътен като от далечна буря им подсказа, че празненството току-що е свършило. От двата края на коридора, в който стояха, проникна тропотът на стотици крака, които изкачваха стълбите, и се разнесе шумната веселба на добре нахранени весели хора. След миг-два учениците нахлуха в коридора.

Приказките, блъсканицата и шумът стихнаха изведнъж, щом първите забелязаха висещата котка. Хари, Рон и Хърмаяни стояха сами в средата на коридора, докато всички наоколо мълчаливо напиреха да видят зловещата гледка.

Тогава някой изкрещя в тишината.

– Пазете се, врагове на Наследника! Мътнороди, вие сте следващите!

Беше Драко Малфой. Промъкнал се беше най-отпред на тълпата, студените му очи бяха необичайно оживени, обикновено безкръвното му лице бе пламнало и той се смееше, гледайки увисналата неподвижна котка.

ГЛАВА ДЕВЕТА

НАДПИСЪТ НА СТЕНАТА

Привлечен от виковете на Малфой, Аргус Филч пристигна, пробивайки си път през тълпата с лакти, като викаше:

– Какво става тук? Какво става?

Филч видя Госпожа Норис, закри лицето си в ужас и политна назад.

– Котката ми! Моята котка! Какво се е случило с Госпожа Норис? – крещеше.

А изпъкналите му очи бяха вперени в Хари.

– Ти! – хриптеше той. – Ти! Ти си убил моята котка! Ти си я убил! Аз ще те убия! Ще те...

– Аргус!

Дъмбълдор бе пристигнал заедно с още няколко учители. В следващите секунди той мина бързо покрай Хари, Рон и Хърмаяни и откачи Госпожа Норис от скобата.

– Елате с мен, Аргус – каза той на Филч. – И вие също, Хари Потър, Рон Уизли и Хърмаяни Грейнджър.

Локхарт енергично пристъпи напред.

– Моят кабинет е най-близо, господин директоре, само един етаж по-горе, моля, чувствайте се добре дошли...

– Благодаря ти, Гилдрой! – каза Дъмбълдор.

Смълчаното множество се отдръпна да им стори път. Локхарт, развълнуван и със сериозно изражение, забърза след Дъмбълдор, следван от професор Макгонъгол и Снейп. Като влязоха в сумрачния кабинет на Локхарт, нещо прошумоля и пробяга по стените. Хари видя как няколко от лицата на

Локхарт по снимките се скриха, както си бяха с ролки в косите. Истинският Локхарт запали свещите на бюрото си и се отдръпна. Дъмбълдор положи Госпожа Норис на полираната повърхност и започна да я оглежда. Хари, Рон и Хърмаяни си размениха тревожни погледи и се настаниха на столове около кръга светлина.

Върхът на дългия гърбав нос на Дъмбълдор беше само на два-три сантиметра от козината на Госпожа Норис. Той я разглеждаше внимателно през очилата си с форма на полумесец, а дългите му пръсти нежно я натискаха тук-там.

Професор Макгонъгол също се бе навела почти толкова ниско и наблюдаваше с присвити очи. Зад тях наполовина в сянката стоеше изправен Снейп с особено изражение на лицето, сякаш се мъчеше да потисне усмивката си. Локхарт кръжеше наоколо и не спираше да говори:

– Определено е убита от проклетие, навярно трансмутационна магия. Виждал съм резултати от използването ѝ много пъти. Какъв лош късмет, че не съм бил там – знам контрапроклятието, което би спасила котката!

Между бърборенето на Локхарт се чуваха сухите сърцераздирателни ридания на Филч. Той се бе отпуснал в един стол до бюрото, захлупил лицето си с шепи, и не бе в състояние да погледне Госпожа Норис. Колкото и да ненавиждаше Филч, Хари не можеше да не му съчувства, макар и далеч по-малко, отколкото съчувстваше на самия себе си. Ако Дъмбълдор повярваше на Филч, със сигурност щяха да го изключат.

Сега Дъмбълдор мълвеше някакви странни думи и потупваше Госпожа Норис с магическата си пръчка, но нищо не ставаше – тя продължаваше да изглежда като току-що препарирана.

– Спомням си, че нещо доста подобно стана веднъж в Уагадугу в Африка – продължаваше да бърбори Локхарт. – Няколко нападения поред... Цялата история е описана в автобиографията ми. Но аз дадох на населението различни амулети, които веднага разрешиха проблема...

Всички снимки на Локхарт по стените кимаха одобрително, докато той говореше. Само една от тях бе забравила да свали мрежичката от косата си. Най-сетне Дъмбълдор се изправи.

– Тя не е мъртва, Аргус – спокойно каза той.

Локхарт рязко спря да брои убийствата, които бе предотвратил.

– К-как не е мъртва? – заекна Филч, като се опита да погледне между пръстите си Госпожа Норис. – Тогавя защо е цялата... скована и неподвижна?

– Вкаменила се е от ужас – обясни Дъмбълдор („О, така си и помислих!“ – веднага заяви Локхарт). – Ала не мога да разбера точно как...

– Питайте него! – кресна Филч, като обърна обляното си в сълзи лице към Хари.

– Никой второкурсник не може да стори това – твърдо възрази Дъмбълдор. – Необходима е Черна магия от най-усъвършенстван...

– Той е! Той е! – плюеше Филч и подпухналото му лице стана моравочервено. – Нали видяхте какво е написал на стената? Той намери... в кабинета ми... той узна, че не съм... че съм... – и лицето на Филч се изкриви ужасно. – Той знае, че съм безмошен! – успя все пак да каже той.

– Изобщо не съм докосвал Госпожа Норис! – високо каза Хари, колкото и да му беше неудобно, че всички го гледат, включително многото локхартовци по стените. – Дори не знам какво е безмошен.

– Глупости! – озъби се Филч. – Той видя писмото ми от „Маг-експрес“!

– Ако ми позволите да кажа, господин директор – обади се Снейп от сянката и опасенията на Хари се засилиха. Знаеше, че каквото и да каже Снейп, няма да е в негова полза. – Потър и неговите приятели може този

път просто да са се оказали на неподходящо място в лош момент – започна професорът, а устните му се извиха в лека иронична усмивка, сякаш сам се съмняваше в думите си. – Но тук има няколко подозрителни обстоятелства. Защо изобщо са се намирали в горния коридор? Защо не са били на празненството за Деня на Все светии?

Хари, Рон и Хърмаяни се впуснаха да обясняват за честването на Деня на смъртта: „...и там имаше стотици призраци – те ще потвърдят, че бяхме там...“

– А защо след това не се върнахте в залата? – попита Снейп, а в черните му очи засвяткаха пламъчетата на свещите. – Защо сте се качили в този коридор?

Рон и Хърмаяни погледнаха към Хари.

– Защото... защото... – започна Хари и сърцето му биеше с всички сили. Нещо му подсказваше, че ще прозвучи твърде измислено, ако разкаже, че е преследвал някакъв безплътен глас, чул при това само от него. – Защото бяхме уморени и искахме да си лягаме – каза той.

– Без да сте вечеряли? – продължи Снейп и по изпитото му лице трептеше победоносна усмивка. – Не знаех, че призраците поднасят на гостите си храна, подходяща за живите.

– Ние не бяхме гладни – обяви Рон на висок глас, а стомахът му шумно изкъркори.

Подлата усмивка на Снейп се разля по цялото му лице.

– Смятам, господин директор, че Потър не казва пълната истина – изсъска той. – Предлагам да го лишим от някои привилегии, докато не е готов да ни разкаже всичко. Моето лично мнение е, че трябва да го извадим от отбора по квидич на „Трифиндор“, докато реши да бъде откровен.

– Честно казано, Сивиръс – остро се намеси професор Макгонъгол, – не виждам причина да забраним на момчето да играе квидич. Тази котка не е ударена по главата с дръжката на метла. Изобщо нямаме доказателства, че Потър е извършил нещо лошо.

Дъмбълдор гледеше Хари изпитателно. Трепкащият поглед на светлосините му очи караше момчето да се чувства като че го преглеждат на рентген.

– Невинен е до доказване на противното, Сивиръс – твърдо рече той. Снейп изглеждаше бесен. Също и Филч.

– Моята котка е вкаменена! – крещеше той и очите му щяха да изхвъркнат. – Искам да разбера, че някой е наказан за това!

– Ще можем да ѝ помогнем, Аргус – търпеливо обясни Дъмбълдор. – Мадам Спраут успя да отгледа доста екземпляри мандрагора. Щом пораснат достатъчно, аз ще поръчам отвара, която ще съживи Госпожа Норис.

– Лично аз ще я направя – намеси се Локхарт. – И насън мога да кажа как се смесва лек от мандрагора за съживяване...

– Извинете – ледено каза Снейп, – но ми се струва, че аз съм преподавателят по отвари в това училище.

Настана неловко мълчание.

– Вие можете да си отивате – обърна се Дъмбълдор към Хари, Рон и Хърмаяни.

Те си тръгнаха колкото може по-бързо, но без да тичат. Като се изкачиха един етаж над кабинета на Локхарт, влязоха в първата празна класна стая и тихичко затвориха вратата зад себе си. Хари се взря в помръкналите лица на своите приятели.

– Мислите ли, че трябваше да им кажа за гласа, който чух?

– Не – каза Рон без колебание. – Да чуваш гласове, които никога друг не чува, не е добър знак дори и в магьосническия свят.

Нещо в тона на Рон накара Хари да го попита:

– Но ти ми вярваш, нали?

– Разбира се! – веднага отвърна Рон. – Ама... не можеш да отречеш, че е малко странно...

– Знам, че е странно – съгласи се Хари. – Цялата история е странна. Ами за какво е тоя надпис на стената? „Стаята е отворена“... Това пък какво ли трябва да значи?

– Чакай, нещо се сещам – бавно рече Рон. – Мисля, че някой ми беше разказал историята за някаква тайна стая в „Хогуортс“... Май беше Бил...

– А какво ли е безмощен? – попита Хари.

За негова изненада Рон се изсмя подигравателно, но веднага се овладя.

– Всъщност не е смешно... ама понеже се отнася до Филч... – започна той. – Безмощен е такъв, който е роден в магьосническо семейство, но няма никакви магически сили. Тоест обратното на вълшебник, роден в семейство на мъгъли, само че безмощните са рядкост. Щом Филч се опитва да се учи на магии от кореспондентски курс, сигурно е безмощен. Това обяснява много неща. Например защо толкова много мрази учениците. – Рон се усмихна доволно. – Той просто е озлобен.

Някъде удари часовник.

– Полунощ е – каза Хари. – По-добре да си лягаме, докато не е дошъл Снейп да ни изкара виновни за нещо друго.

* * *

През следващите няколко дена се говореше само за покушението срещу Госпожа Норис. Филч поддържаше жив спомена в съзнанието на всички, като обикаляше мястото, където е била нападната котката му, сякаш очакваше злосторникът да се върне. Хари го видя да трие надписа на стената с вълшебния универсален разтворител на петна на госпожа Скауърс, но нямаше никаква полза – думите светеха още по-ярко върху каменната стена. Когато не дежуреше при мястото на престъплението, Филч бродеше със зачервени очи из коридорите и се нахвърляше върху нищо неподозиращи ученици, като се опитваше да им наложи наказание за провинения от рода на „диша шумно“ или „изглежда щастлив“.

Джини Уизли беше силно разстроена от участта на Госпожа Норис и Рон обясни, че сестра му много обичала котки.

– Ама ти всъщност никога не си се сблизавала с Госпожа Норис – успокояваше я Рон. – Честна дума, без нея ни е по-добре. – Устните на Джини затрепериха. – Такива неща не стават често в „Хогуортс“ – увери я Рон. – Ще хванат негодника, дето го е извършил, и ще го изхвърлят оттук за нула време. Дано само да успее да вкамени и Филч, преди да напусне училището. Е, шегувам се – побърза да добави Рон, като видя как Джини пребледня.

Случката се отрази и на Хърмаяни. Тя и без това прекарваше много време в четене, но сега вече не правеше нищо друго. Хари и Рон я попитаха какво е намислила, но не можаха да разберат нищо от отговора ѝ и трябваше да чакат чак до следващата сряда, когато нещата се изясниха.

Хари беше задържан след часа по отвари, защото Снейп го беше накарал да стърже кръглите червеи, полепнали по чиновете. След като обядва набързо, той се качи в библиотеката да се срещне с Рон и видя, че насреща му идва Джъстин Финч-Флечли, момчето от „Хафълпаф“, с което си говореха в часа по билкология. Хари тъкмо отвори уста да го поздрави,

когато Джъстин го видя, рязко се обърна и забързано се отдалечи в обратната посока.

Хари откри Рон в задната част на библиотеката да мери дължината на домашното си по история на магията. Професор Бинс искаше деветдесетсантиметрово съчинение на тема Средновековната асамблея на европейските магьосници.

– Не мога да повярвам, че не ми достигат никакви си двацет сантиметра! – каза Рон и в яда си хвърли пергамента, който веднага се нави на руло. – А Хърмаяни е написала сто трийсет и пет сантиметра и смята, че това не е достатъчно.

– Къде е тя? – попита Хари, като грабна рулетката да премери своето домашно.

– Някъде тук – каза Рон и посочи към полиците, – търси си друга книга. Май се опитва да прочете цялата библиотека преди Коледа.

Хари разказа на Рон как Джъстин Финч-Флечли е избягал от него.

– Много важно! Според мен той е малко откачен – отсече Рон, като продължи да пише с колкото може по-едри букви. – Тия, дето ги приказваше, колко велик бил Локхарт...

Хърмаяни се появи измежду рафтовете с книги. Изглеждаше ядосана и най-сетне като че ли имаше желание да разговаря с тях.

– Всички екземпляри от "История на „Хогвортс“ са взети – каза тя и седна до Хари и Рон. – Списъкът на чакащите е за две седмици напред. Съжалявам, че оставих своята книга въщи, но не се събираше в куфара заедно с всичките томове на Локхарт.

– Защо ти е? – попита Хари.

– По същата причина, заради която я търсят всички – каза Хърмаяни, – да прочета легендата за Стаята на тайните.

– Каква е тя? – веднага попита Хари.

– Там е работата, че не мога точно да си спомня – отговори Хърмаяни, като хапеше устните си. – А и не мога да я намеря никъде другаде...

– Хърмаяни, дай да прочета съчинението ти – отчаяно я помоли Рон, като погледна часовника си.

– Няма – отвърна Хърмаяни и изведнъж стана строга. – Имаше десет дена да го напишеш.

– Трябват ми още само пет сантиметра, хайде, моля те...

Звънецът удари. Рон и Хърмаяни тръгнаха към кабинета по история на магията, като продължаваха да се препират.

История на магията беше най-скучният предмет в програмата им. Професор Бинс, който я преподаваше, беше единственият дух бродник сред учителите и най-интересното в часовете му беше, че влизаше в стаята през черната дъска. Древен и съсухрен, според много хора той изобщо не бе забелязал, че е умрял. Просто една сутрин станал да влезе в час и забравил тялото си в едно кресло пред камината в учителската стая. Оттогава навиците му не се бяха променили ни най-малко.

Този час беше по-досаден от всички други досега. Професор Бинс отвори записките си и започна да чете монотонно и неразбираемо като стара прахосмукачка, докато почти всички в класа изпаднаха в дълбок унес и само от време на време се сепваха колкото да запишат някое име или дата, и пак се одрямваха. Той беше говорил около половин час, когато се случи нещо небивало дотогава. Хърмаяни вдигна ръка.

Изненадан, професор Бинс вдигна очи от листовите с убийствено скучната си лекция за Международния конгрес на магьосниците през 1289 година.

– Госпожица... тъъ...

– Грейнджър, професоре. А бихте ли ни казали нещо за Стаята на тайните? – попита Хърмаяни с ясен глас.

Дийн Томас, който зяпаше през прозореца, изведнъж се стресна от унеса си. Лавендър Браун, която бе захлупила лице върху ръцете си, вдигна глава, а лакътят на Невил се изхлузи от чина.

Професор Бинс запримигва.

– Моят предмет е история на магията – каза той със сухия си хрипков глас. – Аз боравя с факти, госпожице Грейнджър, а не с митове и легенди. – И професорът се покашля леко, сякаш бе изтървал тебешир, след което продължи: – През септември същата година една подкомисия от магьосници от Сардиния...

Той заекна и спря. Ръката на Хърмаяни пак разсече рязко въздуха.

– Какво има, госпожице Грант?

– Но, сър, нали легендите винаги се основават на факти?

Професор Бинс я гледаше изумен и Хари бе сигурен, че никой ученик, наяве или насън, не го бе прекъсвал никога.

– Амиии... – бавно каза професор Бинс, – да, може и така да се каже... предполагам. – Той се взря в Хърмаяни, сякаш за пръв път вижда ученик на живо. – Обаче легендата, за която говорите, е твърде сензационална, дори абсурдна история...

Вече целият клас следеше всяка дума на професор Бинс. Той се вгледа в лицата, обърнати до едно към него. Тази необичайна проява на интерес напълно го стъписа, реши Хари.

– Е, добре тогава – бавно каза професорът. – Чакайте да си спомня... Стаята на тайните... Както всички знаете, „Хогвортс“ е основано преди повече от хиляда години – точната дата не е известна – от четиримата най-велики магьосници на онова време. Четирите дома на училището носят техните имена – Годрик Грифиндор, Хелга Хафълпаф, Роуина Рейвънклоу и Салазар Слизерин. Те заедно построили този замък далеч от любопитните очи на мъгълите, защото в онази епоха обикновените хора се страхували от магиите и магьосниците били подложени на гонения. – Той помълча малко, зареял поглед из стаята, и продължи: – Първите няколко години основателите работели заедно в пълно разбирателство, издирвали младежи, които имали дарба за магии, и ги взимали в замъка да ги образуват. После обаче между тях възникнали разногласия. Разривът между Слизерин и останалите се задълбочил. Слизерин държал на по-строг подбор на приеманите в „Хогвортс“ ученици. Той смятал, че магическото изкуство трябва да бъде запазено само за потомствени магьоснически родове. Не бил склонен да приема ученици от мъгълски произход, защото не ги намирал за благонадеждни. Не след дълго между Слизерин и Грифиндор възникнал сериозен спор по този въпрос и Слизерин напуснал училището. – Професор Бинс отново направи пауза, сви устни и заприлича на сбръчкана стара костенурка. – Достоверните исторически източници спират дотук – каза той, – но тези правдиви факти са замъглени от фантастичната легенда за Стаята на тайните. Според нея Слизерин е построил скрита стая в замъка, за която останалите основатели дори не подозирали. Слизерин е запечатал Стаята на тайните така, че никой да не може да я отвори, преди неговият истински наследник да постъпи в училището. Единствено Наследника ще успее да отвори Стаята на тайните и да пусне ужаса отвътре, та да го използва за прочистване на училището от всички онези, които са недостойни да учат за магьосници.

Когато разказът свърши, настана тишина, но това не бе обичайната сънлива тишина, изпълваща часовете на професор Бинс. Във въздуха витаеше

тревога и всички го наблюдаваха напрегнато, надявайки се, че ще продължи. Професор Бинс обаче изглеждаше леко отегчен.

– Всичко това са пълни глупости, разбира се – каза той. – Училището многократно е било претърсвано от най-посветените магьосници за следи от такава стая. Тя не съществува. С тази история просто плашат наивниците.

Ръката на Хърмаяни отново беше във въздуха.

– Сър... Какво точно имате предвид с думите „ужаса отвътре“?

– Предполага се, че е някакво чудовище, което само Наследника на Слидерин може да контролира – отвърна професор Бинс със сухия си дрезгав глас.

Учениците се спогледаха тревожно.

– Уверявам ви, такова нещо не съществува – каза пак професор Бинс, като ровеше из записките си. – Няма никаква стая и никакво чудовище.

– Но, сър... – обади се Шеймъс Финигън, – щом Стаята можела да бъде отворена единствено от истинския наследник на Слидерин, никой друг не би могъл да я намери, нали?

– Глупости, О'Флеърти! – каза професор Бинс с вече доста по-строг тон. – Щом няколко директори и директорки на „Хогуортс“ не са открили нищо...

– Но, професоре – чу се тънкото гласче на Парвати Патил, – вероятно трябва да се използва Черна магия за отварянето й...

– Ако един магьосник не използва Черна магия, това не значи, че няма да го направи, ако се налага, госпожице Пенифедър – троснато отвърна професор Бинс. – Повтарям, щом магьосници като Дъмбълдор...

– Може би трябва да си от рода Слидерин, затова Дъмбълдор не е могъл – обади се Дийн Томас, но професор Бинс вече бе загубил търпение.

– Стига толкова! – прекъсна ги той остро. – Това е мит! Стаята не съществува! Няма и следа от доказателство Слидерин да е направил дори и таен шкаф за метли! Съжалявам, че ви разказах тази глупава легенда! А сега, ако нямате нищо против, да се върнем към историята, към солидните достоверни доказуеми факти.

И само след минути класът отново бе потънал в обичайния си унес.

* * *

– Винаги съм знаел, че Салазар Слидерин е бил смахнат налудничав старец – каза Рон на Хари и Хърмаяни, докато си пробиваха път с лакти през претъпканите коридори в края на часовете, за да оставят чантите си преди вечеря. – Но не бях чувал, че от него идва цялата тая работа за чистокръвните. Не бих живял в дома с неговото име дори и да ми плащат. Честна дума, ако Разпределителната шапка се беше опитала да ме прати в „Слидерин“, щях да се върна с влака обратно въщи.

Хърмаяни кимна енергично в знак на съгласие, но Хари не каза нищо. Стомахът му мигновено се беше свил. Той никога не бе казвал на Рон и Хърмаяни, че Разпределителната шапка сериозно обмисляше да го прати в „Слидерин“.

Спомняше си, сякаш беше вчера, онзи тъничък гласец, който говореше в ухото му, когато бе нахлупил шапката на главата си предишната година: „Знаеш ли, може да станеш велик, всичко ти е в главата, а «Слидерин» може да те изпроводи по пътя към величието, в това няма съмнение...”

Но Хари, който вече бе чул за лошата слава на дома „Слидерин“ – че от него излизат черни магьосници, – отчаяно си мислеше: „Не в «Слидерин!»“ И шапката каза: "Е, щом си сигурен... най-добре в „Грифиндор“...

Докато ги носеше тълпата, Колин Крийви мина покрай тях.

- Здравей, Хари!
- Здравсти, Колин! – отвърна Хари машинално.
- Хари... Хари... Едно момче от моя клас разправя, че ти си...

Но Колин беше толкова дребен, че не можеше да устои на напора на множеството, което го отнасяше към Голямата зала. Чуха го само как извика „До скоро, Хари!“ и после се изгуби от погледите им.

– Какво ли разправя за теб момчето в класа си? – зачуди се Хърмаяни.

– Че съм Наследника на Слидерин, предполагам – отвърна Хари, а стомахът му съвсем се сви, като си спомни изведнъж как Джъстин Финч-Флечли бе избягал от него по обяд.

– Работата е там, че тук вярват на всичко – каза Рон с възмущение.

Тълпата се разреди и те успяха да се качат по следващото стълбище без проблеми.

– Ти наистина ли вярваш, че Стаята на тайните съществува? – обърна се Рон към Хърмаяни.

– Не знам – отвърна тя и се понамръщи. – Дъмбълдор не успя да съживи Госпожа Норис, което ме кара да мисля, че тя е била нападната от нещо, не съвсем... човешко.

Докато говореха, бяха завили зад един ъгъл и се озоваха в края на същия коридор, където бе станало произшествието. Те спряха да погледнат. Всичко си беше както през онази нощ, само че нямаше вкочанена висяща котка. А срещу стената с надписа „СТАЯТА... Е ОТВОРЕНА“ имаше празен стол.

– Там сяда на пост Филч – промърмори Рон.

Те се спогледаха. Коридорът беше безлюден.

– Няма да е лошо да поогледаме наоколо – каза Хари, като пусна чантата си и се смъкна на колене, за да може да пълзи на четири крака и да търси някакви знаци.

– Белези от изгорено – каза той, – има ги на няколко места...

– Ела, погледни тук – каза Хърмаяни. – Това е странно.

Хари стана и отиде отсреща до прозореца, който бе най-близо до надписа на стената.

Хърмаяни му посочи най-горното стъкло, където двайсетина паяка се бяха скупчили и очевидно се бореха да преминат през малка пукнатина в стъклото. Един дълъг сребрист конец висеше като въже, сякаш всички те се бяха покатерили по него в желанието си да излязат навън.

– Виждали ли сте някога паяци да се държат така? – учуди се Хърмаяни.

– Аз не – отвърна Хари. – А ти, Рон?

И той погледна през рамо. Рон беше изостанал много назад и сякаш се бореше с желанието си да избяга.

– Какво има? – попита Хари.

– Ами аз... не мога... да понасям... паяци – напрегнато отвърна Рон.

– Не знаех това – каза Хърмаяни, гледайки Рон с изненада. – Толкова пъти сме използвали паяци за отварите...

– Не ми действат, когато са мъртви – каза Рон, който внимателно оглеждаше навсякъде, но не и към прозореца. – Просто не понасям начина, по който се движат...

Хърмаяни се разсмя.

– Няма нищо смешно – каза Рон яростно. – Ако искаш да знаеш, като бях на три години, Фред превърна моето... моето мече в голям гаден паяк, защото бях счупил неговата метла за игра. И на теб не би ти харесало, както си държиш мечето, изведнъж то да се сдобие с твърде много крака и...

Той млъкна и видимо потрепери. Хърмаяни все още се мъчеше да сдържа смеха си. Хари усети, че е по-добре да сменят темата, и попита:

– Спомняте ли си онази вода на пода? Откъде ли се беше появила? Някой я е избърсал.

– Тук някъде беше – каза Рон, дошъл на себе си дотолкова, че направи няколко крачки покрай стола на Филч и посочи: – Ето пред тази врата.

Той посегна към пиринчената топка, но бързо дръпна ръката си, сякаш бе изгорена.

– Какво има? – попита Хари.

– Не мога да вляза вътре – намуси се Рон, – това е момичешка тоалетна.

– О, Рон, тук няма никой! – каза Хърмаяни, като се приближи до него. – Това е тоалетната, която обитава Стенещата Миртъл. Елате да погледнем.

И без да обръща внимание на големия надпис „Не работи“, тя отвори вратата. Това бе най-отблъскващата и най-потискащата тоалетна, в която Хари бе стъпвал досега. Под голямо огледало с пукнатини и петна имаше един ред нашърбени каменни мивки. Подът беше влажен и отразяваше мъждивата светлина от няколко свещи, догарящи в своите гнезда. Дървените врати на кабинките бяха олущени и издраскани, а първата от тях висеше на една от пантите си.

Хърмаяни сложи пръст пред устните си и се запъти към последната кабинка. Като стигна пред нея, извика:

– Здравей, Миртъл, как си?

Хари и Рон надникнаха вътре. Стенещата Миртъл се носеше над казанчето и чоплеше една пъпка на брадичката си.

– Тази тоалетна е за момичета – каза тя, като погледна подозрително Рон и Хари. – Тия двамата не са момичета.

– Не са – съгласи се Хърмаяни. – Просто исках да им покажа колко... тъъ... е приятно при теб.

И тя махна неопределено към мръсното старо огледало и влажния под.

– Питай я дали е видяла нещо – опита се да каже Хари само с мърдане на устните.

– Какво й шепнеш? – попита Миртъл, вперила поглед в него.

– Нищо – бързо отвърна Хари. – Искахме да попитаме...

– Ще ми се хората да престанат да говорят зад гърба ми – изхленчи Миртъл с глас, задавен от сълзи. – Аз все пак имам чувства, разберете, макар да съм мъртва...

– Миртъл, никой не иска да те обижда – каза Хърмаяни. – Хари просто...

– Никой не искал да ме обижда! Я виж ти! – застена Миртъл. – Моят живот тук винаги е бил толкова жалък, а сега се опитват да съсият и смъртта ми!

– Искахме да те попитаме дали си виждала нещо странно напоследък – бързо изрече Хърмаяни, – защото една котка е била нападната точно пред входната ти врата в Деня на Всеи светии.

– Видя ли някого наблизо през оная нощ? – попита Хари.

– Не съм обърнала внимание – драматично отвърна Миртъл. – Пийвс ме разстрои толкова, че се върнах тук и се опитах да се самоубия. Тогава, разбира се, се сетих, че съм... че съм...

– Вече мъртва – услужливо й подсказа Рон.

Миртъл изхлипа трагично и се вдигна във въздуха. После се завъртя, гмурна се с главата надолу в тоалетната, като ги изпръска целите с вода,

и изчезна от погледите им. Ако се съдеше по долитащите хлипания, тя се беше настанила някъде в чупката на тръбите.

Хари и Рон зяпнаха от изненада, но Хърмаяни отегчено вдигна рамене и каза:

– Право да ви кажа, за Миртъл това е вид веселба... Хайде да си вървим.

Хари едва бе успял да затвори вратата след гърлените ридания на Миртъл, когато един силен глас накара и тримата да подскочат.

– РОН!

Пърси Уизли стоеше като закован на последното стъпало, с бляскаща значка на префект и с изражение, което показваше пълен шок.

– Това е момичешка тоалетна! – почти изкрещя той. – Какво търсите...

– Просто оглеждахме – вдигна рамене Рон. – За знаци... нали разбираш.

Пърси се наду и така досущ заприлича на госпожа Уизли, помисли си неволно Хари.

– Веднага... да се махате... оттам... – започна да ги пъди Пърси, приближавайки се към тях и размахвайки ръце. – Не ви ли е грижа какво ще си помислят другите? Промъкват се на това място, докато всички са на вечеря...

– Защо да не може да идваме тук? – запъна се Рон, като спря и впери поглед в Пърси. – Виж какво, ние дори с пръст не сме докосвали тая котка.

– Това казах и аз на Джини – тросна му се Пърси, – но тя се бои, че ще ви изключат. Никога не съм я виждал толкова разстроена, плаче непрекъснато. Защо не помислихте за нея, като виждате, че всички първокурсници са толкова впечатлени от цялата история?

– Теб изобщо не те е грижа за Джини – каза Рон и ушите му пламнаха. – Ти просто се боиш, че заради мен може да не станеш Отличник на „Хогуъртс“.

– Отнемам пет точки от „Грифиндор“! – отсече Пърси, като въртеше значката си на префект. – И се надявам да сте си взели поука! Никакви детективски опити, иначе ще пиша на мама!

След това се обърна и се отдалечи, а вратът му бе почервенял като ушите на Рон.

* * *

Хари, Рон и Хърмаяни нарочно седнаха колкото може по-далеч от Пърси в общата стая тази вечер. Рон още беше в много лошо настроение и все правеше петна върху домашното си по вълшебство. Като посегна разсеяно към пръчката си да изтрие петната, тя запали пергамента му. Като се напуши почти колкото домашното си, Рон захвърли учебника с класически заклинания за втори курс. За голяма изненада на Хари същото направи и Хърмаяни.

– Кой ли може да бъде? – попита тя спокойно, сякаш продължаваше вече започнат разговор. – Кой ли би искал да изгони всички безмощни и потомците на мъгъли от „Хогуортс“?

– Я да видим – каза Рон, престорено озадачен. – Кой от нашите познати мисли, че потомците на мъгъли са отрепки?

Той погледна към Хърмаяни. Тя отвърна на погледа му и не съвсем убедено каза:

– Ако говориш за Малфой...

– Разбира се, че за него! – каза Рон. – Нали го чу: „Мътнороди, вие сте следващите!“ Хайде де, стига ти само да погледнеш лицето на този гнусен плъх, за да разбереш, че е точно той...

– Малфой да е Наследника на Слидерин? – скептично попита Хърмаяни.

– Виж семейството му – намеси се Хари, като също затвори учебниците си. – Всички от рода му са учили в „Слидерин“, нали все се фука с това. Нищо чудно да са потомци на самия Салазар Слидерин. Само колко е злобен баща му!

– Може от векове да имат ключ от Стаята на тайните! – каза Рон. – И да са го предавали от баща на син.

– Ами... – предпазливо каза Хърмаяни. – Не е изключено...

– Само че как да го докажем? – мрачно попита Хари.

– Сигурно има начин – бавно и с тих глас каза Хърмаяни, хвърляйки бърз поглед към Пърси в другия край на стаята. – Ще бъде, разбира се, много трудно... И опасно, много опасно. Вероятно ще нарушим поне около петдесет училищни правила.

– Е, ако до месец, месец и нещо решиш да ни изясниш, ще се обадиш, нали? – заядливо каза Рон.

– Добре – отвърна Хърмаяни студено. – Трябва да направим следното – да се вмъкнем в общата стая на „Слидерин“ и да зададем на Малфой няколко въпроса, без той да разбере, че сме ние.

– Но това е невъзможно! – възкликна Хари, а Рон се изсмя.

– Не, не е – каза Хърмаяни. – Ще ни трябва само малко Многоликова отвара.

– Каква отвара? – попитаха Рон и Хари в един глас.

– Снейп я спомена в час преди няколко седмици.

– Да не мислиш, че няма какво друго да правим в час по отвари, освен да слушаме Снейп! – измърмори Рон.

– Но тази отвара променя външния вид! Само си помислете – можем да се преобразим в трима от слидеринци. Никой няма да знае, че сме ние. Малфой сигурно ще ни каже всичко. Той навярно и сега се фука в общата стая на „Слидерин“. Ех, да можехме да го чуем!

– Тая Многоликова отвара ми се струва малко съмнителна – каза Рон и се намръщи. – Ами ако си останем завинаги като трима от „Слидерин“?

– Действието ѝ отслабва след определено време – обясни Хърмаяни и махна с ръка нетърпеливо, – но трудното ще е да се доберем до рецептата. Снейп каза, че я има в книгата, наречена „Свръхсилни отвари“, която сигурно е в Недостъпния отдел на библиотеката.

Имаше само един начин да се вземе книга от Недостъпния отдел – необходимо бе писмено разрешение от учител.

– Трудно ще обясним защо искаме тази книга – каза Рон – и да отречем, че ще се опитваме да правим някоя от отварите.

– Предполагам – каза Хърмаяни, – че ако се престорим на много заинтересовани от теорията, може да имаме късмет...

– О, забрави! Никой учител няма да се хване на това – каза Рон. – Трябва да е голям глупак...

ГЛАВА ДЕСЕТА ЛУДИЯТ ВЛЪДЖЪР

След злополучната история с феите професор Локхарт вече не водеше живи примери в клас. Вместо това им четеше откъси от книгите си и понякога изиграваше лично по-драматичните моменти. Обикновено избираше Хари да му помага в тези нагледни уроци, така че досега на Хари му се бе налагало да бъде веднъж обикновен селянин от Трансилвания, когото Локхарт бе изцерил от дърдорковщина, друг път един йети с хрема и трети път –

вамфир, когато Локхарт бил подредил така, че оттогава се хранел само с маруля.

Още в следващия час по защита срещу Черните изкуства Хари пак беше изкаран пред класа, този път в ролята на върколак. Ако не трябваше на всяка цена да предразположат Локхарт този ден, Хари би отказал.

– На това място надаваш силен вой, Хари... точно така... и тогава, ако щете вярвайте, аз се хвърлих – ето така... съборих го на пода... така... успях да го задържа с едната си ръка, а с другата допрях магическата пръчка до гърлото му... После събрах колкото сила ми беше останала и извърших сложната хомоморфна магия... той нададе жален стон... хайде, Хари... още по-високо... добре... Космите му изчезнаха, зъбите се смалиха и той се превърна отново в човек. Просто, но имаше ефект и... още едно село ще ме помни като героя освободител от непрекъснатия ужас на върколашките набези.

Звънецът удари и Локхарт се изправи.

– За домашно съчинете стихотворение за моята победа над върколака от Уага-Уага! Авторът на най-доброто ще получи екземпляр от „Аз, магьосникът“ с автограф.

Учениците започнаха да излизат от стаята, а Хари, Рон и Хърмаяни се събраха в единия ъгъл.

– Готови ли сте? – шепнешком ги попита Хари.

– Чакай да си тръгнат всички – каза нервно Хърмаяни. – Сега...

Тя се приближи до катедрата на Локхарт, като стискаше в ръка лист хартия, а Хари и Рон я следваха плътно.

– Тъж... професор Локхарт? – заекна Хърмаяни. – Исках да... да взема тази книга от библиотеката. Просто като допълнително четиво... – И тя протегна листа с леко трепереща ръка. – Само че тя е в Недостъпния отдел, затова ми трябва подписа на преподавател... Сигурна съм, че ще ми помогне да разбере какво точно имате предвид под бавнодействащи отрови във „Ваканция с вещици“...

– А, „Ваканция с вещици“! – каза Локхарт, като взе листа от ръката ѝ и се усмихна широко. – Може би най-любимата ми книга. Хареса ли ти?

– О, да! – каза Хърмаяни много почтително. – Толкова умно... например как залавяте онзи с цедката за чай...

– Ето, едва ли някой ще има нещо против, че съм оказал на най-добрата ученичка от випуска допълнително съдействие – отзивчиво каза Локхарт и измъкна огромно пауново перо. – Да, много е красиво, нали? – каза той, като не изтълкува правилно отвлъчението по лицето на Рон. – Обикновено го пазя за автографи върху книгите си.

Той надраска върху листа огромен подпис със завъртулки и го върна на Хърмаяни.

– Е, Хари – поде Локхарт, докато Хърмаяни стъгна листа с треперещи пръсти и го пхна в чантата си. – Утре е първият мач по квидич за сезона, нали? „Грифиндор“ срещу „Слидерин“, така ли беше? Чувам, че си бил полезен играч. И аз бях търсач навремето. Викаха ме да играя за националния отбор, ала аз предпочетох да посветя живота си на унищожаването на Тъмните сили. Но ако някога ти потрябва малко индивидуална тренировка, веднага ми се обади. Винаги бих се радвал да предам своя опит на по-младите играчи...

Хари издаде някакъв неопределен гърлен звук и хукна след Рон и Хърмаяни.

– Не мога да повярвам! – каза той, когато тримата разглеждаха подписа на бележката. – Той дори не погледна коя книга искаме!

– Защото е празноглавец – каза Рон. – Но какво значение има – нали получихме каквото ни трябваше.

– Той не е празноглавец! – направо изкрещя Хърмаяни, докато почти тичаха към библиотеката.

– Защото ти каза, че си най-добрата ученичка от випуска...

Тримата снишиха гласове, като пристъпиха в приглушената тишина на библиотеката.

Мадам Пинс, библиотекарката, беше кльощава раздразнителна жена, която приличаше на недохранен хищник.

– „Свърхсилни отвари“ ли? – повтори тя с недоверие, докато се опитваше да вземе листа от Хърмаяни, но момичето не го пускаше.

– Дали не бих могла да го задържа? – попита то плахо.

– О, не се занасяй! – каза Рон, дръпна бележката от ръцете ѝ и я даде на мадам Пинс. – Ще ти вземем друг автограф. Локхарт ще си сложи подписа върху всяко нещо, което се застои на едно място достатъчно дълго.

Мадам Пинс вдигна листа към светлината, сякаш решена да открие някаква фалшификация, но той издържа проверката. Тя се запъти нанякъде между високите рафтове и след няколко минути се върна, като носеше голяма, почти плесенясала книга. Хърмаяни почтително я пхна в чантата си и тримата напуснаха библиотеката, мъчейки се да не вървят твърде бързо, нито да изглеждат твърде виновни.

* * *

Пет минути по-късно те вече се бяха затворили в повредената тоалетна на Стенещата Миртъл. Хърмаяни бе надделяла над възраженията на Рон, изтъквайки, че това е последното място, където би отишъл някой здравомислещ, така че спокойствието им беше гарантирано. Стенещата Миртъл плачеше шумно в своята кабинка, но нито те ѝ обръщаха внимание, нито тя на тях.

Хърмаяни разгърна внимателно книгата и тримата се скупчиха над страниците с петна от влага. От пръв поглед ставаше ясно защо е била поставена в Недостъпния отдел. За ефекта на някои от отварите бе твърде страшно дори само да се помисли, а имаше и няколко доста неприятни илюстрации, между които една на мъж, обърнат като че ли с вътрешностите навън, и друга – на вещица, от чиято глава бяха поникнали няколко допълнителни чифта ръце.

– Ето тук! – развълнува се Хърмаяни, като намери страницата с Многоликова отвара.

Тя бе илюстрирана с рисунки на хора в процеса на преобразяването им в други хора. Хари искрено се надяваше, че силната болка, изписана по лицата им, е плод на въображението на художника.

– Това е най-сложната отвара, за която съм чувала – каза Хърмаяни, като прегледа рецептата. – Крилца от златоочица, пиявици, речни водорасли и пача трева – мърмореше тя, прокарайки пръсти надолу по списъка на съставките. – Е, тези са лесни, има ги в ученическия шкаф, можем да си вземем. Ооох, вижте това – стрит рог от двурог... Откъде ли ще го намерим?... Ситно нарязана кожа от дървесна змия... друга сложна задача... и, разбира се, частица от онзи, в когото искаме да се преобразим.

– Какво каза? – рязко попита Рон. – Какво значи това – в когото искаме да се преобразим? Няма да вкуся нищо, което съдържа нокти от краката на Краб...

Хърмаяни продължи, сякаш не го бе чула.

– Засега няма нужда да се тревожиш, тъй като тази съставка се добавя последна.

Рон се обърна мълчаливо към Хари, който имаше друга грижа.

– Имаш ли представа колко много неща ще трябва да откраднем, Хърмаяни? Нарязана кожа от дървесна змия... Със сигурност я няма в ученическия шкаф. Какво ще правим? Личните запаси на Снейп ли ще нападаме? Не съм сигурен, че ще успеем...

Хърмаяни затръшна книгата.

– Е, щом вие двамата искате да се измъкнете, чудесно – каза тя, а по страните ѝ се появиха яркорозови петна и очите ѝ грееха по-силно от друг път. – Аз съм тази, която не обича да нарушава правила. Пак аз съм тази, която мисли, че да се заплашват ученици с мъгълско потекло е много по-лошо от сваряването на една трудна отвара. Но щом не искате да разберам дали е Малфой, отивам веднага при Мадам Пинс и ѝ връщам книгата.

– И през ум не ми е минавало, че ти ще ни увещаваш да нарушаваме правила – каза Рон. – Добре, ще го направим. Но без ноктите, ясно?

– Ама колко време ще ни е нужно все пак? – попита Хари, докато Хърмаяни, вече по-спокойна, отново разгърна книгата.

– Тъй като речните водорасли се събират по пълнолуние, а крилцата от златоочица трябва да се варят двайсет и един дни... мисля, че... отварата ще е готова до един месец, ако успеем да намерим съставките.

– Цял месец? – викна Рон. – Дотогава Малфой може да нападне половината от родените в мъгълски семейства! – Ала щом очите на Хърмаяни отново се присвиха застрашително, той побърза да добави: – По-добър план обаче нямаме, така че – пълен напред, казвам аз!

Но докато Хърмаяни проверяваше дали пътят за изтеглянето им от тоалетната е чист, Рон прошепна на Хари:

– Много по-лесно би било утре да събориш Малфой от метлата му.

* * *

В събота сутринта Хари се събуди рано, но остана да лежи и да си мисли за предстоящия мач по квидич. Беше неспокоен, особено като си представеше какво би казал Ууд, ако „Грифиндор“ загуби, и как ще играят срещу отбор, яхнал най-бързите метли, които можеха да се купят със злато. Никога не бе имал толкова силно желание да победи „Слидерин“. След като лежа около половин час със свит от притеснение стомах, Хари стана, облече се и отиде рано в Голямата зала да закуси. Там завари съотборниците си, скупчени край дългата празна маса, с напрегнати лица и почти без да разговарят.

Като наближи единайсет часа, цялото училище се отправи към квидичното игрище. Беше мъглив и дъждовен ден с буря, стаена във въздуха. Когато Рон и Хърмаяни пристигнаха забързани да пожелаят на Хари успех, той тъкмо влизаше в съблекалнята. Всички от отбора облякоха яркочервените грифиндорски екипи и седнаха да слушат обичайното напътствено слово на Ууд преди мача.

– „Слидерин“ имат по-добри метли от нас – започна той – и никой не го отрича. Но ние имаме по-добри играчи върху метлите. Ние тренирахме по-усилено от тях, летяхме при всякакво време... („Съвсем вярно – измърмори Джордж Уизли, – не ми е изсъхвал гърбът на фланелката от август“) Ще ги накараме да проклинат деня, в който са допуснали това малко нищожество Малфой да си купи място в техния отбор.

И като дишаше тежко от вълнение, Ууд се обърна към Хари:

– На теб се пада, Хари, да им докажеш, че за един търсач не е достатъчно само да има богат баща. Грабни сница преди Малфой или умри, защото днес трябва да спечелим!

– И не се притеснявай – добави Фред, като му намигна.

Като излязоха на игрището, ги посрещна силна врява, но насърчителните възгласи надделяваха, защото „Рейвънклоу“ и „Хафълпаф“ също искаха да видят „Слидерин“ победени. Слидеринците в тълпата не останаха по-назад със своите дюдюкания и съскания. Мадам Хууч, учителката по квидич, накара Флинт и Ууд да си стиснат ръцете, което те направиха малко по-силно, отколкото бе необходимо, разменяйки си заплашителни погледи.

– Започвате при сигнала на свирката – каза мадам Хууч. – Три... две... едно...

Подтиквани от рева на тълпата, четиринайсет играчи се вдигнаха към оловното небе. Хари летеше най-високо от всички и се взираше за снича.

– Как е там, белязания? – извика Малфой, набирайки рязко височина, за да се изфука със скоростта на метлата си.

Хари нямаше време да отговори. В същия момент към него се бе засилил тежък черен блъджър, който мина на милиметър покрай главата му и даже му разроши косата.

– На косъм беше, Хари! – каза Джордж, прелитайки покрай него с бухалка, готов да върне блъджъра на слидеринци.

Хари видя как Джордж силно удари блъджъра към Ейдриън Пюси. Ала блъджърът сам смени посоката си по средата на пътя и отново се насочи към Хари. Той бързо се сниши, за да го избегне, а Джордж успя да го запрата силно към Малфой. Но блъджърът отново зави като бумеранг и пак се устреми към главата на Хари.

Рязко увеличавайки скоростта си, Хари полетя към другия край на игрището. Чуваше как блъджърът свисти зад него. Какво ли ставаше? Блъджърите нямаха навик да се занимават само с един играч – тяхната задача беше да се опитват да свалят колкото може повече хора...

Фред Уизли чакаше блъджъра в другия край. Хари се наведе, Фред замагна към блъджъра с всички сила и той бе запратен встрани.

– Успяхме! – израдва се Фред, но грешеше.

Привлечен сякаш от магнит, блъджърът отново се насочи към Хари и той бе принуден да се понесе с пълна скорост.

Започна да вали. Хари усети по лицето си тежки капки, които замъглиха стъклата на очилата му. Нямаше представа какъв е резултатът от мача, докато не чу коментатора Лий Джордън да казва: „Води «Слидерин» с шейсет точки на нула.“

По-добрите метли на слидеринци явно даваха преимущество, а лудият блъджър от своя страна правеше каквото може, за да сваля Хари от въздуха. Фред и Джордж сега летяха толкова плътно от двете му страни, че Хари не можеше да види нищо, освен размаханите им ръце, и нямаше никакъв шанс дори да забележи снича, камо ли да го улови.

– Някой... сигурно е... правил нещо... на този блъджър – изръмжа Фред и замагна с всички сили с бухалката си, щом топката отново се засили да удари Хари.

– Имаме нужда от почивка – отвърна Джордж.

Той се опита да даде сигнал на Ууд и в същото време попречи на блъджъра да счупи носа на Хари. Очевидно Ууд го разбра, защото се разнесе свирката на мадам Хууч и Хари, Фред и Джордж се насочиха към земята, опитвайки се все още да избегнат побеснелия блъджър.

– Какво става? – попита ги Ууд, когато всички от отбора на „Грифиндор“ се скупчиха заедно, докато слидеринците в тълпата им се подиграваха. – Ще ни смажат! Фред, Джордж, къде бяхте, докато тоя блъджър пречеше на Анджелина да уцели?

– Бяхме десетина метра над нея, за да попречим на другия блъджър да убие Хари, Оливър – отвърна Джордж ядовито. – Някой го е омагьосал, не оставя Хари на мира и през цялата игра не се е насочил към никого друго. Сигурно слидеринци са му направили нещо.

– Но блъджърите бяха заключени в кабинета на мадам Хууч от последната ни тренировка насам, а тогава им нямаше нищо... – разтревожено обясни Ууд.

Към тях вече крачеше мадам Хууч. Зад гърба ѝ Хари видя как слидеринци злорадстваха и сочеха към него.

– Слушайте – каза Хари, докато тя се приближаваше, – ако продължавате и двамата да хвърчите около мен, ще мога да уловя сница само ако той случайно се пъкне в ръкава ми. Затова се върнете при другите в отбора и ме оставете да се оправям с това чудо, както мога.

– Не се инати – възрази му Фред. – Топката може да ти счупи главата.

Ууд местеше поглед от Хари към братята Уизли.

– Това е лудост, Оливър! – намеси се гневно Алиша Спинет. – Как ще оставите Хари да се бори сам с такова нещо! Нека да поискаме разследване...

– Спрем ли играта сега, ще загубим мача! – каза Хари. – Няма да се дадем на слидеринци само заради някакъв си полудял блъджър, я!

– Ти си виновен за всичко – сърдито се обърна Джордж към Оливър Ууд. – „Грабни сница или умри“ – що за глупост беше да му казваш това!

Мадам Хууч вече беше при тях.

– Готови ли сте да започваме играта? – обърна се тя към Ууд.

Ууд погледна към Хари и усети неговата решимост.

– Добре – каза той. – Фред, Джордж, нали чухте какво ви каза Хари? Той ще се заеме сам с блъджъра.

Дъждът се бе усилил. Щом мадам Хууч даде сигнал със свирката си, Хари се отблъсна силно нагоре и веднага чу зловещото свистене на блъджъра зад себе си. Все по-високо и по-високо се издигаше Хари, правеше лупинги и завои, извиваше спирали, летеше на зигзаг и в кръг. Леко зашеметен, той все пак си отваряше широко очите. Капките дъжд се разливаха по очилата и влизаха в ноздрите му, когато увисваше с главата надолу, за да избегне поредното шеметно засилване на блъджъра. Чуваше как учениците долу се смеят и знаеше, че сигурно изглежда много глупаво, но полуделият блъджър бе тежък и не можеше да променя посоката си бързо като него.

Постепенно Хари започна да обикаля като въртележка покрай целия стадион, взирайки се през сребрилата завеса от дъжд към головите стълбове на грифиндорци, където Ейдриън Пюси се опитваше да се промъкне покрай Ууд...

По новото изсвистяване край ухото си Хари разбра, че блъджърът пак го е отминал на косъм, извъртя се и полетя в обратната посока.

– За балета ли тренираш, а, Потър? – изкрещя му Малфой, когато Хари бе принуден много смешно да се завърти, за да избегне блъджъра.

После се опита да се отдалечи от него, ала той го догони на метър и нещо и когато се обърна да хвърли пълен с омраза поглед към Малфой, Хари видя златния снич. Той се рееше на десетина сантиметра над лявото ухо на Малфой, който не го забелязваше, защото в този миг се подиграваше на Хари.

Един мъчително дълъг момент Хари остана да виси неподвижно, като не смееше да се засили към Малфой, за да не погледне и той нагоре и да забележи сница.

БАМММ!

Беше стоял една секунда повече. Блъджърът най-сетне го уцели – удари го право в лакътя и Хари усети как ръката му се счупи. Полузаслепен, замаян от пронизващата болка, той се хлъзна по мократа от дъжда метла, като все още я стискаше с единия си стъгнат крак, ала дясната му ръка висеше безпомощно покрай тялото. Блъджърът се носеше отново към него, този път явно за да го атакува в лицето. Хари успя да се извърти и да му се изплъзне, а във вцепененото му съзнание имаше само една мисъл: да стигне до Малфой!

През мъглата от дъжд и болка той се устреми към трепкащото ухилено лице под себе си и видя как очите на Малфой се разшириха от ужас – той бе помислил, че Хари го напада.

– Какво искаш да... – опита се да каже той и се наклони да бяга.

Хари пусна и другата си ръка от дръжката и замахна рязко. Усети как пръстите му се свиват върху студения снич и вече се крепеше на метлата само с крака, а тълпата крещеше, докато той се носеше право надолу, напругайки всички сили да не припадне.

Разплиска калта, когато се строполи с тъп удар и се изтърколи от метлата. Ръката му висеше под много странен ъгъл. През стрелите на болката до него стигаха сякаш от много далеч викове и свирене с уста. Цялото му внимание в момента бе насочено към сница в здравата му ръка.

– Аха – каза си тихо, – победихме... – И загуби съзнание.

* * *

Когато дойде на себе си, все още лежеше на игрището и дъждовните капки продължаваха да падат по лицето му, а някой се бе навел над него.

– О, не, точно вие не! – простена Хари.

– Не знае какво говори – обяви Локхарт на висок глас пред тревожната тълпа грифиндорци, напиреща около двамата. – Не се тревожи, Хари, ей сега ще ти оправя ръката.

– Не! – възропта Хари. – Искам си я такава, благодаря...

Опита се да седне, но болката беше страхотна. Наблизо чу твърде познато щракване.

– Не искам да ме снимаш така, Колин – високо каза той.

– Лежи си, Хари – успокояващо му говореше Локхарт. – Това е съвсем проста магия, която съм правил безброй пъти.

– Нека да отида направо в болничното крило – протестираше Хари през стиснати зъби.

– По-добре да отиде, професоре – намеси се омацаният с кал Ууд, който не можеше да сдържи доволната си усмивка, независимо че търсачът на отбора му бе ранен. – Забележително го улови, Хари, направо драматично, бих казал! Това беше най-добрата ти игра досега!

През гората от крака около себе си Хари забеляза как Фред и Джордж Уизли се мъчеха да натикат полуделия блъджър в една кутия. Той все още яростно се съпротивяваше.

– Отдръпнете се – нареди Локхарт, докато навиваше ръкавите на одеждата си с цвят на нефрит.

– Не... недейте... – немощно се молеше Хари, но Локхарт вече размахваше пръчката си и миг по-късно я насочи към ръката му.

Особено и неприятно усещане започна да пълзи от рамото надолу към върховете на пръстите му. Струваше му се, че изпомпват въздух от ръката му. Той дори и не смееше да погледне какво става. Беше затворил очи и извърнал глава, ала най-лошите му страхове се отпришиха, когато хората

над него ахнаха, а Колин Крийви започна да щрака като луд. Ръката вече не го болеше, но изобщо не я чувстваше...

– Тях... – каза Локхарт. – Е, да, случва се понякога. Важното е обаче, че костите вече не са счупени. Това трябва да се има предвид. Така че, Хари, добери се някак до болничното крило... Господин Уизли, госпожица Грейнджър, бихте ли го придружили?... Там Мадам Помфри ще те... тъй... пооправи малко.

Като се изправи на крака, Хари усети, че се накланя на една страна. Пое си дълбоко въздух и погледна надолу. От онова, което видя, едва не загуби отново съзнание.

Изпод одеждите му стърчеше нещо като дебела гумена ръкавица с цвета на собствената му кожа. Опита се да си размърда пръстите, но нищо не стана.

Локхарт не беше оправил счупените кости на Хари. Просто бе направил така, че да изчезнат.

Мадам Помфри изобщо не остана във възторг от това.

– Трябваше да дойдеш направо при мен! – възмущаваше се тя, вдигайки жалкия безжизнен остатък от онова, което само допреди половин час беше действаща ръка. – Мога да заздравя кости за секунда, но да ги накарам да пораснат отново...

– Ще успеете, нали? – попита Хари с отчаяние в гласа.

– Разбира се, че ще успее, но ще бъде болезнено – мрачно каза Мадам Помфри и хвърли на Хари една пижама. – Трябва да останеш и през нощта...

Хърмаяни чакаше пред завесата, опъната около леглото на Хари, докато Рон му помагаше да облече пижамата. Доста време им отне да напъхат обезкостената ръка в ръкава.

– Как можеш още да държиш на Локхарт, Хърмаяни? – подвижна й Рон през завесата, докато измъкваше меките пръсти на Хари през маншета на пижамата. – Ако Хари искаше обезкостяване, щеше да си каже.

– Всеки може да направи грешка – упорстваше Хърмаяни. – Пък и не боли вече, нали, Хари?

– Не – отвърна Хари, – но просто я няма.

Той се хвърли на леглото и остатъкът от ръката му се залюля безцелно. Хърмаяни и Мадам Помфри се появиха иззад завесата. Старшата сестра носеше голяма, пълна с нещо бутилка с етикет „КОСТРАСТ“.

– Чака те тежка нощ – каза тя и наля от течността в голяма чаша. – Неприятна работа е да ти растат кости повторно.

Неприятно беше и изпиването на „КОСТРАСТ“. Течността изгори устата и гърлото на Хари, докато я поглъщаше, и предизвика кашляне и даване. Като не спираше да мърмори срещу опасните спортове и несръчните учители, Мадам Помфри се оттегли, оставяйки Рон и Хърмаяни да помогнат на Хари.

– Ама все пак победихме, а! – каза Рон и на лицето му цъфна широка усмивка. – Само как го страбчи! А лицето на Малfoy изглеждаше... като че ли е готов да убива!

– Искам да знам какво е направил с оня блъджър – мрачно каза Хърмаяни.

– Ще добавим и това към списъка от въпроси, които ще му зададем, като изпием Многоликовата отвара – каза Хари и се отпусна назад върху възглавниците. – Надявам се тя да има по-добър вкус от това тук...

– Дори с частиците от слидеринци вътре? Ти майтапиш ли се? – каза Рон.

В този момент вратата на болничното отделение се отвори с трясък. Кални и подгизнали, останалите играчи от грифиндорския отбор пристигаха на посещение при Хари.

– Невероятно летене, Хари! – каза му Джордж. – Токущо чух как Маркърс Флинт крещи на Малфой, че снйчът бил над главата му, а той не го бил забелязал. Драко не изглеждаше особено доволен.

Бяха донесли кексчета, бонбони и бутилки сок от тиква, наобиколиха леглото на Хари и тъкмо се приготвиха да си устроят хубавичка веселба, когато Мадам Помфри връхлетя и се разкрещя:

– Това момче има нужда от почивка, трябва да му пораснат отново трийсет и три кости! ВЪн! ВЪН!

И Хари остана сам, без нищо, което да отвлича вниманието му от пронизващите болки в безжизнената ръка.

* * *

Няколко часа по-късно той се събуди внезапно в непрогледния мрак и тихо изстена от болка – усещаше ръката си като напълнена с големи трески. За миг си помисли, че от това се е събудил. Но после с ужас установи, че в тъмното някой попива челото му с кърпа.

– Махни се! – провикна се той, ала веднага смени тона: – Доби!

Домашното духче бе вперило в Хари изпъкналите си като топки за тенис очи. По дългия му остър нос се спускаше една-единствена сълза.

– Хари Потър се върнал на училище – тъжно шепнеше той. – Доби разправяше ли, разправяше на Хари Потър... Ах, господарю, защо не послушахте Доби? Защо Хари Потър не се върна у дома, след като изпусна влака?

Устните на Доби затрепераха и Хари бе обзет от внезапно съмнение.

– Ти ли... го направи? – бавно попита той. – Ти ли направи така, че бариерата да ни спре?

– Точно така, сър – отвърна Доби, кимайки енергично с глава, а ушите му клепаха. – Доби се скрил, очаквал Хари Потър и запечатал входа и после Доби гладил ръцете си с ютията... – И той показа на Хари десетте си дълги бинтовани пръста. – Но Доби не го било грижа за това, сър, защото той мислел, че Хари Потър е на сигурно място, и дори не подозирал, че Хари Потър ще стигне до училището по друг начин.

През цялото време той се люлееше напред-назад, клатейки грозната си глава.

– Доби останал толкова смаян, като чул как Хари Потър се върнал в училище, че дори изгорил вечерята на господаря си! Такъв бой Доби не бил ял дотогава, сър...

Хари се отпусна върху възглавниците си.

– Заради теб едва не ни изгониха с Рон – разгневи се той. – По-добре изчезвай, преди да ми пораснат костите, че да не те цапардосам.

Доби вяло се усмихна.

– Доби е свикнал със заплахи, сър. Доби ги получава по пет пъти на ден вкъщи.

Той изсекна носа си в тгълчето на мърлявата калъфка за възглавница, с която беше облечен. Видът му бе толкова трогателен, че Хари усети как гневът му се изпарява дори против волята му.

– Защо носиш това нещо, Доби? – полюбопитства той.

– Това ли, сър? – запита Доби, подръпвайки калъфката. – Това е знак за робското положение на домашния дух, сър. Доби може да бъде освободен само ако господарите му подарят дрехи. Но семейството много внимава да не даде на Доби дори и един чорап, сър, защото тогава той би бил свободен да напусне къщата им завинаги.

Доби изтри плувналите в очите му сълзи и каза внезапно:

– Хари Потър трябва да си върви у дома! Доби мислеше, че неговият блъджър ще е достатъчен да...

– Твоят блъджър ли? – попита Хари и почувства как гневът отново го обзема. – Какво значи твоят блъджър? Ти ли накара той блъджър да се опитва да ме убие?

– Не да ви убие, сър, никога! – каза Доби шокиран. – Доби искал да спаси живота на Хари Потър. По-добре да го изпратят у дома тежко ранен, отколкото да остане тук, сър. Доби само искал Хари Потър да бъде ранен, за да го изпратят в къщи.

– Ооо, това ли било? – разгневи се Хари. – И предполагам, няма да ми кажеш защо всъщност искаше да ме изпратят у дома на парчета.

– Ах, само да знаеше Хари Потър! – простена Доби и нови сълзи покапаха по парцаливата му калъфка. – Да знаеше само какво означава той за нас – низшите, поробените, незабележимите в магьосническия свят! Доби си спомня как беше, когато Онзи-който-не-бива-да-се-назовава бе на върха на мощта си, сър. Ние, домашните духчета, бяхме третирани като паразити. Към Доби все още се отнасят така, сър – призна той, избърсвайки лице във възглавницата. – Но общо взето, сър, животът на другите като мен се подобри, откакто вие, сър, надвихте Онзи-който-не-бива... Хари Потър оживя и силата на Черния лорд бе прекършена. И отново настъпи утро, сър, а Хари Потър грееше като лъч на надеждата за онези от нас, които мислеха, че Черния лорд няма никога да се махне, сър... А ето че сега в „Хогуортс“ ще се случват ужасни неща и дори може би вече се случват. Доби не може да остави Хари Потър тук, щом историята ще се повтаря, след като Стаята на тайните отново е отворена...

Доби замръзна от ужас, грабна каната за вода от шкафчето до леглото и се прасна с нея по главата, след което изчезна. Но само след секунда се покатери отново на леглото, а очите му гледаха кръстосано и той си мърмореше: „Лош Доби, много лош Доби!“

– Значи наистина има Стая на тайните – прошепна Хари. – И... как каза ти... била отваряна и преди ли? Разкажи ми, Доби! – Той хвана ръката на духчето, когато то отново посегна към каната за вода. – Та аз не съм роден от мъгли, защо да е опасна Стаята за мен?

– А, сър, не питайте повече, не питайте повече бедния Доби! – заекна духчето с оцъклени в мрака очи. – Тъмни дела се готвят наоколо, но Хари Потър не бива да е тук, когато се случат. Вървете си у дома, Хари Потър! Вървете си. Хари Потър не бива да се намесва в това, сър, много е опасно...

– Но кой е той, Доби? – попита Хари, като държеше здраво китката на Доби, за да не се удря с каната. – Кой я е отворил сега? А кой я е отворил предишния път?

– Доби не може, сър. Доби не може, Доби не бива да казва! – пискаше духчето. – Вървете си вкъщи, Хари Потър, вървете си вкъщи!

– Никъде няма да ходя! – ядовито каза Хари. – Моя много добра приятелка е родена от мъгли. Тя първа ще пострада, ако Стаята наистина е отворена...

– Хари Потър рискува живота си за приятелите си! – простена Доби в жалостив екстаз. – Какво благородство! Каква доблест! Но той трябва да се спаси, трябва... Хари Потър не бива да...

Внезапно Доби замръзна, а ушите му като на прилеп потрепераха. И Хари долови нещо. По коридора вън се чуваха стъпки.

– Доби трябва да изчезва! – едва чуто каза духчето в ужас. После се разнесе силен пукот и юмрукът на Хари, който се сви, остана празен. Той

се облегна назад и впери очи в тъмната врата на болничното отделение, към която се приближаваха стъпките.

В следващия момент Дъмбълдор влезе заднишком в спалнята по дълъг вълнен халат и с шапчица. Държеше от единия край нещо като статуя. Секунда по-късно се появи и професор Макгонъгол с краката на статуята. Двата заедно качиха товара си на едно легло.

– Доведете Мадам Помфри – прошепна Дъмбълдор на професор Макгонъгол, бързо мина покрай долния край на леглото на Хари и излезе.

Хари лежеше неподвижно и се преструваше, че спи. Чу тревожни гласове и после професор Макгонъгол пак се появи, следвана непосредствено от Мадам Помфри, която навличаше жилетка върху нощницата си. Хари чу как някой рязко и дълбоко ахна.

– Какво е станало? – шепнесе Мадам Помфри на Дъмбълдор, като се навеждаше към статуята на леглото.

– Ново нападение – отвърна Дъмбълдор. – Минерва го намерила на стълбите.

– До него имаше чепка грозде – каза професор Макгонъгол. – Предполагаме, че се е опитвал да се промъкне на посещение при Потър.

Стомахът на Хари сякаш потъна. Бавно и предпазливо той се понадигна няколко сантиметра, за да види статуята на леглото. Лъч лунна светлина бе спрял върху ужасеното й лице.

Беше Колин Крийви – с широко отворени очи и с ръце, сгънати пред гърдите, хванали фотоапарата.

– Вкаменен ли е? – попита шепнешком Мадам Помфри.

– Да – отвърна професор Макгонъгол. – Ала изтръпвам, като си помисля... Ако Албус не е слизал точно в този момент по стълбите, за да си вземе горещо какао, кой знае какво е можело да...

Тримата впериха погледи в Колин. Дъмбълдор се наведе и изтръгна фотоапарата от скованите пръсти на момчето.

– Предполагаш, че е успял да направи снимка на нападателя си? – нетърпеливо попита професор Макгонъгол.

Дъмбълдор не отговори. Той опита да отвори задния капак на фотоапарата.

– Ама че работа! – възкликна Мадам Помфри.

От апарата изсвистя струйка дим. През три легла Хари усети острата миризма на изгорял целулоид.

– Разтопено – установи Мадам Помфри в почуда, – всичко е разтопено!

– Какво може да значи това, Албус? – попита професор Макгонъгол с тревога.

– Значи, че Стаята на тайните наистина е отворена пак.

Мадам Помфри захлупи уста с длан, а професор Макгонъгол впери очи в Дъмбълдор.

– Но Албус... наистина... кой...

– Не е въпросът кой – прекъсна я Дъмбълдор, гледайки Колин. – Въпросът е как...

Доколкото Хари можеше да съди по лицето на професор Макгонъгол, което бе в сянка, тя разбираше за какво става дума не повече от самия него.

Хари се събуди в неделя сутринта в обляната от ярко слънце болнична стая с нови кости в ръката, която обаче бе все още много скована. Той веднага седна в постелята си и погледна към леглото на Колин, но около него бяха опънати завесите, зад които Хари се бе преоблякъл предишния ден.

Като разбра, че е буден, Мадам Помфри пристигна с табла със закуска и започна да стъва и да изпъва ръката и пръстите му.

– Всичко е наред – каза тя, докато той несръчно загребваше кашата с лявата си ръка. – Като се нахраниш, можеш да си отиваш.

Хари се облече възможно най-бързо и хукна към кулата на „Грифиндор“, нетърпелив да разкаже на Рон и Хърмаяни за Колин и Доби, но не ги намери. Тръгна да ги търси, чудейки се къде ли може да са отишли, и малко се обиди, че хич не ги беше грижа дали са му пораснали костите.

Като минаваше покрай библиотеката, от нея тъкмо излизаше Пърси Уизли, явно в много по-добро настроение, отколкото при последната им среща.

– О, здрасти, Хари! – поздрави го той. – Чудесно летене направи вчера, превъзходно! „Грифиндор“ вече има преднина, а ти спечели петдесет точки!

– Да си виждал Рон или Хърмаяни? – попита Хари.

– Не, не съм – отвърна Пърси и усмивката му веднага помръкна. – Надявам се, че Рон не се е напъхал отново в някоя момичешка тоалетна...

Хари се усмихна насила, изчака Пърси да се изгуби от погледа му и се запъти направо към тоалетната на Стенещата Миртъл. Не знаеше защо Рон и Хърмаяни може пак да са там, но след като се увери, че наблизо не обикаля нито Филч, нито някой префект, той отвори вратата и чу гласовете им от заключената кабинка.

– Аз съм – предупреди ги, затваряйки зад гърба си.

Отвътре се чува изтрополяване, плисък и ахване и Хърмаяни погледна през ключалката.

– Хари! – възкликна тя. – Изплаши ни! Влизай. Как е ръката ти?

– Добре – отвърна Хари и се вмъкна в кабинката.

Върху тоалетната чиния бе закрепен стар котел и по изпукването той се сети, че под котела гори огън. Преносимите водоустойчиви огньове бяха специалитет на Хърмаяни.

– Щяхме да дойдем да те посрещнем, но предпочетохме да започваме с Многоликвата отвара – обясни Рон, докато Хари успя с мъка да заключи кабинката отново. – Решихме, че това е най-сигурното място да я скрием.

Хари започна да им разказва за Колин, но Хърмаяни го прекъсна.

– Вече знаем. Чухме професор Макгонъгол да съобщава на професор Флитуик тази сутрин. Затова сметнахме, че е време да се захващаме с подготовката...

– Колкото по-скоро изтръгнем признания от Малfoy толкова по-добре – гневеше се Рон. – Знаете ли какво си мисля? Той беше в толкова лошо настроение след квидичния мач, че си го е изкарал на Колин.

– Има и още нещо – каза Хари, гледайки как Хърмаяни къса снопчета пача трева и я хвърля в отварата. – Нощес ме навести Доби.

Рон и Хърмаяни вдигнаха очи с изненада. Хари повтори всичко, което Доби му беше казал, и онова, за което не бе поискал да му разкаже. Двамата го слушаха, зяпнали от почуда.

– Стаята на тайните е била отваряна и преди, така ли? – попита Хърмаяни.

– Това обяснява всичко – каза Рон победоносно. – Луциус Малfoy сигурно е отворил Стаята, когато е учил тук, и сега е казал на милото си синче Драко как да го направи. Това е очевидно. Жалко че Доби не е споменал точно какво чудовище има вътре. Интересно как никой не го е забелязал да броди из училището.

– Навярно може да става невидимо – каза Хърмаяни, избутвайки пиявиците към дъното на казана. – Или може би се прикрива под друга външност, например да се прави на броня или нещо друго. Чела съм, че има върколаци хамелеони...

– Прекалено много си чела, Хърмаяни – каза Рон, изсипа пликче изсушени крилца от златоочици върху пиявиците и се обърна към Хари: – Значи Доби ни е попречил да се качим на влака и е счупил ръката ти... – И той поклати глава. – Знаеш ли какво, Хари, ако не прекрати опитите да ти спасява живота, може и да те убие.

До понеделник сутрин вестта, че Колин Крийви е бил нападнат и лежи като мъртъв в болничното крило, бе плъзнала из цялото училище. Сякаш въздухът се изпълни със слухове и подозрения. Първокурсниците вече се движеха из замъка само в групички, сякаш се бояха да не ги нападне някой, ако дръзнат да отидат където и да е било сами.

Джини Уизли, която седеше до Колин Крийви в часовете по магия, беше съвсем разстроена, но Хари смяташе, че близнаците не се опитват да я разведрят по най-добрия начин. Те се редуваха да се покриват с козина или с циреи и после да изскачат пред нея иззад статуите. Престанаха с тези номера едва след като Пърси, обезумял от ярост, ги заплаши, че ще пише на госпожа Уизли за кошмарите на Джини.

Междувременно тайно от преподавателите в училището процъфтяваше неудържима търговия с талисмани, амулети и други защитни средства. Невил Лонгботъм вече беше купил голям смърдящ зелен чесън, островърх виолетов кристал и загнила опашка на воден тритон, когато другите момчета му обясниха, че не го грози опасност, защото е чистокръвен.

– Нали пръв беше Филч – възрази Невил и по кръглото му лице бе изписан страх, – а всеки знае, че аз съм почти безмощен...

* * *

През втората седмица на декември професор Макгонъгол направи обичайната си обиколка, за да събере имената на онези, които щяха да прекарат коледната ваканция в училището. Хари, Рон и Хърмаяни се записаха, защото бяха чули, че Малfoy също щял да остане, което им се видя много подозрително. Ваканцията щеше да бъде идеалното време да изпробват Многоликовата отвара и да измъкнат информация от него.

За съжаление обаче отварата беше едва наполовина готова. Още не бяха набавили рог от двурог и кожа от дървесна змия, а единственото място, откъдето можеха да се сдобият с тях, бяха личните запаси на Снейп. Хари тайничко си мислеше, че предпочита да се изправи срещу легендарното чудовище на Слидерин, вместо да бъде заловен от Снейп докато обира кабинета му.

– Нужна ни е някаква суматоха – бодро каза Хърмаяни преди двойния час по отвари в четвъртък следобед, – която да отвлече вниманието. Тогава един от нас влиза в кабинета на Снейп и взима каквото ни трябва.

Хари и Рон я погледнаха нервно.

– Мисля, че е по-добре аз да извърша самата кражба – продължи Хърмаяни с делови тон. – Вас двамата този път ще ви изгонят, ако си навлечете още някоя неприятност, а аз досега нямам провинения. Така че от

вас се иска само да вдигнете достатъчно врява, за да отклоните вниманието на Снейп за няколко минути.

Хари се усмихна горчиво. Да предизвикаш суматоха в часа на Снейп бе почти толкова безопасно, колкото да бъркаш в окото на задрямал змей.

Часовете по отвари се провеждаха в едно от по-големите подземия. Занятията този четвъртък следобед протичаха по обичайния начин. Двайсет котли димяха между дървените чинове, върху които имаше месингови везни и стъкленици с различни съставки. Снейп пъплеше между изпаренията и правеше хапливи забележки за работата на грифиндорци, докато слидеринци се хилеха доволни. Драко Малфой, който беше любимият ученик на Снейп, замеряше Рон и Хари с очи от риба балон и Хари знаеше, че ако му отвърне, ще получи наказание още преди да успее да изрече „не е честно“.

Издувателната отвара, направена от Хари, беше твърде течна, но той си мислеше за по-важни неща. Чакаше сигнал от Хърмаяни и беше почти глух за подигравките на Снейп, спрял пред неговия воднист разтвор. Когато Снейп се отдалечи и започна да се кара на Невил, Хърмаяни улови погледа на Хари и му кимна.

Хари бързо се скри зад котела си, извади от джоба си един от фойерверките на Фред и леко го докосна с пръчката си. Фойерверкът започна да свисти и да пръска искри.

Знаейки, че има само няколко секунди, Хари се изправи, прицели се и го метна право в казана на Гойл.

Отварата на Гойл експлодира и заваля като дъжд над целия клас. Учениците писваха, като ги заливаха пръски от издувателната отвара. Лицето на Малфой бе сериозно засегнато и носът му започна да се издува като балон. Гойл се мятеше насам-натам, закрил с ръка очите си, които бяха станали колкото чинии. Снейп неуспешно се опитваше да успокои обстановката и да установи какво се е случило. В суматохата Хари видя как Хърмаяни безшумно се измъкна през вратата.

– Тишина! ТИШИНА! – ревеше Снейп. – Който е напръскан, да дойде при мен за глътка свивателен разтвор. Щом разбере кой направи това...

Хари се мъчеше да не се размее, като гледеше как Малфой пръв се втурна с клюмналата си глава под тежестта на издутия му като малък пъпеш нос. Половината клас се струпа около бюрото на Снейп – ръцете на някои бяха като бухалки, други не можеха да говорят с гигантски подпухналите си устни. Точно в този момент Хари видя, че Хърмаяни се връща в подземие то с издута предница под наметката си.

След като всички глътнаха от противоотварата и различните отоци спаднаха, Снейп застана до казана на Гойл и изгреба спаружените черни останки от фойерверка. Внезапно всичко утихна.

– Щом открия кой е хвърлил това – почти шепнешком каза Снейп, – ще се погрижа той незабавно да бъде изключен.

Хари се постара да придаде на лицето си озадачено изражение. Снейп гледеше право в него и звънецът десет минути по-късно дойде като истинско спасение.

– Той знаеше, че съм аз – каза Хари на Рон и Хърмаяни, докато бързаха към тоалетната на Стенешата Миртъл. – Личеше му.

Хърмаяни хвърли новите съставки в казана и се зае да бърка с всички сили.

– Ще е готова след две седмици – щастливо обяви тя.

* * *

Седмица по-късно, докато прекосяваха входната зала, Хари, Рон и Хърмаяни забелязаха малка групичка ученици, скупчени пред таблото за съобщения, да четат току-що забоден с карфици пергамент. Шеймъс Финигън и Дийн Томас, които изглеждаха много заинтригувани, им дадоха знак да се приближат.

– Основава се клуб по дуелиране – обясни Шеймъс. – Първата сбирка е тази вечер! Не бих се отказал от няколко урока по дуелиране, може да ми потрябват в скоро време...

– Какво, да не мислиш, че чудовището на Слудерин може да се дуелира? – каза Рон, но и той прочете съобщението с интерес.

– Може да се окаже полезно – каза той на Хари и Хърмаяни на път за вечеря. – Какво ще кажете да отидем?

Хари и Хърмаяни бяха единодушно „за“, така че в осем часа същата вечер тримата отново бързаха към Голямата зала. Дългите маси за хранене ги нямаше, а покрай едната стена се бе появил златен подиум, осветен от хиляди свещи, носещи се във въздуха над него. Таванът пак беше в черно кадифе, а под него се бе струпало като че ли цялото училище, всички с пръчките си и с възбудени лица.

– Чудя се кой ли ще ни преподава? – каза Хърмаяни, докато се промъкваша през дърдорещата тълпа. – Някой ми каза, че Флитуик бил шампион на младини, та може би ще е той.

– Стига да не е... – започна Хари, но веднага простена и млъкна.

На подиума се качваше Гилдрой Локхарт, облечен в тъмнолилаво и придружен не от друг, а от Снейп в черно, както винаги.

Локхарт махна с пръчката си за тишина и извика:

– Елате насам, елате насам! Всички ли ме виждат? Всички ли ме чуват? Отлично! И така, професор Дъмбълдор ми даде разрешение да открия този малък клуб по дуелиране и да ви подготвя, ако ви се наложи да се защитавате, както се е случвало с мен безброй пъти. Повече подробности ще намерите в публикуваните ми творби.

– Нека да ви представя своя асистент професор Снейп – продължи Локхарт, като грейна в широка усмивка. – Каза ми, че разбирал малко от дуели, и спортсменски се съгласи да ми помогне с една кратка демонстрация като начало. Е, нека никой от вас, младежи, да не се безпокои – пак ще си имате учител по отвари, като приключача с него, не се бойте.

– Колко хубаво би било да приключат един с друг завинаги – прошепна Рон в ухото на Хари.

Горната устна на Снейп се сви. Хари се чудеше защо ли още се усмихва Локхарт? Ако Снейп погледнеше него така, той щеше да побегне с всяка сила в обратната посока.

Двамата професори се обърнаха един срещу друг и се поклониха. По-скоро Локхарт се поклони, и то с много въртене и размахване на ръце, а Снейп само нетърпеливо тръсна глава. После и двамата вдигнаха вълшебните си пръчки като мечове пред себе си.

– Както виждате, държим пръчките си в началната бойна позиция – обясни Локхарт на смълчаното множество. – Като преброим до три, изричаме първите си заклинания. Никой от нас няма за цел да убива, разбира се.

– Не съм сигурен – процеди Хари, като гледеше как Снейп оголи зъби.

– Едно, две, три...

И двамата метнаха пръчките си през рамо. Снейп извика: „Експелиармус!“ Блесна ослепителна яркочервена светлина и Локхарт бе изхвърлен от мястото си. Той полетя назад над подиума, блъсна се в стената, свлече се по нея и се протупа на пода.

Малфой и неколцина други слидеринци ликуваха. Хърмаяни се бе изправила почти на палци.

– Дали той е добре, как мислите? – изписка Хърмаяни, затулила уста с пръсти.

– Не ме интересува! – отвърнаха Хари и Рон едновременно.

Локхарт се изправи на омекналите си крака. Шапката му се беше смъкнала и вълнистата му коса стърчеше.

– Ето, видяхте ли? – каза той, след като се качи с олюляване на подиума. – Това беше обезоръжаваща магия и както виждате, аз съм си изгубил пръчката... О, благодаря ви, госпожице Браун! Чудесна идея беше, че им показахме това, професор Снейп, но ако нямате нищо против, че го казвам, беше съвсем очевидно какво се канехте да сторите. Ако бях поискал да ви спра, нямаше да ми е никак трудно. Но реших, че ще е поучително за тях да видят...

Снейп гледаше убийствено. Вероятно Локхарт бе забелязал това, защото каза:

– Достатъчно с демонстрациите! Сега ще дойда при вас и ще ви разделя по двойки. Професор Снейп, ще ми помогнете ли?

Те тръгнаха между учениците да определят двойките партньори. Локхарт посочи Невил и Джъстин Финч-Флечли, докато Снейп се захвана първо с Хари и Рон.

– Мисля, че е време да разделим отбора мечта – изхили се той. – Уизли, ти ще бъдеш партньор на Финигън. А Потър...

Хари несъзнателно се обърна към Хърмаяни.

– Не, не мисля, че ще стане така – каза Снейп с хладна усмивка. – Господин Малфой, елате насам. Да видим как ще се справите с прочутия Потър. А вие, госпожице Грейнджър, можете да партнирате на госпожица Булстроуд.

Малфой наперено пристъпи напред, хилейки се ехидно. Подир него излезе и едно момиче от Слидерин, което напомняше на Хари една картина от „Ваканция с вещици“. Милисът беше едра и грубовата и широката ѝ челюст бе дръзко издадена. Хърмаяни леко ѝ се усмихна, но тя не ѝ отвърна.

– Застанете с лице срещу партньорите си – провикна се Локхарт от подиума – и се поклонете!

Хари и Малфой едва кимнаха с глави, без да отместват поглед един от друг.

– Пръчки в готовност! – викна пак Локхарт. – Като преброя до три, правите заклинания за обезоръжаване на противника. Но само за обезоръжаване – не искаме никакви злополуки. Едно... две... три...

Хари праметна пръчката си през рамо, но Малфой бе започнал още на „две“ – неговото заклинание порази Хари толкова силно, сякаш го бяха ударили по главата с тиган. За щастие той само залитна и без да губи повече време, насочи пръчката си към Малфой и извика: „Риктусемпра!“

Сноп сребриста светлина удари Малфой в стомаха и той се преве на две с хрипове.

– Казах само да обезоръжавате! – изкрещя Локхарт в паника над воящата тълпа, като видя как Малфой се свлече на колене. Хари го бе поразил с гъделичкаща магия и той не можеше да си поеме дъх от смях. Хари се отдръпна, осъзнавайки, че не е спортсменска проява да омагьосва Малфой, докато той е на пода, но това бе просто грешка. Преди още да може да си поеме въздух, Малфой насочи пръчката си към коленете на Хари, изрече задавено „Таранталегра!“ и в следващата секунда краката на Хари вече се гърчеха в ритъма на нещо като фокстрот, без той да може да ги овладее.

– Спрете! Веднага спрете! – развика се Локхарт, но Снейп пое нещата в свои ръце.

– Фините инкантатем! – изкрещя той и краката на Хари престанаха да танцуват, а Малфой спря да се смее, та можаха да се погледнат.

Над подиума се носеше облак зеленикав дим. Невил и Джъстин лежаха на пода и дишаха тежко. Рон придържаше Шеймъс, чието лице бе посивяло като пепел, и му се извиняваше за стореното от неговата счупена пръчка. Само Хърмаяни и Милисът Булстроуд все още се бореха. Слудеринката бе стегнала главата на хлипащата от болка Хърмаяни в „ключ“. Пръчките и на двете бяха паднали и забравени на пода. Хари се втурна и откопчи Милисът, което се оказа трудно, защото тя беше доста по-едра от него.

– Ама че работа! – повтаряше Локхарт, докато сновеше през множеството и оглеждаше последиците от дуелите. – Изправи се, Макмилън!... Внимавайте там, госпожице Фосет... Притисни го силно и ще спре да кърви след секунда, Буут...

– Май е по-добре да ви науча как да блокирате неприятелски заклинания – каза Локхарт съвсем объркан, застанал в средата на залата. Той погледна към Снейп, чиито черни очи святкаха страшно, и веднага отклони погледа си. – Да изберем двама доброволци... Лонгботъм и Финч-Флечли, какво ще кажете?

– Лош избор, професор Локхарт – намеси се Снейп, промъкнал се като голям и зловещ прилеп. – Лонгботъм докарва бедствие и с най-простите магии. Ще се наложи да изпращаме в болничното крило остатъците от Финч-Флечли в кибритена кутийка. – Кръглото зачервено лице на Невил почервения още повече. – Какво ще кажете за Малфой и Потър? – предложи Снейп с лукава усмивка.

– Отлична идея! – възкликна Локхарт и даде знак на Хари и Малфой да дойдат в центъра на залата, докато множеството отстъпи назад, за да им направи място.

– Ето, Хари – каза Локхарт, – щом Драко насочи пръчката си към теб, ти правиш това.

Той вдигна своята пръчка, опита се да покаже сложно завъртане и я изпусна. Снейп се изсмя подигравателно, а Локхарт бързо вдигна пръчката и каза:

– Охааа! Пръчката ми нещо е много развъълнувана.

Снейп се приближи до Малфой, наведе се и прошепна нещо в ухото му. Драко също се изсмя подигравателно. Хари тревожно погледна Локхарт и каза:

– Професоре, бихте ли ми показали отново това блокиращо движение?

– Да не те е страх? – изсъска Малфой, така че Локхарт да не го чуе.

– Ще ти се! – процеди Хари с полуотворена уста.

Локхарт бодро потупа Хари по рамото:

– Просто направи като мен, Хари!

– Какво, да изпусна пръчката си ли?

Но Локхарт не го слушаше.

– Три, две, едно – старт! – извика той.

Малфой рязко вдигна пръчката си и изрева: „Серпенсортия!“

Крайчето на пръчката му избухна. Онемял, Хари гледеше как оттам се стрелна дълга черна змия, падна тежко на пода между двамата и изправи глава, готова за нападение. Чуха се писъци и всички бързо се отдръпнаха, освобождавайки още място на пода.

– Не мърдай, Потър – лениво каза Снейп, явно доволен да гледа как Хари стои неподвижен, кръстосал поглед с разгневената змия. – Аз ще я премахна...

– Оставете на мен! – провикна се Локхарт.

Той размаха пръчката си срещу змията и нещо се стовари тежко на пода – вместо да изчезне, змията бе прелетяла три-четири метра във въздуха. Вбесена, съскаща яростно, тя се плъзна право към Джъстин Финч-Флечли и се изправи отново, оголила отровни зъби и явно готова да ги забие.

Хари не разбра какво го тласна. Той дори не осъзна как се реши. Знаеше само, че краката му го носят напред сякаш на колелца и че някак много глупаво кресна на змията: „Остави го!“ И като по чудо – съвсем необяснимо – змията легна на пода, безобидна като дебел черен градински маркуч, вперила сега очи в Хари. Той усети как страхът го напуска.

Знаеше, че змията вече няма да нападне никого, макар че не би могъл да обясни защо всъщност бе толкова сигурен.

Той вдигна очи към Джъстин и се ухили, очаквайки да го види облекчен или озадачен, дори благодарен, но не и разгневен и изплашен.

– Ти на какво си въобразяваш, че играеш? – викна Джъстин и преди Хари да успее да му отговори, се обърна и напусна залата.

Снейп пристъпи напред, размаха пръчката си и змията изчезна, оставяйки малко облаче черен дим. Професорът също погледна Хари по особен начин – това бе пронизателен и премерващ поглед, който не се хареса на момчето. То долавяше още и някакво зловещо мърморене покрай всички стени. В този момент усети, че някой го дърпа отзад за наметалото.

– Хайде – каза гласът на Рон в ухото му, – давай да се махаме...

Рон го поведе навън от залата, а Хърмаяни подтичваше след тях. Когато излизаха през вратата, насъбралите се там се отдръпнаха, сякаш се страхуваха да не се заразят. Хари нямаше представа какво става, а Рон и Хърмаяни не бързаха да му обяснят, докато не го завлякоха до празната обща стая на „Грифиндор“. Тогавата Рон бутна Хари в едно кресло и каза:

– Та ти говориш змийски. Защо не си ни казал?

– Какво говоря? – попита Хари.

– Змийски! – повтори Рон. – Можеш да разговаряш със змии.

– Знам – каза Хари. – Всъщност това ми е за втори път. Веднъж в зоологическата градина, без да искам, насъсках една бразилска боа удушвач срещу братовчед ми Дъдли, но това е дълга история. Та тогава змията ми каза, че никога не е била в Бразилия. Почти без да разбирам какво става, май я пуснах на свобода. Това беше още преди да узная, че съм магьосник...

– Една боа ти е казала, че никога не е била в Бразилия? – едва чуто повтори Рон.

– Какво се чудиш? – каза Хари. – Бас ловя, че доста хора тук също биха я разбрали.

– Не, не могат – отвърна му Рон. – Това не е често срещана дарба. Хари, това не е на добре...

– Кое не е на добре? – попита Хари, усещайки, че започва да се ядосва. – Какво ви става? Ами ако не бях казал на змията да не напада Джъстин...

– Ааа, това значи си й казал?

– Нали и вие бяхте там... и ме чухте.

– Разбрах само, че говориш езика на змиите – каза Рон. – Може да си казал какво ли не. Не се чуди, че Джъстин се паникьоса – гласът ти звучеше, сякаш насъскваш змията срещу нещо или срещу някого. Това беше зловещо, така да знаеш.

Хари зяпна насреща му.

– Говорил съм друг език ли? Ама аз... не съм разбрал... как мога да говоря език, без да знам, че го владеея?

Рон поклати глава. И той, и Хърмаяни изглеждаха така, сякаш някой беше умрял. Хари не можеше да разбере какво чак толкова ужасно се е случило.

– Ще ми кажете ли какво лошо съм направил, като не съм позволил на една гнусна тлъста змия да отхапе главата на Джъстин? – възмути се той. – Какво значение има как съм го направил, щом на Джъстин не му се наложи да стане член на Бандата на отрязаните глави?

– Има значение – най-сетне шепнешком се обади Хърмаяни, – защото Салазар Слидерин се е прочул именно със способността си да говори със змиите. Ето защо символът на дома „Слидерин“* е змия.

[* От английски – „хлъзгам се, плъзгам се“ – Б.пр.]

Хари само зяпна.

– Точно така – каза Рон. – И сега цялото училище ще мисли, че ти си прапраправнукът или нещо такова...

– Ама аз не съм! – възрази Хари в паника, която едва ли можеше да обясни.

– Трудно ще го докажеш – каза Хърмаяни. – Той е живял преди около хиляда години и по някои неща личи, че точно ти би могъл да си неговият наследник.

* * *

През нощта Хари лежа буден дълги часове. През един процепа на балдахина на леглото си той гледеше как зад прозореца на кулата прехвърча сняг и размишляваше.

Нима би могъл да е потомък на Салазар Слидерин? В края на краищата не знаеше нищо за семейството на баща си. Семейство Дърсли бяха забранили всякакви въпроси за техните роднини магьосници.

Съвсем тихичко Хари се опита да каже нещо на змийски език, но не се получи. Явно трябваше да е лице в лице със змия, за да може да го направи.

– Но нали съм в „Грифиндор – помисли си Хари. – Разпределителната шапка не би ме пратила тук, ако имах слидеринска кръв...

„Аха – обади се едно подло гласче в съзнанието му, – не си ли спомняш, че Разпределителната шапка искаше да те прати в «Слидерин»?“

Хари се обърна на другата страна. Реши да види на другия ден Джъстин в час по билкология и да му обясни, че всъщност е прогонвал, а не е насъсквал змията, което – гневеше се той наум, докато разпухваше възглавницата си – всеки би могъл да разбере.

* * *

До сутринта обаче снегът, който бе завалил през нощта, се завъртя във виелица, толкова гъста, че последният час за срока по билкология бе отменен. Професор Спраут искаше да сложи чорапки и шалчета на мандрагорите, а това бе сложна процедура, която тя не би поверила никому, особено след като сега бе толкова важно мандрагорите да пораснат бързо, за да съживят Госпожа Норис и Колин Крийви.

Докато Хари се ядосваше на това развитие на нещата, край камината в общата стая на „Грифиндор“ Рон и Хърмаяни използваша свободния час да поиграят магьоснически шах.

– Да му се не види, Хари! – каза Хърмаяни ядосана, когато един от офицерите на Рон събори нейния рицар от коня и го изтегли от шахматната дъска. – Върви и го намери тоя Джъстин, щом ти е толкова важно.

Ето защо Хари стана и излезе през отвора зад портрета, чудейки се къде ли е Джъстин.

Замъкът беше по-тъмен, отколкото обикновено през деня, поради гъстия сивкав сняг, полепнал по всички прозорци. Треперейки, Хари мина покрай класни стаи, в които имаше часове, и се ослушваше какво става вътре. Професор Макгонъгол гълчеше някого, който – както изглеждаше – бе преобразил свой приятел в язовец. Устоявайки на изкушението да надникне вътре, Хари отмина с мисълта, че Джъстин може би използва свободния час, за да навакса някой друг урок, и реши да провери най-напред в библиотеката.

Групичка хафълпафци, които също трябваше да имат билкология, седяха в дъното на библиотеката, но не личеше да четат. Между дългите редици от високи шкафове за книги Хари забеляза, че главите им са скупчени и те очевидно водят интересен разговор. Не можа да различи Джъстин между тях. Докато се приближаваше, той долови част от разговора и спря да послуша, скрит в раздела „Невидимости“.

– Така че – говореше едно набито момче – казах на Джъстин да се скрие горе в нашата спалня. Имам предвид, че ако Потър го е набелязал като следващата си жертва, по-добре е да не му се мярка пред очите за известно време. Джъстин очакваше нещо такова да се случи още откакто се изпуснал пред Потър, че родителите му са мъгъли – направо му казал, че от рождение е в списъка за „Итън“. Такива неща не се дърдорят пред Наследника на Слудерин, който се разхожда свободно наоколо, нали?

– Ти определено смяташ, че е Потър, нали, Ърни? – плахо попита едно момиче с руси опашки.

– Хана – взе сериозно да ѝ обяснява набитото момче, – той говори със змиите. Всеки знае, че това е белег на черен магьосник. Чувала ли си някой друг да говори със змии? Знаеш ли, че са наричали самия Слудерин Змийския език.

Последва тревожно мърморене и Ърни продължи:

– Помниш ли какво бе написано на стената: „Пазете се, врагове на Наследника!“ Потър имал някакво спречкване с Филч и ето че котката на Филч беше нападната. Оня първокурсник Крийви дразнеше Потър на мача по куидич, като го снимаше, докато той беше паднал в калта. Не след дълго и Крийви пострада.

– Но той винаги изглежда толкова мил – каза Хана колебливо, – пък и нали е принудил Вие-знаете-кой да изчезне. Не може да е чак толкова лош, нали?

Ърни загадъчно сниши глас, хафълпафци се скупчиха още по-плътено и Хари се приближи, за да може да чуе думите на Ърни.

– Никой не знае как е оцелял след атаката на Вие-знае-те-кой. Искам да кажа, че е бил бебе, когато е станало. Би трябвало да е бил разкъсан на парчета. Само много силен черен магьосник би оцелял след такова зло. – И като сниши глас до едва чут шепот, той каза: – Вероятно затова Вие-знаете-кой толкова е искал да го убие. За да няма друг черен магьосник, който да му е съперник по сила. Чудя се какви ли други свои заложби крие Потър?

Хари не можеше да понася повече. Като се изкашля шумно, той се появи иззад рафтовете с книги. Ако не беше толкова разгневен, сигурно щеше да му се стори забавна гледката пред него – всички хафълпафци изглеждаха като вкаменени, а лицето на Ърни все повече пребледняваше.

– Здравейте! – каза Хари. – Търся Джъстин Финч-Флечли.

Най-тежките страхове на хафълпафци се бяха потвърдили и те погледнаха с ужас към Ърни.

– За какво ти е? – попита Ърни с треперещ глас.

– Искам да му кажа какво всъщност стана с оная змия в клуба по дуелиране – отвърна Хари.

Ърни хапеше побелелите си устни и като пое дълбоко въздух, каза:

– Ние всички бяхме там. Видяхме какво стана.

– Тогава сте забелязали, че след като говорих със змията, тя отстъпи – каза Хари.

– Видях само – упорстваше Ърни, макар да трепереше, – как ти говореше змийски и подгони змията към Джъстин.

– Не я подгоних към него! – каза Хари с разтреперан от гняв глас. – Тя не го и докосна.

– Беше на косъм – инатеше се Ърни. – А за да не си въобразяваш разни неща – добави той припряно, – бих ти казал да проследиш моето семейство девет поколения назад: само вещици и магьосници, така че кръвта ми е по-чиста от тази на когото и да било, следователно...

– Не ме интересува каква кръв имаш! – разяри се Хари. – Защо ми е да нападам потомци на мъгъли?

– Чувал съм, че мразиш мъгълите, при които живееш – веднага отвърна Ърни.

– Невъзможно е да живее човек със семейство Дърсли, без да ги мрази – каза Хари. – Бих искал да ви видя вас на моето място.

Той се завъртя кръгом и хукна навън от библиотеката, изпратен от укорителния поглед на Мадам Пинс, която лъскаше позлатената корица на голяма книга със заклинания.

Хари продължи да върви нататък по коридора, без да обръща внимание къде стъпва, защото беше вбесен. В резултат се натъкна на нещо голямо и стабилно, което го събори по гръб на пода.

– О, здрасти, Хагрид! – поздрави Хари, като погледна нагоре.

Цялото лице на Хагрид бе скрито от заснежена вълнена качулка, но несъмнено това бе той, защото палтото му от къртичи кожи запълваше по-голямата част от коридора. В едната му едра ръка висеше мъртъв петел.

– Я виж, Хари! – каза той, дръпвайки качулката, за да може да говори. – Защо не си в час?

– Имаме свободен – каза Хари, ставайки. – А ти какво правиш тук?

Хагрид вдигна безжизнената птица.

– Вторият убит през този срок – обясни той. – Ще да са лисици или някой призрак кръволок, та ми трябва разрешение от директора да направя магия около кокошарника.

Той се взря в Хари изпод дебелиите си заснежени вежди.

– Ти сигурен ли си, че си добре? Виждаш ми се разгорещен и угрижен.

Хари нямаше сили да повтори всичко онова, което Ърни и другите от „Хафълпаф“ говореха за него.

– Нищо ми няма – отвърна той. – По-добре е да побързам, Хагрид, сега имаме час по трансфигурация и трябва да си взема учебниците.

И той продължи пътя си, мислейки все още за онова, което Ърни бе казал. "Джъстин очакваше нещо такова да се случи още откакто се изпуснал пред Потър, че родителите му са мъгъли..."

Хари се заизкачва по стълбите и после зави по друг, особено тъмен коридор – факлите бяха изгасени от силния леден вятър, нахлуващ през един незатворен прозорец. Вече беше стигнал средата на коридора, когато се спъна и полетя с главата напред върху нещо на пода. Взря се в това нещо и изпита чувството, че стомахът му се обръща.

Джъстин Финч-Флечли лежеше на пода, скован и студен, със замръзнало на лицето му изражение на ужас, а очите му гледаха неподвижно в тавана. До него имаше друга фигура – най-странната, която Хари някога бе виждал.

Почтибезглавия Ник, вече не седефенобял и прозрачен, а черен и опушен, се носеше неподвижен в хоризонтално положение на двадесетина сантиметра от пода. Главата му бе наполовина отрязана, а по лицето му бе изписан същият ужас като на лицето на Джъстин.

Хари се изправи, дишайки учестено, а сърцето му сякаш барабанеше по ребрата. Той трескаво се заозърта из празния коридор и забеляза колона от паяци да се отдалечават бързо-бързо от телата. Чуваха се единствено приглушените гласове на учители в класните стаи от двете страни. Той би могъл да избяга и никой нямаше да разбере, че е бил там, но не можеше просто да ги остави така... Трябваше да намери помощ. Щеше ли някой да му повярва, че няма нищо общо с тая работа?

Докато още стоеше, обзет от паника, една врата до него се отвори с трясък и оттам изхвърча полтъргайстът Пийвс.

– О, я виж ти, миличкият малък Потър! – изгъркори Пийвс, като килна очилата на Хари, скачайки покрай него. – Какво ли е намислил Потър? Защо ли тук се мае...

Пийвс се засили да прави салто във въздуха, но спря по средата. Както беше с главата надолу, той забеляза Джъстин и Почтибезглавия Ник. Завъртя се бързо нагоре и преди Хари да успее да го спре, се разкрещя:

– ПОКУШЕНИЕ! НАПАДЕНИЕ! НОВА АТАКА! ОПАСНОСТ ЗА ЖИВИ И МЪРТВИ! СПАСЯВАЙТЕ СЕ! АТАКААА!

Тряс-тряс-тряс – врата след врата се отвориха от двете страни на коридора и всички се изсипаха навън. За няколко дълги минути настана такава бъркотия, че Джъстин бе застрашен да го смачкат, а мнозина бяха стъпили направо върху Почтибезглавия Ник. Хари се оказа притиснат към стената когато учителите призоваха към тишина. Дотича професор Макгонъгол, следвана от учениците си – косата на един от тях още беше на черни и бели ивици. С пръчката си тя произведе силен удар, с който възцари тишина, и нареди на всички да се приберат по класовете. Тъкмо се бяха поразотиили, когато се появи задъхан Ърни от „Хафълпаф“.

– Заловен на местопрестъплението! – изкрещя той с тебеширенобяло лице, като сочеше театрално с пръст към Хари.

– Стига, Макмилън! – строго му нареди професор Макгонъгол.

Пийвс се люшкаше над главите им, пакостливо ухилен, и наблюдаваше цялата сцена – той винаги се радваше на хаоса. Щом учителите се наведоха над Джъстин и Почтибезглавия Ник да ги огледат, Пийвс затананика:

О, Хари, Хари, какво си сторил, Хари,
със своите другари!
Убиваш ученици като на шега...

– Престани, Пийвс! – изкрещя професор Макгонъгол и Пийвс отхвърча заднишком, изплезил език към Хари.

Джъстин бе отнесен в болничното крило от професор Флитуик и професор Синистра от Катедрата по астрономия, но никой не знаеше какво да правят с Почтибезглавия Ник. Тогава професор Макгонъгол омагьоса от въздуха един голям вентилатор и го даде на Ърни със заръката да издуха с него Почтибезглавия Ник нагоре по стълбите. Ърни се подчини и подкара Ник като безшумен черен кораб на въздушна възглавница. Така Хари и професор Макгонъгол останаха само двамата.

– Последвай ме, Потър – каза тя.

– Професоре – веднага започна Хари, – кълна се, че не съм..
– Това е извън властта ми, Потър – отсече професор Макгонъгол.
Те завиха безмълвно зад ъгъла и тя спря пред един голям и
изключително грозен каменен водоливник.

– Шербетово лимонче! – изрече тя.

Това очевидно бе парола, защото грозилището внезапно оживя и
отскочи встрани, а стената зад него се разцепи на две. Колкото и да се
страхуваше от онова, което го очаква, Хари не можеше да не се изуми. Зад
стената имаше спираловидна стълба, която бавно се движеше нагоре като
ескалатор. Щом стъпи на нея заедно с професор Макгонъгол, Хари чу как
стената зад тях се захлопна. Те се носеха нагоре по спиралата, все по-
високо и по-високо, докато накрая, леко зашеметен, Хари забеляза насреща
лъскава дъбова врата с месингово чукче с форма на грифон.

И разбра къде отиват – това сигурно беше жилището на Дъмбълдор.

ГЛАВА ДВАНАЙСЕТА МНОГОЛИКОВАТА ОТВАРА

Като свърши изкачването по витата каменна стълба, професор
Макгонъгол почука на вратата. Тя се отвори бавно и двамата влязоха.
Професор Макгонъгол каза на Хари да чака и го остави сам.

Оглеждайки се, той установи, че от всички учителски кабинети, които
бе посетил тази година, при Дъмбълдор се оказваше най-интересно. Ако не
беше изплашен до смърт, че ще го изхвърлят от училище, би бил много
доволен да може да поогледа наоколо.

Намираше се в просторна и красива овална стая, из която се носеха
странни леки шумове. Върху масички на високи вретенообразни крака лежах
причудливи инструменти, които бръмчаха и изпускаха малки облачета пушек.
Стените бяха покрити с портрети на някогашни директори, които кротко си
подремваха между рамките. Имаше и едно огромно писалище с крака на
граблива птица, а зад него на една лавица стоеше оръфана магьосническа
шапка с кръпки – Разпределителната.

Хари се подвоуми. Хвърли предпазлив поглед към спящите портрети.
Какво лошо можеше да има, ако вземе шапката и отново я нахлупи на главата
си? Само да разбере... само да се увери, че тя го е пратила в дома, където
наистина му е мястото.

Той тихичко заобиколи писалището, вдигна шапката от лавицата и
бавно я постави на главата си. Тя беше твърде голяма и се смъкна над
очите му, точно както като я бе нахлупил предишния път. Хари се взираше в
тъмната ѝ вътрешност и чакаше. Тогава едно тихо гласче заговори в ухото
му:

„Някаква муха ти бръмчи в главата, а, Хари?“

– Амиии... да – промълви Хари. – Съжалявам за безпокойството... Искан
просто да попитам...

– Чудиш се дали съм те пратила в дома, където ти е мястото ли? –
позна шапката. – Дааа... ти беше особено труден случай. Но аз държа на
онова, което казах и тогава... – Сърцето на Хари трепна. – Ти можеше да се
изявиш в „Слидерин“.

Стомахът на Хари се сви. Той сграбчи шапката за върха и я дръпна.
Тя увисна в ръката му, мръсна и избеляла. Хари я върна на мястото ѝ.
Повдигаше му се.

– Не е вярно! – възпротиви се той на глас към неподвижната и безмълвна шапка.

Тя не реагира. Хари отстъпи назад, като я наблюдаваше. В този момент някакво странно гъргорене зад гърба му го накара да се обърне кръгом.

Значи все пак не беше сам. На златна пръчка върху поставка зад вратата едва се крепеше немощна птица, която приличаше на недооскубана пуйка. Хари впери очи в нея и птицата жално отвърна на погледа му, като изкряка пак. На Хари му се видя, че е много болна. Очите ѝ бяха мътни и докато той я гледаше, от опашката ѝ паднаха още няколко пера.

Хари тъкмо си помисли, че сега само това му трябва – любимата птица на Дъмбълдор да умре, докато той е насаме с нея в кабинета, – и птицата лумна в пламъци. Той извика от уплаха и като отстъпи назад, се удари в писалището. Трескаво се заоглежда да намери чаша с вода, но не видя никъде. Междувременно птицата се бе превърнала в огнена топка, изкряка веднъж силно и в следващата секунда от нея остана само тлееща купчинка пепел на пода.

Вратата на кабинета се отвори. Влезе Дъмбълдор, много сериозен.

– Професоре – задъхано започна Хари, – вашата птица... не можах да сторя нищо... пламна ей така...

За изненада на Хари Дъмбълдор се усмихна.

– Крайно време му беше – каза той. – Последните дни изглеждаше вече ужасно, та все му разправях да побърза.

Професорът се разсмя на недоумението по лицето на Хари.

– Фоукс е феникс, Хари. Фениксите избухват в пламъци, когато им дойде времето да умрат, и се възраждат от пепелта. Виж го...

Хари погледна надолу тъкмо навреме, за да види как едно мъничко и слабичко новородено птиче подава глава над пепелта. Беше толкова грозно, колкото и старата птица.

– Жалко че трябваше да го видиш в деня на изгарянето – каза Дъмбълдор, сядайки зад писалището си. – Иначе той е много красив, с прекрасно червено и златно оперение. Удивително създание е фениксът! Може да носи невероятно големи товари, сълзите му имат лечебна сила, а самият той е много предан на господаря си.

Потресен от запалването на Фоукс, Хари за миг бе забравил за какво е дошъл, но всичко се върна в паметта му, щом Дъмбълдор се настани в стола си с висока облегалка зад бюрото и впери в момчето проницателните си ведросини очи.

Но преди професорът изобщо да успее да каже нещо, вратата на кабинета се отвори шумно и вътре нахлу Хагрид с трескав поглед и с качулка върху рошавата черна коса, а в ръката му още се люшкаше мъртвият петел.

– Не беше Хари, професор Дъмбълдор! – настойчиво заговори Хагрид. – Аз приказвах с него секундички преди да намерят онуй момче, та не е имало време, сър...

Дъмбълдор се опита да каже нещо, ала Хагрид продължаваше да го убеждава възбудено, като размахваше петела и сееше пера навсякъде:

– Слушайте какво ви казвам – не би могло да е момчето, ще се закълна и в самото Министерство на магията, ако трябва...

– Хагрид, аз...

– Вие сте извикали невинно момче, сър, аз знам, че Хари никога...

– Хагрид! – вече повиши глас Дъмбълдор. – Аз не смятам, че Хари е нападнал тези хора.

– Оох! – въздъхна Хагрид и петелът се отпусна безжизнен до него. – Добре, тогаз ще изчакам навън, господин директоре.

И той излезе шумно и много объркан.

– Наистина ли не мислите, че съм аз, професоре? – обнадежден повтори Хари, докато Дъмбълдор изчисти от писалището си перата от петела.

– Не, Хари, не мисля – каза Дъмбълдор, а лицето му пак стана сериозно. – Но все пак искам да поговоря с теб.

Хари чакаше напрегнато, докато професорът го гледаше, събрал върховете на дългите си пръсти.

– Искам да те попитам, Хари, дали има нещо, което би искал да ми кажеш – меко рече той. – Каквото и да е.

Хари не знаеше какво да отговори. Помисли си за Малфой, който бе извикал „Мътнороди, вие сте следващите!“, и за Многоликовата отвара, която къкреше в тоалетната на Стенещата Миртъл. После си помисли за безплътния глас, който бе чул на два пъти, и си спомни думите на Рон: „Да чуваш гласове, които никой друг не чува, не е добър знак дори и в магьосническия свят“ Помисли си и за онова, което всички казваха за него, и за растящия си ужас, че по някакъв начин е свързан със Салазар Слидерин...

– Не – каза Хари, – няма нищо, професоре.

* * *

Двойното покушение срещу Джъстин и Почтибезглавия Ник превърна дотогавашната всеобща изнервеност в истинска паника. Интересното бе, че всички се безпокояха повече за съдбата на Почтибезглавия Ник. Какво ли би могло да се причини на един дух? – питаха се в училището. Каква ли е тази страшна сила, която може да порази и мъртвец? Настана истинска блъсканица за места в експрес „Хогуортс“, защото повечето вече искаха да се връщат у дома за Коледа.

– Ако продължава така, ще останем само ние – каза Рон на Хари и Хърмаяни. – Ние с Малфой, Краб и Гойл. Голяма веселба ще бъде, няма що!

Краб и Гойл, които винаги правеха същото, каквото правеше Малфой, се бяха записали в списъка на оставащите. Но Хари беше доволен, че повечето ученици си заминават. Омръзнало му беше да го заобикалят на разстояние, като го срещнат по коридорите, сякаш очакваха да му изскочат вампирски зъби и да пръска отрова наоколо. Омръзнало му беше да си шушукат, да го сочат и да съскат, подминавайки го.

Само Фред и Джордж се забавляваха с всичко това. Стигнаха дотам, че вървяха пред Хари по коридорите, викайки: „Направете път за Наследника на Слидерин! Минава опасният магьосник!“

Пърси се възмущаваше от това поведение.

– Няма нищо смешно в тая работа! – студено отбелязваше той.

– Я се дръпни, Пърси – отвърщаше му Фред. – Не виждаш ли, че Хари бърза?!

– Да, ще отскочи до тайната стая за чаша чай с кръвожадния си слуга – добавяше Джордж през смях.

И на Джини не ѝ беше забавно.

– О, престанете... – хленчеше тя всеки път, когато Фред питаше Хари на висок глас коя е следващата му жертва или когато Джордж размахваше връзка чесън пред Хари, като се разминаваха.

Самият Хари нямаше нищо против всичко това. Дори се чувстваше по-добре, като поне Фред и Джордж смятаха за нелепа идеята, че той може да е

наследник на Слидерин. Само че техните маймунджолъци изглежда много дразнеха Драко Малфой, който все повече се мръщеше, като ги видеше.

– Защото страшно му се иска да си признае, че всъщност е той – каза многознайкото Рон. – Нали знаеш колко мрази някой да го бие в нещо, а ти обра всички точки.

– Няма да е за дълго – каза Хърмаяни с неприкрито задоволство в гласа. – Многоликовата отвара е почти готова. Съвсем скоро ще изкопчим истината от него.

* * *

Най-сетне срокът свърши и училището потъна в тишина, дълбока като снега. Хари беше по-скоро доволен от спокойствието и не му беше скучно. Радваше се, че заедно с Хърмаяни и братята Уизли можеха да се разполагат из кулата на „Грифиндор“, да играят шумно на избухващи карти, без да безпокоят никого, и да се упражняват на воля в дуелиране. Фред, Джордж и Джини също бяха предпочели да останат в училището, вместо да заминат заедно с господин и госпожа Уизли при Бил в Египет. Пърси, който не одобряваше детинското им поведение, както той го наричаше, прекарваше твърде малко време в общата стая на „Грифиндор“. Беше им заявил доста горделиво, че самият той е решил да остане по Коледа, защото смята за свой дълг да подкрепи учителите в тези смутни времена.

Коледната утрин изгря студена и бяла. Хари и Рон, единствените, останали в тяхната спалня, бяха събудени рано от Хърмаяни, която се втурна при тях, вече облечена и с подаръци за двамата.

– Ставайте! – извика им тя, докато дърпаше завесите на прозореца.

– Хърмаяни... ти нали нямаш право да влизаш тук? – учуди се Рон, закрил очи от светлината.

– И на теб Весела Коледа! – каза Хърмаяни, като му подхвърли подаръка. – Станала съм преди близо час да добавя още малко крилца от златоочици в отварата. Готова е!

Хари седна в леглото, съвсем буден.

– Сигурна ли си?

– Напълно – заяви Хърмаяни, отмествайки плъха Скабърс, за да седне на крайчето на големия креват. – Ако ще го правим, предлагам да е още тази вечер.

Точно в този момент в стаята влетя Хедуиг с мъничко пакетче в човката.

– Здравсти! – весело я поздрави Хари, когато тя кацна на леглото му. – Още ли си ми сърдита?

Тя гризна ухото му с несъмнена обич – това бе далеч по-хубав подарък от онзи, който му бе донесла. Оказа се, че е от семейство Дърсли. Те изпращаха на Хари една клечка за зъби и бележка, в която му поръчваха да провери дали не може да остане в „Хогуортс“ и през лятната ваканция.

Другите коледни подаръци на Хари бяха далеч по-полезни. Хагрид му бе изпратил голяма тенекиена кутия с петмез, за който Хари си помисли, че първо трябва да го затопли на огъня, преди да го изяде. Рон му подари книга „В полет с гюлетата“ – интересни истории за неговия любим отбор по квидич, а Хърмаяни му беше купила красиво орлово перо.

Като отвори последния пакет, Хари намери там нов ръчно изплетен пуловер от госпожа Уизли, както и голям сливов сладкиш. Той прочете картичката и отново го замъчиха угризения, като си спомни за колата на господин Уизли, която никога не бе виждал, откакто се разби в Плащещата

върба. Помисли си и за многото нарушения на училищния ред, които двамата с Рон планираха да извършат съвсем скоро.

* * *

Коледната вечеря в „Хогвортс“ беше истинско удоволствие въпреки страха от Многоликовата отвара, която им предстоеше да изпият по-късно.

Голямата зала бе пишно украсена. Имаше не само дузина покрити със скреж коледни елхи, но и гирлянди от имел* и бор, които се кръстосваха под тавана, откъдето пък падаше омагьосан сняг. Дъмбълдор поде няколко от любимите си коледни песни, а Хагрид ставаше все по-гръмогласен с всяка чаша яйчен грог**, която изпиваше. Пърси пък не бе забелязал, че Фред е омагьосал неговата значка на префект, та сега на нея пишеше „Дефект“, и непрестанно питаше защо му се смеят. Хари не обръщаше внимание на Драко Малfoy, който шумно го заяждаше за новия му пуловер чак от масата на „Слидерин“. Ако имаха късмет, Драко щеше да си получи заслуженото само след няколко часа.

[* Вечнозелено растение със звездообразни листа и топчести червени плодове – Б.пр.]

[** Топло питие от разбито яйце, захар, мляко и бира или вино – Б.пр.]

Хари и Рон не можаха да приключат с третата си порция коледен пудинг, защото Хърмаяни ги изведе от залата, за да изяснят плановете си за вечерта.

– Остава ни да вземем по нещичко от хората, в които ще се преобразяваме – съобщи им Хърмаяни така делово, сякаш ги прашаше до супермаркета да купят прах за пране. – Най-добре е, естествено, ако успеете да вземете по нещо от Краб и Гойл – те са най-добрите приятели на Малfoy и на тях той би им казал всичко. Трябва също да внимаваме истинските Краб и Гойл да не връхлетят отгоре ни, докато го разпитваме. Всичко съм подготвила – продължи тя гладко, без да обръща внимание на втрещените лица на Хари и Рон. Показа им две тумбести шоколадови кексчета. – Сложила съм вътре обикновено приспивателно. От вас се иска само да направите така, че Краб и Гойл да ги намерят. Нали знаете колко са лакоми, непременно ще ги изядат. Щом заспят, отскубвате по няколко косъма от всеки и после ги заключвате и двамата в някой килер за метли.

Хари и Рон се спогледаха в недоумение.

– Хърмаяни, не мисля, че...

– Този план може да се провали...

Но в очите на Хърмаяни светеше онзи метален блясък, който понякога виждаха в погледа на професор Макгонъгол.

– Отварата е безполезна без коса от Краб и Гойл – строго им нареди тя. – Нали искате да разпитвате Малfoy?

– Е, добре, добре... – каза Хари. – Ами ти? От кого ще отскубнеш косъм ти?

– Аз вече си го имам – грейна в усмивка Хърмаяни и измъкна от джоба си малко шишенце, в което имаше едно-единствено косъмче. – Нали помните, че се борих с Милисънт Булстроуд в клуба по дуелиране? Косъмът е останал на дрехата ми, докато тя се опитваше да ме удуши. А понеже се прибра вкъщи за Коледа, просто ще трябва да кажа на слидеринци, че съм решила да се върна.

След като Хърмаяни отхвърча да провери отново Многоликовата отвара, Рон се обърна към Хари с изражение на обречен:

– Чувал ли си някога за план, в който толкова много неща могат да се провалят?

* * *

Но за най-голямо изумление на Хари и Рон първият етап на операцията премина така гладко, както бе планирала Хърмаяни. След като изпиха и чая си на коледната трапеза, те се промъкнаха в пустата входна зала и изчакаха Краб и Гойл, които бяха останали последни на масата и се тъпчеха с четвърта порция сметанов сладкиш. Хари бе закрепил шоколадовите кексчета в долния край на стълбищния парапет. Като забелязаха Краб и Гойл да идват откъм Голямата зала, Хари и Рон бързо се скриха зад едни рицарски доспехи до входната врата.

– Колко ли може да надебелее човек? – удиви се Рон шепнешком, като видя как Краб победоносно посочи кексчетата на Гойл и веднага ги грабна.

Като се хилеха глупаво, двамата натъпкаха сладкишите почти цели в огромните си усти. В първия момент дъвчеха лакомо с възторжено изражение по лицата си. След това, без физиономиите им ни най-малко да се променят, и двамата тупнаха по гръб на пода.

По-трудното беше да ги напъхат в килера на другия край на входната зала. След като ги настаниха между ведрата, парцалите и метлите, Хари отскубна няколко косъма от четината върху челото на Гойл, а Рон си взе два-три от косата на Краб. Отмъкнаха и обувките на двамата, защото собствените им щяха да се окажат твърде малки за новите им крака. Все още стъписани от току-що направеното, те хукнаха към тоалетната на Стенещата Миртъл.

Почти нищо не се виждаше от гъстия черен дим, който излизаше от кабинката, където Хърмаяни бъркаше сместа в котела. Захлупили лица с мантиите си, Хари и Рон почукаха тихичко.

– Хърмаяни?

Чуха превъртането на ключа в ключалката и Хърмаяни се появи със сияещо, но и напрегнато лице. Зад нея се чуваше бълбукането на отварата с гъстота на петмез. Отстрани на тоалетната бяха пригответени три големи стъклени чаши.

– Носите ли? – попита ги Хърмаяни почти без дъх.

Хари ѝ показа космите от Гойл.

– Добре. Аз пък измъкнах тия дрехи от коша с прането – показва им тя малка торбичка. – Ще ви трябва по-голям размер, щом се превърнете в Краб и Гойл.

Тримата впериха очи в казана. Отблизо отварата приличаше на гъста тъмна кал, бълбукаща лениво.

– Сигурна съм, че съм направила точно каквото трябва – каза Хърмаяни, препрочитайки опръсканата страница на „Свръхсилни отвари“. – Всичко изглежда така, както го пише в книгата... Като го изпием, имаме един час време да действаме и после пак ставаме каквито сме си.

– Сега какво? – прошепна Рон.

– Сипваме го в три чаши и добавяме космите.

Хърмаяни разсипа щедро от отварата във всяка чаша.

После с трепереща ръка пусна в първата косъма от Милисът Булстроуд.

Отварата шумно засъска като кипящ чайник и започна неудържимо да се пени. След секунда бе станала жълта на цвят.

– Ърррг, сок от Милисът Булстроуд! – потръпна Рон с отвращение. – Обзалагам се, че е ужасен на вкус.

– Хайде, добавяйте и вашите – нареди Хърмаяни.

Хари пусна косъма на Гойл в средната чаша, а Рон – този от Краб в последната. И в двете чаши течността засъска и се разпени. Отварата за Гойл стана някак дяволски зеленикава, а за Краб – мръснокафява.

– Чакайте! – спря ги Хари точно когато Рон и Хърмаяни посегнаха към чашите си. – По-добре да не ги изпиваме тук. Превърнем ли се в Краб и Гойл, няма да можем да излезем. А и Милисът не е някоя фина фея...

– Добре че се сети! – каза Рон и отключи вратата. – Да идем в различни кабинки.

Като внимаваше да не излее и капка от отварата си, Хари се пъкна в средната кабинка.

– Готово ли е? – извика той.

– Готово – отвърнаха му едновременно Рон и Хърмаяни.

– Едно... две... три...

Хари стисна нос и погълна отварата си на две големи глътки – тя имаше вкус на преварено зеле.

Тутакси вътрешностите му започнаха да се гърчат, сякаш бе погълнал живи змии. Той се сви на две, като се чудеше дали няма да повърне, а после усети, че нещо го изгаря от стомаха до върховете на пръстите на ръцете и краката. И веднага след това ужасно чувство на разтапяне го събори на четири крака, а кожата по цялото му тяло забълбука като горещ восък. Със собствените си очи видя как ръцете му започнаха да наедряват, пръстите се удебелиха, ноктите се разшириха и кокалчетата изпъкнаха като болтове. Раменете му болезнено се раздуха, а сърбежът по челото му подсказваше, че косата му плъзва надолу към веждите. Гръдният му кош се разшири и разпра дрехите му, както бурето пръсва обръчите си, а краката го боляха до припадък в обувките, по-малки с четири размера...

Всичко свърши така изведнъж, както бе започнало. Хари лежеше по лице върху студения каменен под и слушаше жалното гъргорене на Миртъл в дъното на тоалетната. Той с мъка събу обувките си и се изправи. Това значи било да си Гойл! Големите му ръце трепереха, докато сваляше своите одежди, които се бяха вдигнали високо над глезените, преоблече се в другите и завърза подобните на лодка обувки на Гойл. Посегна да отмахне косата от очите си, но напипа само къса четина ниско над челото си. После осъзна, че очилата му размътват погледа. На Гойл те явно изобщо не биха му трябвали. Той ги свали и се провикна „Добре ли сте вие двамата?“, а от устата му излезе niskият дрезгав глас на Гойл.

– Йееааа! – чу се гърленото ръмжене на Краб отдясно. Хари отключи вратата и застана пред напуканото огледало – оттам го гледаше Гойл с празни хлътнали очи. Хари си почеса ухото – същото направи и Гойл.

Вратата на Рон се отвори и двамата се погледнаха. Освен че беше преbledнял и стреснат, Рон беше неразличим от Краб, като се почне от подстриганата като с тенджера коса и се стигне до дългите ръце на горила.

– Това е невероятно! – каза Рон, като се доближи до огледалото и натисна сплескания нос на Краб. – Да не повярваш!

– Трябва да вървим – каза Хари, отпускаяки каишката на часовника си, впила се в дебелия китка на Гойл. – Сега остава да открием къде е общата стая на „Слидерин“ и се надявам да намерим някого, след когото да вървим...

Рон, който непрекъснато гледаше Хари, каза:

– Знаеш ли колко странно ми изглежда Гойл да размишлява. – И задумка на вратата на Хърмаяни: – Хайде, трябва да вървим...

Отговори му едно тънко пискливо гласче:

– Аз... аз май няма да дойда. Вървете без мен.

– Хърмаяни, ние знаем, че Милисът Булстроуд е грозна, а никой друг няма да познае, че си ти.

– Не... не... няма да дойда. Вие двамата бързайте. Губите време. Двамата се спогледаха озадачени.

– Ето така приличаш повече на Гойл – каза Рон. – Точно така изглежда той всеки път, когато някой учител му зададе въпрос.

– Хърмаяни, добре ли си? – попита Хари през вратата.

– Добре... Да, добре съм. Вървете.

Хари погледна часовника си. Пет от безценните им шейсет минути вече бяха минали.

– Ще се видим пак тук, нали? – каза той.

Хари и Рон отвориха внимателно вратата на тоалетната, провериха дали пътят им е чист и тръгнаха.

– Не си мятай така ръцете – подсказа Хари на Рон.

– Защо?

– Краб ги държи някак сковано...

– Така ли?

– Аха, така май е по-добре.

Слязоха по мраморното стълбище. Огледаха се за някой слидеринец, когото да последват до общата стая на „Слидерин“, но наоколо нямаше никого.

– Какво предлагаш? – измърмори Хари.

– Слидеринци винаги идват на закуска оттам – каза Рон и кимна към входа за подземията.

Едва бе изрекъл това и едно момиче с дълга къдрава коса се появи от същия вход.

– Извинете – каза Рон, като се завтече към нея, – забравили сме пътя към нашата обща стая.

– Моля? – стъписано отвърна момичето. – Нашата ли? Та аз съм от „Рейвънклоу“.

И тя си продължи, като се обръщаше да ги погледне с известно подозрение. Хари и Рон забързаха надолу по каменните стълби към тъмното, а стъпките им отекваха особено шумно, щом големите крака на Краб и Гойл удряха по пода. Усещаха, че няма да е толкова лесно, колкото очакваха.

Заплетените като лабиринт коридори бяха пусти. Те слизаха все по-дълбоко и по-дълбоко под училището, като непрекъснато поглеждаха часовниците си да проверяват колко време им остава. След четвърт час, когато вече бяха започнали да се отчайват, изведнъж чуха стъпки пред себе си.

– Ха! – зарадва се Рон. – Ето един от тях!

От една странична стая излезе някаква фигура. Като приближиха съвсем, сърцата им се смъкнаха в петите – не беше слидеринец, а Пърси.

– Какво правиш тук долу? – попита Рон изненадан. Пърси го погледна предизвикателно.

– Това не ти влиза в работата – отвърна той някак сковано. – Ти си Краб, нали?

– Ъъ... О, да! – опомни се Рон.

– Тогава се прибирайте в спалните си – строго каза Пърси. – Опасно е да се разхождате по тъмните коридори тия дни.

– Ами ти? – попита Рон.

– Аз... – каза Пърси и май се засегна. – Аз съм префект. Мен нищо няма да ме нападне.

Внезапно зад Хари и Рон отекна познат глас. Към тях се приближаваше Драко Малфой и за пръв път през живота си Хари се зарадва, че го вижда.

– Ето къде сте били – провлачено каза той, като ги видя. – Досега ли се тъпкахте в Голямата зала? А пък аз ви търсех. Исках да ви покажа нещо много интересно.

Малфой хвърли унищожителен поглед към Пърси.

– А ти какво правиш тук долу, Уизли? – подигравателно го попита той.

Пърси изглеждаше вбесен:

– Отнасяй се с повече уважение към училищния префект! Поведението ти не ми харесва.

Малфой му отвърна с насмешка и кимна на Хари и Рон да го последват. На Хари му се прииска да се извини на Пърси, но се усети навреме. Двамата с Рон забързаха след Малфой, който каза, когато завиваха по следващия коридор:

– Тоя Питър Уизли...

– Пърси – автоматично го поправи Рон.

– Все едно – каза Малфой. – Доста често го виждам да се мотае насам напоследък. И се обзалагам, че знам какво е намислил. Надява се да хване Наследника на Слудерин с голи ръце. – И се изхили насмешливо.

Хари и Рон размениха възбудени погледи.

Малфой спря пред гола влажна част на каменната стена.

– Каква беше новата парола? – обърна се той към Хари.

– Ъъ... – можа само да измънка той.

– А, да... Чистокръвни! – сети се Малфой, преди да го чуе, и една каменна врата, скрита в стената, се отвори. Малфой премина през нея и Хари и Рон го последваха.

Общата стая на „Слудерин“ представляваше дълго ниско подземно помещение със стени от груб камък и с таван, от който на вериги висяха обли зеленикави лампи. В камината с красива украса пропукваше огън, а наоколо в резбовани столове се виждаха силуетите на няколко слудеринци.

– Чакайте ме тук – каза Малфой на Хари и Рон, като кимна към два празни стола встрани от огъня. – Ще ида да го донеса, баща ми току-що ми го изпрати...

Чудейки се какво ли ще им донесе Малфой, Хари и Рон седнаха, като се правеха, че се чувстват у дома си.

Малфой се върна след минута с нещо като изрезка от вестник в ръце. Тикна я под носа на Рон.

– Ето, посмей се! – каза той.

Хари видя как очите на приятеля му се разшириха от неприятна изненада. Рон бързо прочете изрезката, изсмя се насила и я подаде на Хари.

Беше от публикация в „Пророчески вести“ и гласеше:

РАЗСЛЕДВАНЕ В МИНИСТЕРСТВОТО НА МАГИЯТА

Артър Уизли, началник на отдел „Злоупотреба с мъгълски вещи“, бе глобен днес петдесет галеона за това, че е омагьосал един мъгълски автомобил.

Господин Луциус Малфой, член на настоятелството на Училището за магия и вълшебство „Хогвортс“, където омагьосаната кола катастрофира в началото на учебната година, поиска днес оставката на господин Уизли.

„Уизли опозори министерството – каза Малфой пред наш репортер. – Явно той е неспособен да създава нашите закони и смешният му Закон за защита на мъгълите трябва незабавно да бъде отменен“

Господин Уизли не бе открит за коментар, но неговата съпруга каза на репортерите да изчезват, преди да е пратила домашния си таласъм по петите им.

– Е? – нетърпеливо попита Малфой, когато Хари му подаде изрезката.
– Не е ли много забавно?

– Ха-ха! – мрачно се изсмя Хари.

– Артър Уизли толкова обича мъгълите, че по-добре да си счупи пръчката и да върви при тях – презрително каза Малфой. – Кой би предположил, че Уизли са чистокръвни, ако знае как се държат?

Лицето на Рон – по-точно на Краб – се изкриви от гняв.

– К'во ти става, Краб? – сопна му се Малфой.

– Стомахът ме боли – изсумтя Рон.

– Върви тогава в болничното крило и ритни по веднъж всички мътнороди от мен – почти зацвили Малфой. – Изненадан съм, че „Пророчески вести“ не са съобщили още за тези нападения – позамисли се той. – Сигурно Дъмбълдор се опитва да потули всичко. Ама ако не сложи край, веднага ще го уволнят. Татко винаги е казвал, че Дъмбълдор е най-голямата беда, сполетяла това училище. Той си обича мъгълите. Един свестен директор никога не би допуснал такъв боклук като Крийви в училището.

Малфой взе да прави снимки с въображаем фотоапарат, имитирайки Колин жестоко, но точно:

– Потър, може ли да те снимам, Потър? Ще ми дадеш ли автограф? Може ли да ти оближа обувките, Потър?

Той пусна ръцете си и погледна Хари и Рон.

– Какво ви става на вас двамата?

Макар и твърде късно, Хари и Рон се насилиха да се разсмеят и Малфой остана доволен. Той може би беше свикнал, че Краб и Гойл винаги бавно загриват.

– Свети Потър, приятелят на мътнородите – бавно изрече Малфой. – И той не знае какво е да си магьосник, иначе нямаше да се влачи с оная надута мъгълка Грейнджър. А пък мнозина се заблуждават, че е Наследника на Слидерин.

Хари и Рон затаиха дъх – всеки миг Малфой щеше да си признае, че е той. Обаче...

– Как ми се ще да знам кой е всъщност – позамисли се Малфой. – Бих могъл да му помогна.

Челюстта на Рон увисна така, че изражението по лицето на Краб стана още по-тъпо. Добре че Малфой не забеляза и Хари бързо се намеси:

– Ти сигурно имаш някаква идея кой стои зад всичко това...

– Нали знаеш, че нямам и представа, Гойл! Колко пъти ще ти казвам? – сопна се Малфой. – А и татко не ще да ми каже нищичко за последния път, когато Стаята на тайните е била отворена. Е, вярно, че е станало преди петдесет години, когато и той още не е бил в училището. Но пък знае всичко, ама казва, че се пази в тайна и щяло да стане подозрително, ако аз знам твърде много. Едно знам обаче със сигурност – последния път, когато е била отворена Стаята на тайните, е умрял мътнород. Бас държа, че е само въпрос на време, преди някой от тях да бъде убит, и този път... Надявам се да е оная Грейнджър – завърши той злорадо.

Рон стисна гигантските пестници на Краб. Разбирайки, че ще се издадат, ако Рон удари в този момент Малфой, Хари му хвърли предупредителен поглед и каза:

– Ти знаеш ли дали са хванали она, дето отворил Стаята последния път?

– Ами да. Който и да е бил, изгонили са го – каза Малфой. – Сигурно е още в Азкабан.

– В Азкабан ли? – озадачи се Хари.

– В Азкабан я! В затвора за магьосници – каза Малфой, гледайки го с недоумение. – Ама сериозно ти казвам, ако загреваш толкова бавно, направо ще тръгнеш назад. – Той се понамести в стола си и продължи: – Татко казва да си мълча и да оставя Наследника на Слудерин да си свърши работата. Той смята, че училището има нужда да се очисти от всички мътнороди, ама аз да не се замесвам в тая работа. Татко, естествено, си има много други грижи в момента. Нали разбрахте, че от Министерството на магията нахлуха в замъка ни миналата седмица.

Хари се помъчи да изрази тревога по глупавото лице на Гойл.

– Да, да... – продължи Малфой. – Ама за щастие не намериха кой знае какво. Татко има някои много ценни произведения на Черните изкуства. Но добре че и ние си имаме наша стая на тайните под пода на гостната.

– Хайде де! – възкликна Рон.

Малфой го погледна. Погледна го и Хари. Рон се изчерви, дори косата му като че ли почервеня. Носът му бавно се удължаваше... Явно часът на отварата изтичаше. Рон заприличваше на себе си, а ако се съдеше по ужаса в очите му, обърнати към Хари, с него ставаше същото.

И двамата скочиха на крака.

– Трябва ми лекарство за стомаха – смотолеви Рон. Без повече да се маят, те прекосиха на бегом общата стая на „Слудерин“, хвърлиха се през каменната стена и хукнаха по коридора с отчаяната надежда, че Малфой не е забелязал нищо. Хари усещаше как огромните обувки на Гойл се изхлужват от краката му и трябваше да си повдига наметалото, тъй като се смаляваше. Втурнаха се по стълбите към тъмната входна зала, в която вече отекваше глухото думкане от килера със заключените вътре Краб и Гойл. Щом оставиха обувките им отвън пред вратата, те изтичаха по чорапи по мраморното стълбище към тоалетната на Стенещата Миртъл.

– Е, не беше съвсем загубено време – пръв проговори Рон, като си пое въздух и затвори вратата зад гърба си. – Така и не разбрахме кой е виновен за нападенията, но още утре ще пиша на татко да претърсят под гостната у Малфой.

Хари погледна лицето си в напуканото огледало – почти бе станал отново същият. Сложи си и очилата, а Рон потропа на вратата на Хърмаяни.

– Излизай, Хърмаяни, имаме много да ти разправяме...

– Махайте се! – изписука Хърмаяни.

Хари и Рон се спогледаха.

– Какво ти е? – попита я Рон. – Вече трябва да си станала пак нормална, ние с Хари...

Но през вратата на кабинката внезапно се появи Стенещата Миртъл. Хари не я беше виждал толкова доволна.

– Охооооооо, какво ще видите! – обяви тя. – Ужас!

Те чуха резето да се плъзга и Хърмаяни излезе, хлипайки, с мантия върху главата си.

– Какво става? – колебливо попита Рон. – Да не би още да имаш носа на Милисътн или...

Хърмаяни пусна полите на мантията и Рон залитна назад към умивалника. Цялото ѝ лице бе покрито с черна козина. Очите ѝ бяха станали жълти, а над косата ѝ стърчаха дълги остри уши.

– Косъмът е бил от к-котка! – хълцаше тя. – М-милисътн Б-булстроуд сигурно има котка! А тая отвара не бива да се използва за преобразяване в животни!

– Ами сега? – само успя да каже Рон.
– Как ще ти се подиграват само! – провикна се Миртъл щастливо.
– Ще се справиш, Хърмаяни – побърза да каже Хари. – Сега ще те заведем в болничното крило и добре че Мадам Помфри никога не задава твърде много въпроси...

Необходимо им беше дълго време да убедят Хърмаяни да напусне тоалетната. Стенещата Миртъл ги изпрати с весело хихикане.

– Чакай само да разберат всички, че имаш и опашка.

ГЛАВА ТРИНАЙСЕТА ПОТАЙНИЯТ ДНЕВНИК

Хърмаяни остана в болничното крило няколко седмици. Когато учениците се върнаха от коледната ваканция, плъзнаха всякакви слухове за нейното изчезване, понеже всички мислеха, че е била нападната. Толкова много ученици се изредиха през болничното крило, опитвайки се да я зърнат, че се наложи Мадам Помфри да опъне завеси около леглото на Хърмаяни, за да ѝ спести срама да я видят с окосмено лице. Хари и Рон я посещаваха всяка вечер. Като започнаха занятията от новия срок, редовно ѝ носеха домашните.

– Ако на мен ми беше поникнала козина, щях да си дам почивка от ученето – каза Рон, като тръсна цял куп книги на нощното ѝ шкафче една вечер.

– Не ставай глупав, Рон! Нали не бива да изоставам – решително му възрази Хърмаяни.

Настроението ѝ значително се беше подобрило, тъй като космите бяха опадали от лицето и очите ѝ постепенно добиваха отново кафявия си цвят.

– Да сте научавали нещо ново? – добави тя шепнешком, за да не я чуе Мадам Помфри.

– Нищо – мрачно отвърна Хари.

– Толкова бях сигурен, че е Малфой... – каза Рон може би за стотен път.

– Какво е това? – попита Хари, сочейки нещо златисто, което се подаваше изпод възглавницата на Хърмаяни.

– А, картичка с благопожелания – припряно отвърна Хърмаяни и се опита да я напъха по-навътре.

Но Рон я изпревари. Той измъкна картичката, отвори я с един замах и зачете на глас: „На мис Грейнджър с пожелания за бързо възстановяване от нейния загрижен преподавател професор Гилдрой Локхарт, носител на Ордена на Мерлин трета степен, почетен член на Лигата за защита от Тъмните сили и петкратен лауреат на наградата на «Седмичник на магьосницата» за най-чаровна усмивка.“

Рон възмутено погледна Хърмаяни.

– И ти спиш с това под възглавницата си?

Но Хърмаяни бе избавена от задължението да отговори, защото Мадам Помфри влетя в стаята с вечерната доза лекарства.

– Не е ли голям мазник този Локхарт? – попита Рон, като излизаха от болничното крило и тръгнаха по стълбите към кулата на „Грифиндор“.

Снейп им беше дал огромно домашно и Хари си мислеше, че няма да може да го направи и до шести курс. Рон вече съжаляваше, че не бе попитал Хърмаяни колко опашки от плъхове трябва да се добавят за отвара, от която

да ти настръхне косата, когато до ушите им стигна някаква гневна тирада от горния етаж.

– Това е Филч – прошепна Хари.

Двамата се затичаха нагоре по стълбите. После спряха и се огледаха.

– Допускаш ли, че още някой е бил нападен? – напрегнато попита

Рон.

Те стояха безшумно, наострили уши към виковете на Филч, които звучаха истерично.

– ...да ми отваря още работа! Трябва цяла нощ да бърша, като че нямам какво друго да правя. Не, това е вече твърде много, отивам при Дъмбълдор..

Стъпките му се отдалечиха и те чуха да се затръшва врата в далечината. Подадоха глави иззад ъгъла. Филч явно бе дежурил на обичайното си място за наблюдение, защото пак се оказаха точно там, където бе нападената Госпожа Норис.

Веднага разбраха за какво е крещял Филч. Половината коридор беше наводнен и водата като че ли продължаваше да излиза изпод вратата на тоалетната на Стенещата Миртъл.

След като Филч престана да крещи, те можаха да различат жалбите на Миртъл, отекващи от стените на тоалетната.

– Сега пък какво й е? – зачуди се Рон.

– Да идем да видим – предложи Хари.

Като повдигнаха одежди над глезените си, те прегазиха през локвата вода до вратата с табелката „Не работи“ и без да й обръщат внимание, по навик влязоха. Стенещата Миртъл плачеше по-силно и упорито от когато и да било, ако това изобщо беше възможно. Изглежда се бе скрила в обичайната си тоалетна чиния. В тоалетната беше тъмно, тъй като свещите бяха изгасени от потоците вода, наквасили стените и пода.

– Какво има, Миртъл? – попита Хари.

– Кой си ти? – избълбука Миртъл нещастно. – Ела да хвърлиш и ти нещо по мен.

Хари влезе в нейната кабинка и попита:

– Защо да хвърлям нещо по теб?

– Не ме питай! – кресна Миртъл и се появи с нова струя вода, която се плисна върху вече подгизналия под. – Стоя си аз тук и си гледам работата, а някой решава, че е много весело да хвърли книга по мен..

– Но нали не може да те заболи от това, че някой е хвърлил нещо по теб? – попита Хари съвсем логично. – Защото то просто ще мине през теб..

Не трябваше да казва това, защото Миртъл се изду и запищя още по-силно:

– Нека всички да хвърлят книги по Миртъл, защото тя не може да ги почувства. Десет точки, ако я улучите в стомаха, петдесет точки, ако премине през главата й! Ха-ха-ха, каква забавна игра, нали?

– Кой я хвърли все пак? – попита Хари.

– От’де да знам.. Седях си аз в отходната тръба и си мислех за смъртта, когато тя изведнъж падна през главата ми.. – обясни Миртъл, като ги гледаше яростно. – Ето я там, цялата във вода..

Хари и Рон погледнаха там, където им сочеше Миртъл, и видяха малка тънка книжка. Задната й корица беше охлузена и цялата бе мокра като всичко останало в тоалетната. Хари понечи да я извади, но Рон рязко протегна ръка и го спря.

– Защо? – попита Хари.

– Да не си луд! – каза Рон. – Може да е опасно.

– Опасно ли? – попита Хари и се разсмя. – Остави тая работа, как може да е опасно?

– Нямах си и представа! – отвърна Рон, гледайки подозрително книгата. – Някои от книгите, конфискувани от министерството... нали татко ми е разправял... Имало една, дето изгаря очите. А всички, които са чели „Сонети на един магьосник“, говорели след това цял живот само в мерена реч. Една вещица в Бат пък имала книга, която не можеш да спреш да четеш. Просто си вървиш насам-натам с нос, забоден в книгата, и се мъчиш да правиш всичко останало с една ръка. А пък...

– Добре, разбрах те – каза Хари.

А малката книжка си лежеше, невзрачна и мокра.

– Да, ама няма как да узнаем, ако не хвърлим поне един поглед – каза Хари, заобиколи Рон и я грабна от пода.

Веднага разбра, че това е дневник. Полуизтритата дата на корицата сочеше, че е отпреди петдесетина години. Хари го отвори нетърпеливо. На първата страница едва различи името Т. М. Риддъл.

– Чакай малко – каза Рон, който се бе приближил боязливо и сега надничаше през рамото на Хари. – Това име ми е познато... Т. М. Риддъл е получил Награда за особени заслуги към „Хогвортс“ преди петдесет години.

– Ти пък откъде знаеш това? – изуми се Хари.

– Нали Филч ме накара да лъскам почетната му табелка повече от петдесет пъти по време на принудителния труд! – каза Рон с отвращение. – Върху нея бях изповръщал онези плужеци, нали помниш? Ако си трил тая гадост от едно име цял час, и ти ще го запомниш.

Хари разлисти мокрите страници. Те бяха напълно чисти. Нямахе и най-малка следа от нещо написано върху тях, нито дори бележка „Рожден ден на леля Мейбъл“ или „При зъболекаря в три и половина“.

– Че той нищо не е писал! – каза Хари разочарован.

– Чудя се защо ли някой е искал да го изхвърли – озадачи се Рон.

Хари обърна книгата и видя на гърба на корицата отпечатано името на един павилион за вестници на „Воксхол Роуд“ в Лондон.

– Той трябва да е бил от мъгълски произход – каза замислено Хари, – щом си е купил дневник от „Воксхол Роуд“...

– Е, това нищо не означава – каза Рон и сниши глас: – Давам ти петдесет точки, ако успееш да уцелиш с него носа на Миртъл.

Но Хари мушна дневника в джоба си.

* * *

В началото на февруари Хърмаяни напусна болничното крило вече без котешки белези, без опашка и без козина. Още първата вечер от нейното завръщане в кулата на „Грифиндор“ Хари ѝ показа дневника на Т. М. Риддъл и ѝ разказа как са го намерили.

– О, той сигурно има скрити сили! – възкликна Хърмаяни, взе дневника и се вгледа в него.

– Дори и да има, крие ги доста добре – каза Рон. – Сигурно е срамежлив. Чудя ти се, Хари, защо не го хвърлиш.

– А аз пък се чудя защо някой се е опитал да се отърве от него – отвърна Хари. – И няма да е зле да разберем как Риддъл е получил Награда за особени заслуги към „Хогвортс“.

– Може да е за какво ли не – каза Рон. – Може да е получил трийсет пъти С.О.В.А. или да е спасил преподавател от гигантска сепия. Може да е убил Миртъл, с което е направил услуга на всички...

По втрещения поглед на Хърмаяни Хари разбра, че тя мисли същото, каквото и той.

– Какво се сетихте? – попита Рон, гледайки ту единия, ту другия.

– Ами Стаята на тайните е била отворена преди петдесет години, нали? – каза Хари. – Така поне разправя Малфой.

– Дааа... – каза бавно Рон.

– А този дневник е на петдесет години – добави Хърмаяни, потупвайки го развълнувано.

– Е, и?

– О, Рон, събуди се! – сопна му се Хърмаяни. – Знаем, че човекът, който е отворил Стаята на тайните за последен път, е бил изгонен преди петдесет години. Знаем, че Риддъл е бил награден за специални заслуги към училището пак преди петдесет години. Е, ами ако този Риддъл е получил наградата си, защото е заловил Наследника на Слидерин? Неговият дневник би могъл да ни каже всичко – къде е Стаята, как да се отвори и какви същества живеят в нея. Който и да стои зад нападенията напоследък, едва ли би искал този дневник да се мотае наоколо, нали?

– Това е блестяща теория, Хърмаяни – каза Рон – с една-едничка слабост: в дневника няма написано нищо.

Хърмаяни вече вадеше магическата пръчка от чантата си.

– Може да е невидимо мастило – прошепна тя, почука дневника три пъти и рече „Апарециум!“.

Нищо не се появи. Без да се смущава, Хърмаяни пхна пръчката обратно в чантата си и извади нещо като яркочервена гума за триене.

– С това се открива тайнопис. Купих го на „Диагон-али“.

Тя започна да трие силно на страницата с датата първи януари. Нищо не излезе.

– Слушайте какво ви казвам: нищо няма да намерите там – повтори Рон. – Риддъл просто си е купил дневник за Коледа и не си е направил труда да го попълва.

* * *

Хари не можеше да си обясни защо всъщност не бе изхвърлил дневника на Риддъл. И не само това – макар да знаеше, че дневникът е празен, той често го вземаше разсеяно и го разлистваше, сякаш искаше да завърши някаква непрочетена история. И колкото да бе сигурен, че никога не е чувал името Т. М. Риддъл, то като че ли му говореше нещо – сякаш Риддъл му е бил приятел в детството и е позабравен вече. Но това беше невъзможно. Дъдли се беше погрижил той да няма приятели, преди да постъпи в „Хогвортс“.

Въпреки това Хари бе решил да разбере повече за Риддъл, така че на следващия ден още при изгрев той се запъти към Трофейната зала да огледа онази специална награда. Придружиха го заинтригуваната Хърмаяни и крайно колебливият Рон, който заяви, че това място му е опротивяло за цял живот.

Полираната до блясък златна табелка на Риддъл беше прибрана в един шкаф в ъгъла. На нея не пишеше защо точно му е дадена. („Толкова по-добре, иначе щеше да е по-голяма и трябваше повече да я лъскам“ – изкоментира Рон.)

Името на Риддъл откриха и върху един стар медал за магически достойнства, както и в списъка на отличниците от онова време.

– Прилича ми на Пърси – каза Рон и сбърчи нос от неприязън. – Префект, отличник... Сигурно е бил начело на всеки випуск.

– Казваш го, сякаш е нещо лошо – отбеляза Хърмаяни, леко обидена.

* * *

Слънцето бе вече започнало да огрява отново „Хогвортс“. Настроението в замъка ставаше все по-ведро. Нямаше нови нападения след тези над Джъстин и Почтибезглавия Ник, а Мадам Помфри със задоволство събщи, че мандрагорите започнали да стават по-потайни и нацупени, което означавало, че бързо се разделят с детството.

– Щом им се изчисти и акнето, ще бъдат готови за ново пресаждане – чу я Хари да разправя успокоително на Филч един следобед. – Съвсем скоро след това ще ги отрежем, ще ги сварим и няма да усетите кога отново ще си имате Госпожа Норис.

Може би Наследника на Слидерин, мъж или жена, се е уплашил, помисли си Хари. Сигурно е почувствал, че вече е твърде рисковано да отвори Стаята на тайните, при положение че цялото училище е нащрек. Може би чудовището, каквото и да е то, се е укротило и е изпаднало в летаргия за още петдесет години...

Ърни Макмилън от „Хафълпаф“ не беше настроен толкова оптимистично. Той все още смяташе, че Хари е виновен и че се е издал в клуба по дуелиране. Пийвс само наливаше масло в огъня – току се появяваше в някой коридор, пълен с ученици, и кълчейки се, запяваше „О, Хари, Хари, какво си сторил...“

Гилдрой Локхарт като че ли си въобразяваше, че именно той е успял да спре нападенията. Хари го чу да се хвали на професор Макгонъгол, когато веднъж грифиндорци се събираха за час по трансфигурация:

– Не очаквам да имаме повече проблеми, Минерва – каза той, като се потупваше многозначително по носа и намигаше. – Убеден съм, че този път Стаята е заключена завинаги. Виновникът сигурно е разбрал, че е само въпрос на време да го заловя. Добре че е проявил здрав разум да престане, преди да съм го хванал за гушата. Ето защо – продължи той – в този момент училището има нужда от нещо, което да повдигне духа. Нещо, което да изтрие спомените от миналия срок. Сега не ми се говори повече за това, но ми се струва, че знам точно какво е то...

Той пак си потупа носа и се отдалечи.

На 14 февруари* на закуска стана ясно как Локхарт смята да им повдигне духа. Хари не беше спал достатъчно предишната нощ, понеже тренировката им по квидич бе продължила по-дълго, затова той стигна тичешком до Голямата зала със закъснение. За момент си помисли, че е влязъл през друга врата. Целите стени бяха покрити с големи сребристорозови цветя и което бе още по-кошмарно – конфети във формата на сърчица падаха от светлосиния таван. Хари отиде на масата на „Грифиндор“, където вече седеше Рон с малко кисело изражение на лицето, а Хърмаяни нещо все се хилеше.

[* Денят на влюбените и на Свети Валентин. – В.пр.]

– Какво става тук? – попита ги Хари, като седна и издуха конфетите от бекона си.

Рон посочи Височайшата маса, явно прекалено възмутен, за да говори. Локхарт, в сребристорозова мантия – за да е в тон с украсата, – махаше с ръка за тишина. Учителите от двете му страни бяха с каменни лица. От мястото си Хари забеляза как един мускул играе по лицето на професор Макгонъгол. Снейп изглеждаше така, сякаш някой току-що му беше дал насила голяма чаша „КОСТРАСТ“.

– Честит свети Валентин! – провикна се Локхарт. – Позволете ми да благодаря на всички онези четирийсет и шест дами, които са ми изпратили картички! Да, позволих си да организирам тази малка изненада за вас... но това не е всичко!

Локхарт плесна с ръце и дузина намусени джуджета влязоха с маршова стъпка. За да не бъдат обикновени джуджета, Локхарт беше поставил на всичките златни криле и им бе дал по една арфа в ръцете.

– Това са моите приятели купидончетата с поздравителните картички! – обърна се той сияещ към множеството. – Днес те ще обикалят из цялото училище и ще разнасят поздрави по случай Деня на свети Валентин. Но това не е всичко! Сигурен съм, че моите колеги биха искали да се включат в празника. Защо да не помолим професор Снейп да ви покаже как се прави любовен еликсир? А какво да кажем за професор Флитуик, който може така да ви омае и заплени, както никой друг от магьосниците, които познавам!

Професор Флитуик скри лице в дланите си. Снейп гледаше така, сякаш е готов да изсипе отрова в гърлото на първия, който би му поискал любовен еликсир.

– Моля те, Хърмаяни, успокой ме, че не си една от тези четирийсет и шест – каза Рон, като напусна Голямата зала за първия час.

Хърмаяни изведнъж се зае усилено да търси в чантата си програмата, та не можа да отговори. През целия ден джуджетата се втурваха в часовете да предават любовни послания и учителите много се дразнеха, а късно следобед, докато грифиндорци се качваха по стълбите за час по вълшебство, едно джудже настигна Хари.

– Ей, ти! Хари Потър! – извика изключително недружелюбното създание, пробивайки си път с лакти, за да стигне до Хари.

Притеснен от мисълта, че ще получи картичка с любовно обяснение пред очите на цяла върволица първокурсници, между които и Джини Уизли, Хари се опита да се измъкне. Джуджето обаче успя да се шмугне през тълпата, раздавайки наляво и надясно ритници по кокалчетата, и настигна Хари, преди той да успее да направи и две крачки.

– Трябва да предам музикално послание „За Хари Потър – лично“ – каза то, дръпвайки заплашително струните на арфата си.

– Не тук – изсътка Хари в опит да се отскубне.

– Не мърдай! – изръмжа джуджето, като се вкопчи в чантата на Хари и го дръпна назад.

– Пусни ме! – озъби му се Хари, мъчейки се да се откъсне.

Чу се силен звук от скъсване и чантата му се разпори на две. Книгите му, магическата пръчка, пергаментът и перото се изсипаха на пода, а шишенцето с мастило се разля отгоре им.

Хари зашари по пода, за да събере нещата си, преди джуджето да започне да пее, но предизвика задръстване в коридора.

– Какво става тук? – разнесе се студеният провлачен глас на Драко Малфой.

Хари започна трескаво да натъпква всичко обратно в разпраната си чанта, без да се надява, че ще успее да се измъкне, преди Малфой да чуе музикалната му картичка за празника.

– Какво е това стълпотворение? – каза друг познат глас, който принадлежеше на Пърси Уизли.

Загубил самообладание, Хари се опита да избяга, но джуджето се вкопчи в коленете му и го събори на пода.

– Ха така! – каза то и яхна глезените на Хари. – Ето ти музикалния поздрав!

Очи, зелени като жаби, има той.

Косата му се вее на черната дъска с цвета.

Ах, искам този герой да бъде вечно мой –

по-силен и от Лорда, магьосник пръв е на света!

Хари би дал цялото злато на „Гринготс“ само и само да можеше да се изпари начаса. Мъчейки се храбро да се смее с всички останали, той се изправи на изтръпналите си от тежестта на джуджето крака, а Пърси Уизли правеше всичко възможно да разпръсне учениците, някои от които плачеха от смях.

– Изтегляйте се, изтегляйте се! Звънецът извън преди пет минути! Влизайте в час веднага! – говореше той, изтиквайки някои от по-малките. – Ти също, Малфой!

Хари забеляза как Малфой се наведе, грабна нещо и тържествено го показа на Краб и Гойл. Това бе дневникът на Риддъл!

– Върни ми го – кротко му каза Хари.

– Чудно какво ли е написал Потър тук! – каза Малфой, мислейки, че това е дневник на Хари, очевидно без да бе забелязал годината на корицата.

Околните се смълчаха. Джини гледеше с разширени очи ту дневника, ту Хари и по лицето ѝ бе изписан ужас.

– Върни го, Малфой! – строго каза Пърси.

– Първо ще го погледна – каза Малфой и предизвикателно размаха дневника пред Хари.

– В качеството си на училищен префект... – започна Пърси, но Хари не можеше повече да търпи.

Той измъкна пръчката си, викна „Експелиармус!“ и точно както Снейп бе обезоръжил Локхарт в клуба по дуелиране, така и дневникът излетя от ръцете на Малфой.

Рон го грабна, доволно ухилен.

– Хари! – повиши глас Пърси. – Магии не се правят по коридорите. Ще трябва да докладвам.

Но Хари не го беше грижа – той бе спечелил чудесна победа над Малфой, заради която си заслужаваше „Грифиндор“ да загуби пет точки. Малфой гледеше яростно, а когато Джини мина покрай него, за да влезе в своята класна стая, той ѝ подвикна заядливо:

– Твоето обяснение в любов май не се понара на Потър!

Джини захлупи лице с шепи и изтича в стаята. Освирепял, Рон измъкна пръчката си, но Хари я издърпа от ръцете му – иначе рискуваше после цял час по вълшебство Рон да бълва плужеци.

Едва когато влязоха в кабинета на професор Флитуик, Хари забеляза нещо странно в дневника на Риддъл. Всички други книги бяха попили от червеното мастило. Дневникът обаче беше чист, както преди шишенцето с мастило да се счупи. Той се опита да покаже това на Рон, който пак имаше проблеми с пръчката си – големи морави мехури излизаха от връхчето ѝ, така че нищо друго не го интересуваше.

* * *

Тази вечер Хари се прибра в спалнята преди другите. Отчасти защото не можеше да изтърпи Фред и Джордж да припяват „Очи, зелени като жаби...“, но и защото искаше пак да разгледа дневника на Риддъл. А Рон го убеждаваше, че просто си губи времето.

Хари седна на кревата си и запрелиства празните страници, по нито една от които нямаше и следа от червено мастило. Тогава той извади ново шишенце мастило от нощното си шкафче, потопи перото си в него и остави една капка да падне на първата страница. Мастилото грейна ярко върху

листа за една секунда и после изчезна, сякаш бе попило в хартията. Впечатлен, Хари топна пак перото си и написа:

„Казвам се Хари Потър.“

Думите светнаха за момент върху страницата и също изчезнаха безследно. Тогава обаче нещо се случи. Върху страницата бавно се очертаха със собственото му мастило думи, които Хари изобщо не беше написал: „Здравей, Хари Потър! Аз се казвам Том Риддъл. Как е попаднал дневникът ми у теб?“

И тези думи също започнаха да избледняват, но преди да изчезнат, Хари успя да надраска в отговор: „Някой се е опитал да го хвърли в тоалетната.“ Той зачака нетърпеливо за отговора на Риддъл.

„Добре че съм записал спомените си с нещо по-трайно от мастило. Но винаги съм знаел, че ще има такива, които няма да желаят дневникът ми да бъде прочетен.“

„Какво искаш да кажеш?“ – написа Хари, като направи мастилено петно от вълнение.

„Искам да кажа, че този дневник пази спомени за ужасни неща. Неща, които бяха прикрити. Неща, които се случиха в Училището за магия и възшебство „Хогуортс“.

„Аз съм в него сега – бързо отговори Хари. – Намирам се в «Хогуортс», където се случват страшни работи. Знаеш ли нещо за Стаята на тайните?“

Сърцето му заби лудо. Отговорът на Риддъл дойде бързо, почеркът му ставаше все по-нечетлив, като че бързаше да разкаже всичко, което знае.

„Разбира се, че знам за Стаята на тайните. По мое време ни казваха, че това е легенда, че тя не съществува. Но това беше лъжа. На петата ми година в училището Стаята бе отворена и чудовището нападна няколко мои съученици и уби един от тях. Аз залових човека, който бе отворил Стаята, и той бе изхвърлен от училището. Но директорът господин Дипит се срамуваше, че такова нещо се е случило в «Хогуортс», и затова ми забрани да казвам истината. Скалъпена бе история, че едно момиче е загинало при нещастен случай. Бях удостоен за моите неволи с красива блестяща инкрустирана награда и ме предупредиха да си държа устата затворена. Но аз знаех, че това може да се случи отново. Чудовището бе живо, а този, който беше в състояние да го освободи, не беше задържан.“

В бързината си да отговори Хари едва не събори шишенцето с мастило.

„Сега отново стават такива неща. Имаше три нападения и изглежда никой не знае кой стои зад тях. Кой беше миналия път?“

„Мога да ти покажа, ако искаш – бе отговорът на Риддъл. – Не е необходимо да вярваш само на думите ми. Мога да те въведа в спомените си за онази нощ, когато го залових.“

Хари се поколеба и задържа перото над страницата. Какво ли имаше предвид Риддъл? Как би могъл да го въведе в спомените си? Когато отново погледна в дневника, видя нов надпис: „Нека ти покажа.“ След секунда Хари написа една-единствена думичка: „Чакам!“

Страниците на дневника започнаха да се обръщат, сякаш подхванати от буря, докато спряха в средата на юни. Зяпнал от изненада, Хари видя как мъничкото квадратче на датата 13 юни се беше превърнало в нещо като миниатюрен телевизионен екран. Ръцете му леко трепереха, когато вдигна тетрадката към очите си да погледне в малкото прозорче, но преди да разбере какво става, политна напред. Прозорецът се уголеми, той усети как тялото му напуска леглото, минава с главата напред през отвора в страницата и попада в стихия от багри и сенки.

После краката му стъпиха на твърда земя, той се изправи, отърси се и размазаните сенки постепенно се избистриха. Веднага разбра къде се намира. Овалната стая с дремещите портрети бе кабинетът на Дъмбълдор... но зад бюрото не седеше Дъмбълдор. Съсухрен слабават магьосник, плешив, ако не се смятат няколкото кичура побеляла коса, четеше едно писмо на светлината на свещи. Хари никога не бе виждал този човек.

– Извинете – колебливо се обади той, – не исках да ви се натрапвам, но...

Ала магьосникът изобщо не вдигна очи. Той продължи да чете, леко смръщен. Хари се приближи до писалището и попита:

– Ами... аз да си отивам, а?

Магьосникът пак не му обърна внимание, сякаш изобщо не беше го чул. Като реши, че сигурно е глух, Хари повиши глас:

– Извинете, че ви обезпокоих, ще си вървя! – почти викаше той.

Магьосникът сгъна писмото с въздишка, стана, мина покрай Хари, без да го погледне, и отиде да спусне завесите на прозореца.

Небето навън беше рубиненочервено – сигурно бе по залез слънце. Магьосникът се върна при писалището, седна и започна да върти палци, гледайки към вратата.

Хари се огледа из кабинета. Нямаше го феникса Фоукс, не се виждаха въртящи се сребърни инструменти. Това бе „Хогуортс“, какъвто Риддъл го помнеше, следователно непознатият магьосник трябва да беше директор, а самият Хари бе напълно невидим за хората отпреди петдесет години.

На вратата на кабинета се почука. „Влез“ – каза старият магьосник с немощен глас. Влезе момче на около шестнайсет години и свали островърхата си шапка. На гърдите му блестеше значка на префект. Беше доста по-висок от Хари, но и той имаше катраненочерна коса.

– А, Риддъл! – каза директорът.

– Искали сте да ме видите, професор Дипит – каза Риддъл, явно притеснен.

– Седни – започна Дипит. – Тъкмо четях писмото, което си ми пратил.

– Ооо... – каза Риддъл, като седна и склочи пръсти, притискайки длани с всичка сила.

– Мило момче – топло започна Дипит, – не мога да ти позволя да останеш в училището през лятото. Нима не искаш да се прибереш за ваканцията?

– Не – веднага отвърна Риддъл. – Предпочитам да остана в „Хогуортс“, вместо да отивам в онова... онова...

– Ти живееш през ваканциите в мъгълско сиропиталище, нали? – полюбопитства Дипит.

– Да, сър – отвърна Риддъл и леко се изчерви.

– Ти си от мъгълски произход?

– Наполовина, сър – отвърна Риддъл. – Баща мъгъл, майка магьосница.

– И двамата ти родители ли са...

– Майка ми е починала малко след като съм се родил. В сиропиталището ми казаха, че живяла, колкото да ми даде името: Том като баща ми, Мерсволуко като дядо ми.

Дипит зацъка съчувствено с език.

– Работата е там, Том – поде той с въздишка, – че за теб може би щяхме да направим някакво изключение, но при сегашните обстоятелства...

– Имате предвид всички тия нападения ли, сър? – попита Риддъл, а сърцето на Хари трепна и той се приближи към двамата, за да не изпусне нещо.

– Точно така – каза директорът. – Мило момче, ти сам разбираш колко неразумно би било от моя страна да те оставя в замъка след края на срока. Особено под знака на неотдавнашната трагедия. Смъртта на бедното момиче... За теб ще е много по-безопасно в сиропиталището. Всъщност в Министерството на магията вече обсъждат дали да не се затвори училището. Не сме напреднали и в откриването на... източника на тези неприятности.

Очите на Риддъл се бяха разширили.

– Сър... ако все пак той бъде заловен... ако всичко това свърши...

– Какво искаш да кажеш? – попита Дипит с внезапно изтънял глас, като се поизправи в стола си. – Риддъл, да не искаш да кажеш, че знаеш нещо за тези нападения?

– Не, сър – бързо отвърна Том.

Но Хари бе сигурен, че това е същото онова „не“, с което самият той бе отговорил на Дъмбълдор.

Дипит потъна пак в стола си, видимо разочарован.

– Свободен си, Том...

Риддъл се смъкна от стола и с твърда крачка напусна стаята. Хари го последва.

Те слязоха по подвижната спираловидна стълба и излязоха при водоливника в тъмнеещия коридор. Риддъл спря, същото направи и Хари, като го наблюдаваше – явно Риддъл сериозно обмисляше нещо, хапеше устни и бърчеше чело.

После, сякаш изведнъж бе намерил някакво решение, той се разбърза. Хари безшумно се прокрадна след него. Не срещнаха никого, докато стигнаха до входната зала, където един висок магьосник с кестенява коса и брада извика на Риддъл от мраморното стълбище:

– Къде ходиш сам толкова късно, Том?

Хари ахна, като видя магьосника – това бе Дъмбълдор, с петдесет години по-млад.

– Трябваше да отида при директора, сър – отвърна Риддъл.

– Добре, бързо в леглото – каза Дъмбълдор и отправи към Риддъл онзи пронизателен поглед, който Хари така добре познаваше. – По-добре не скитай много по коридорите тези дни. Особено откакто...

Той въздъхна тежко, пожела лека нощ на Риддъл и си тръгна. След като го изчака да се отдалечи, Риддъл бързо се отправи надолу по каменните стълби към подземията. Хари го следваше по петите. Но за негово голямо разочарование Риддъл го въведе не в някой скрит проход или таен тунел, а в същото онова подземие, в което бяха часовете на Снейп по отвари. Факлите не бяха запалени и когато Риддъл почти затвори вратата, Хари виждаше само него, замръзнал на мястото си, да гледа през процепа към коридора вън.

На Хари му се стори, че стояха така поне час. Виждаше само фигурата на Риддъл до вратата, вперил очи през процепа, неподвижен като статуя. И точно когато Хари се умори да чака в напрежение и му се прииска да се върне в настоящето, чу нещо да се движи зад вратата.

Някой се прокрадваше по коридора. Риддъл безшумно се измъкна през вратата и го последва, а Хари, забравяйки, че няма как да го чуят, тръгна на пръсти след него.

Може би около пет минути те следваха стъпките, докато Риддъл внезапно спря, проточил шия нататък, откъдето идваха нови шумове. Хари чу една врата да се отваря със скърцане и някой заговори с дрезгав шепот:

– Хайде... тряб'а да те измъкна оттука... давай сега... хайде в кутията...

Имаше нещо познато в този глас. Риддъл внезапно изскочи зад тъгъла. Хари пристъпи напред зад него. Различи тъмния силует на много едро момче, клекнало пред една отворена врата, до която имаше голяма кутия.

– Добър вечер, Рубиъс! – с режеш глас каза Риддъл.

Момчето затръшна вратата и се изправи.

– К'во правиш тука, Том?

Риддъл се приближи.

– Край вече! – каза му Риддъл. – Ще трябва да те издам, Рубиъс. Говори се, че ще затворят училището, ако нападенията не спрат.

– Кво искаш да...

– Не казвам, че си искал да убиваш. Но чудовища не се опитомяват. Както си го пуснал да се поразходи и..

– То никога не е убивало! – каза едрото момче и затисна с гърба си вратата, зад която Хари чу странно шумолене и тракане.

– Хайде, Рубиъс – каза Риддъл и се приближи към него. – Родителите на мъртвото момиче ще дойдат утре. Най-малкото, което „Хогуортс“ може да направи, е да се погрижи нещото, убило дъщеря им, да бъде ликвидирано...

– Не беше то! – викна силно момчето и гласът му отекна в тъмния коридор. – То не може! То не е такова!

– Отмести се! – каза Риддъл и извади пръчката си.

Магията му освети коридора с внезапна ярка светлина. Вратата зад едрото момче се отвори с такава сила, че го запрати на отсрещната стена. Отвътре излезе нещо, при вида на което Хари издаде дълъг пронизителен писък, който никой друг не би могъл да чуе. Издължено ниско космато тяло и оплетени на кълбо черни крака, множество святкащи очи и чифт остри като ножове шипки...

Риддъл отново вдигна пръчката си, но беше късно. Съществото го събори и избяга по коридора, моментално изчезвайки от погледите им. Риддъл едва се изправи на крака, като гледаше след него, вдигна пръчката си, но другото момче скочи отгоре му, грабна пръчката и го събори по гръб, ревейки: „НЕЕЕЕЕ!“

Пред очите на Хари всичко се завъртя, притъмня, той усети, че пада надолу, и се приземи по гръб и с разперени ръце върху кревата си с балдахин в спалнята на „Грифиндор“, а дневникът на Риддъл лежеше отворен върху корема му. Преди да успее да си поеме въздух, вратата на спалнята се отвори и влезе Рон.

– Ето къде си бил! – каза той.

Хари приседна в леглото. Беше изпотен и цял трепереше.

– Какво има? – попита Рон, като го гледаше загрижено.

– Хагрид е бил, Рон. Хагрид е отворил Стаята на тайните преди петдесет години.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАЙСЕТА КОРНЕЛИУС ФЪДЖ

Хари, Рон и Хърмаяни отдавна знаеха, че Хагрид има злощастна слабост към големи и чудовищни създания. През първата им година в „Хогуортс“ той се бе опитал да отгледа змей в малката си дървена къщичка, а гигантското му триглаво куче с името Пухчо не можеше да бъде лесно забравено. Ако е знаел като малко момче, че някъде в замъка има скрито чудовище, сигурно бе, че е направил всичко възможно поне да му хвърли един поглед.

– Вероятно е решил, че не е редно чудовището да стои затворено толкова време, и си е наумил да му даде възможност да поразтърпче многото си крака.

Хари дори си представяше как тринайсетгодишният Хагрид се опитва да сложи каишка на чудовището и да го води с нея. Точно толкова сигурен беше, че на Хагрид и през ум не би му минало да убие някого.

На Хари донякъде му се искаше да не бе узнавал какво съдържа дневникът на Риддъл. Рон и Хърмаяни го караха отново и отново да си припомня какво бе видял, докато наистина му омръзна да им разправя и да води все един и същ разговор.

– Риддъл може да е тръгнал по погрешна следа – каза Хърмаяни. – Ами ако някое друго чудовище е нападало хората...

– Колко чудовища според теб могат да се поберат в този замък? – отегчено попита Рон.

– Нали знаем, че Хагрид е бил изключен? – каза Хари някак безпомощно. – И че нападенията са престанали след това. Иначе Риддъл е нямало да получи наградата си.

Рон опита да смени курса:

– Риддъл е действал малко като Пърси... Кой изобщо го е карал да доносичи за Хагрид?

– Ама чудовището е убило човек, Рон! – каза Хърмаяни.

– А Риддъл е трябвало да се върне в някакво мъгълско сиропиталище, ако се вземело решение „Хогвортс“ да бъде закрит – припомни Хари. – Не го упреквам, че е искал да остане тук...

Рон прехапа устни и рече замислено:

– Хари, ти нали беше срещнал Хагрид на „Мракон-али“?

– Да, ходил да си търси хищник, който унищожават голи охлюви – веднага си спомни Хари.

И тримата замълчаха. След дълга пауза Хърмаяни изрече с колеблив глас най-трудния въпрос:

– Мислите ли, че трябва да отидем и да питаме самия Хагрид за всичко това?

– Е, забавно посещение ще бъде, няма що! – обади ей Рон. – „Здрасти, Хагрид, я ни кажи дали си пускал напоследък в замъка нещо бясно и космато?“

Накрая решиха да не казват абсолютно нищо на Хагрид, освен ако не се случи ново нападение. И тъй като се нижеха все повече и повече дни, без да се чуе шепотът ни безплатния глас, те започнаха да се надяват, че никога няма да им се наложи да повдигат пред него въпроса защо е бил изключен.

Минаха близо четири месеца, откакто Джъстин и Почтибезглавия Ник бяха вкаменени и почти всички си мислеха, че нападателят, който и да беше той, се е скрил завинаги. На Пийвс също му омръзна да припява „О, Хари, Хари...“. Ърни Макмилтън помоли веднъж много учтиво Хари да му подаде едно ведро със скачащи отровни гъби в час по билкология, а през март няколко от мандрагорите си устройоха шумно лудо парти в Трета оранжерия. Професор Спраут беше много щастлива.

– Щом започнат да прескачат от саксия в саксия, значи са напълно узрели – каза тя на Хари. – Тогавата ще можем да съживим онези клетници в болничното крило.

* * *

На второкурсниците бе дадена съвсем нов вид задача за през великденската ваканция. Дошъл бе моментът да си изберат учебните предмети за трети курс – нещо, което поне Хърмаяни прие много сериозно.

– Това ще определи цялото ни бъдеще – каза тя на Хари и Рон, докато се опитваха да се ориентират в списъците с нови предмети и отмятаха ту един, ту друг.

– Не искам повече да уча отвари! – каза Хари.

– Не може – мрачно каза Рон. – Трябвало да продължим със старите си предмети, иначе аз веднага бих зачеркнал защита срещу Черните изкуства.

– Та това е много важен предмет! – възмути се Хърмаяни.

– Но не както го преподава Локхарт – каза Рон. – Нищо друго не съм научил от него, освен никога да не пускам феи на свобода.

Невил Лонгботъм беше получил писма от целия си магьоснически род с най-различни съвети какво да избере. Объркан и притеснен, той седеше и четеше списъците с изплезен език и питаше другите дали според тях аритманстиката е по-трудна от науката за древните букви руни*. Дийн Томас, който като Хари бе израснал между мъгъли, затвори очи, заби няколко пъти вълшебната си пръчка в списъка и избра предметите, които тя бе посочила.

[* Най-старата писменост на древногерманските племена, в която буквите са от прави и начупени линии. – Б. пр.]

Хърмаяни не поиска съвет от никого и се записа за всичко. Хари мрачно се усмихна, като си помисли какво ли биха казали вуйчо Върнън и леля Петуня, ако се опиташе да обсъди с тях кариерата си на магьосник. Все пак и той получи съвет – Пърси Уизли с удоволствие сподели с него своя опит.

– Зависи къде искаш да идеш, Хари – каза му той. – Време е да помислиш за бъдещето, затова аз бих ти препоръчал пророкуване. Разправят, че мъгълзнанието не било силен предмет, но лично аз мисля, че магьосниците трябва да имат задълбочени познания за немагьосническия свят, особено ако смятат след това да контактуват с него в работата си. Като баща ми, който постоянно е във връзка с мъгъли. А брат ми Чарли, който винаги е обичал да е сред природата, си беше избрал грижи за магическите същества. Помисли къде си най-силен и какво те влече, Хари.

Но единственото нещо, което Хари умееше да прави наистина добре, бе да играе квидич. В края на краищата той реши да избере същите предмети като Рон, та ако се окажеше, че не го бива, да има поне един приятел да му помага.

* * *

Следващият квидичен мач на „Грифиндор“ щеше да е срещу „Хафълпаф“. Ууд настояваше отборът да тренира всеки ден след вечеря и по тази причина Хари нямаше почти никакво време за друго, освен за квидича и домашните. Но тренировките вървяха все по-добре, а и времето ставаше все по-сухо, така че вечерта преди мача в събота той се качваше към спалнята да си остави метлата с мисълта, че шансовете на „Грифиндор“ за квидичната купа никога не са били по-големи.

Ала бодрото му настроение не трая дълго. На горната площадка на стълбата той срещна Невил Лонгботъм, който като че не беше на себе си.

– Хари... не знам кой го е направил... аз така го намерих...

Като гледаше Хари със страх, той отвори вратата.

Целият куфар на Хари беше обърнат и разпилян из стаята. Мантията му се валяше разкъсана на пода, завивките бяха дръпнати от кревата,

чекмеджето беше извадено от нощното шкафче и цялото му съдържание бе изсипано върху дюшека.

Хари отиде до кревата, зяпнал от недоумение, настъпвайки няколко скъсани страници от „Блуждаене с бродници“. Докато заедно с Невил отново оправиха леглото, се прибраха и Рон, Дийн и Шеймъс. Дийн пръв попита:

– Какво се е случило, Хари?

– Нямам и най-малка представа – каза Хари.

Рон оглеждаше дрехите му. Всички джобове бяха обърнати навън.

– Някой е претърсвал – предположи той. – Липсва ли ти нещо?

Хари се зае да събира вещите си и да ги хвърля в куфара. След като прати там и последната от книгите на Локхарт, установи какво всъщност липсва.

– Няма го дневника на Риддъл – тихичко каза той на Рон.

– Какво?

Хари кимна с глава към вратата и Рон го последва навън. Те слязоха бързо в общата стая на „Грифиндор“, която беше полупразна, и седнаха при Хърмаяни, потънала в книгата „Колко са лесни древните руни“. Тя остана потресена от новината.

– Ама... само грифиндорец би могъл да го открадне... никой друг не знае паролата...

– Точно така! – съгласи се Хари.

* * *

На следващия ден навън ги посрещнаха ярко слънце и лек освежителен бриз.

– Отлични условия за квидич! – възкликна Ууд на масата на грифиндорци, докато пълнеше чиниите с бъркани яйца. – Хари, я се храни по-добре, имаш нужда от здрава закуска.

Хари оглеждаше гъсто насядалите покрай масата грифиндорци и се чудеше дали новият притежател на дневника на Риддъл е тук пред очите му. Хърмаяни настояваше да съобщи за кражбата, но той отхвърли идеята, защото трябваше да разкаже на някой учител всичко за дневника, пък и колко ли хора знаеха защо Хагрид е бил изгонен преди петдесет години. Не искаше точно той да разравя отново цялата история.

Ала като излезе от Голямата зала заедно с Рон и Хърмаяни и тръгна да вземе нещата си за квидич, към тревогите му се добави още една, и то много сериозна. Едва стъпил на мраморното стълбище, той отново чу: „Да убия този път... да разкъсам... да разпоря...“

Хари извика силно и Рон и Хърмаяни в уплахата си отскочиха встрани.

– Онзи глас! – каза той, оглеждайки се през рамо. – Току-що пак го чух... Вие не го ли чухте?

Рон поклати глава, отворил широко очи. Хърмаяни обаче се плесна по челото.

– Хари, аз май... разбрах нещо! Трябва да ида до библиотеката!

Тя хукна нагоре по стълбите.

– Какво ли е разбрала? – разсеяно попита Хари, докато все още се оглеждаше, мъчейки се да установи откъде идва гласът.

– Сигурно много повече от мен – отвърна му Рон, клатейки глава.

– Но защо ѝ е да ходи до библиотеката?

– Че Хърмаяни винаги така прави! – вдигна рамене Рон. – Щом се сети нещо, отива в библиотеката.

Хари стоеше и се колебаеше, като се мъчеше да долови отново гласа, но останалите започнаха да излизат от Голямата зала и говорейки високо и възбудено, се запътваха през предната врата към стадиона.

– Тръгвай и ти – подкани го Рон. – Наближава единайсет... Време е за мача!

Хари отиде на бегот до кулата на „Грифиндор“, грабна своята „Нимбус две хиляди“ и настигна голямата тълпа, стичаща се към игрището, но мислите му бяха все още в замъка при безплътния глас. Докато навличаше яркочервените си одежди в съблекалнята, единственото му успокоение бе, че сега поне всички са навън да гледат играта.

Отборите излязоха на стадиона под бурни ръкопляскания. Оливър Ууд се издигна за загаряване около головите стълбове. Мадам Хууч пусна топките.

Хафълпафци, с жълти като канарчета екипи, се бяха скупчили да обсъдят тактиката си в последната минута.

Хари тъкмо възсядаше метлата си, когато с бързи крачки, дори с подтичане, се приближи професор Макгонъгол с огромен морав мегафон в ръце. Сърцето на Хари потъна като камък във вода.

– Мачът се отменя – обърна се професор Макгонъгол през мегафона към претъпкания стадион.

Последваха викове и освирквания. Съсипан, Оливър Ууд кацна на земята и се затича към професор Макгонъгол, без дори да слиза от метлата си.

– Ама професоре – викна той, – ние трябва да се състезаваме... Ами купата... за „Грифиндор“...

Професор Макгонъгол не му обърна внимание и продължи да говори през мегафона:

– Всички ученици да се приберат в общите стаи на своите домове, където техните отговорници ще им дадат необходимите указания. Побързайте, моля!

После свали мегафона и даде знак на Хари да се приближи.

– Потър, ти ела с мен...

Както се чудеше в какво ли може да го подозират този път, Хари видя как Рон напуска протестиращата тълпа и хуква след тях да ги настигне по пътя към замъка. За изненада на Хари професор Макгонъгол не възрази.

– Да, добре е и ти да дойдеш, Уизли.

Някои от учениците, струпали се около тях, негодуваха, че мачът е отменен, други изглеждаха разтревожени. Хари и Рон последваха професор Макгонъгол обратно в училището, където се изкачиха по мраморното стълбище. Този път обаче не ги заведоха в ничий кабинет.

– Ще преживеете известен шок – предупреди ги професор Макгонъгол с неочаквано мек тон, като наближиха болничното крило. – Пак е било извършено нападение, двойно този път...

Червата на Хари сякаш се оплетоха на възел. Професор Макгонъгол отвори вратата и двамата с Рон влязоха.

Мадам Помфри се беше навела над една петокурсничка с дълга къдрава коса.

Хари я позна – беше момичето от „Рейвънклоу“, което двамата с Рон случайно бяха попитали за посоката към общата стая на „Слидерин“. А на леглото до нея беше...

– Хърмаяни! – простена Рон.

Хърмаяни лежеше абсолютно неподвижна с отворени очи, които приличаха на стъклени.

– Намерили са я близо до библиотеката – каза професор Макгонъгол. – Едва ли имате обяснение и за това. – Тя показа малко кръгло огледалце. – Било на пода до тях...

Хари и Рон поклатиха глави, вперили погледи в Хърмаяни.

– Ще ви придружа обратно до кулата на „Грифиндор“ – мрачно каза професор Макгонъгол. – Трябва на всяка цена да говоря пред учениците.

* * *

– Всички ученици да са се прибрали в общите стаи до шест часа тази вечер и никой да не напуска спалните помещения след този час. До всеки учебен кабинет ще ви придружава учител. Никой ученик не бива да отива до тоалетната, непридружен от учител. Всякакви куидични тренировки и мачове се отменят. Няма да има и вечерни занимания.

Грифиндорци, събрани в общата стая, мълчаливо слушаха професор Макгонъгол. Тя нави пергамента, от който четеше, и каза с малко пресъхнало гърло:

– Не е необходимо да добавям, че рядко съм била така разстроена. Има вероятност училището да бъде затворено, ако виновникът за тези нападения не бъде заловен. Бих подканила всеки, който знае нещо за това, да се обади.

Тя се измъкна някак непохватно през отвора зад портрета и грифиндорци веднага започнаха да коментират.

– Вече има две жертви от грифиндорци, без да се смята грифиндорският дух бродник, една от „Рейвънклоу“ и една от „Хафълпаф“ – каза Лий Джордън, приятел на близнаците Уизли, броейки на пръсти. – Никой от учителите ли не е забелязал, че слидеринци са невредими? Не е ли очевидно, че цялата тая работа идва от „Слидерин“? Наследника на Слидерин, чудовището на Слидерин... Защо не вземат просто да изхвърлят всички слидеринци? – гневеше се той, подкрепян от кимачи глави и откъслечни ръкопляскания.

Пърси Уизли седеше зад Лий, но за пръв път нямаше желание да изразява становището си. Изглеждаше блед и недоумяващ.

– Пърси е в шок – прошепна Джордж на Хари. – Това момиче от „Рейвънклоу“, Пенелопи Клиъруотър, също е префект. Той сигурно не е очаквал, че чудовището ще дръзне да нападне префект.

Но Хари почти не го чуваше. Той още не можеше да преодолее стреса от вида на Хърмаяни, изпъната върху болничното легло, сякаш издялана от камък. А ако виновникът не бъде открит съвсем скоро, Хари можеше да се окаже за цял живот при семейство Дърсли. Том Риддъл предал Хагрид, защото ако затворели училището, трябвало да прекара живота си в мъгълско сиропиталище. Хари можеше точно да каже как се е чувствал.

– Какво да правим? – пошепна Рон в ухото на Хари. – Мислиш ли, че подозират Хагрид?

– Трябва да идем да разговаряме с него – каза Хари решително. – Не вярвам и сега да е той, но ако предишния път е освободил чудовището, ще знае как се влиза в Стаята на тайните, а това е добро начало.

– Ама нали Макгонъгол каза да си стоим в кулата, когато не сме на училище!

– Мисля си – каза Хари доста по-тихо, – че е време да извадя пак мантията.

* * *

Хари бе наследил от баща си едно-единствено нещо – дълга сребриста мантия невидимка. Тя бе единственият им шанс да се измъкнат от училището и да посетят Хагрид, без никой да разбере. Легнаха си в обичайното време, изчакаха, докато Невил, Дийн и Шеймъс престанаха да говорят за Стаята на тайните и най-сетне заспаха, после станаха, облякоха се отново и метнаха отгоре си мантията.

Движението по тъмните коридори не беше приятно.

Хари неведнъж беше обикалял замъка нощем, ала никога не бе заварвал такова оживление из него след залез. Учители, префекти и призраци се движеха по коридорите по двойки, оглеждайки се за някаква необичайна дейност. Мантията невидимка не скриваше шумовете, които двамата издаваха, и в един момент много се изплашиха, когато Рон се препъна само на няколко метра от мястото, където Снейп стоеше на своя пост. За щастие Снейп кихна точно когато Рон изръмжа. Отдъхнаха си чак като стигнаха дъбовата входна врата и я отвориха.

Беше ясна звездна нощ. Те забързаха към осветените прозорци на колибата на Хагрид и отметнаха от себе си мантията едва пред вратата.

Секунди след като бяха почукали, Хагрид рязко я отвори и те се озоваха срещу арбалета, който той държеше в ръцете си. Зад него хрътката Фанг яростно лаеше.

– Ооо! – каза той и ги погледна втрещено, сваляйки арбалета. – Що щете пък вие тук?

– А това за какво е? – попита Хари, докато влизаха, като посочи арбалета.

– Нищо... нищо – измърмори Хагрид. – Аз такова... чаках... няма нищо, няма нищо... Сядайте де... Ей сегичка ще туря чая.

Той като че ли не внимаваше какво прави. Едва не изгаси огъня, като изля върху него водата от чайника, а после счупи порцелановата кана за чай с нервно трепване на едрата си ръка.

– Да не ти е зле, Хагрид? – попита го Хари. – Разбра ли за Хърмаяни?

– Чух, чух... – отвърна той и гласът му леко се задави. Като поглеждаше постоянно през прозореца, той наля по една голяма чаша гореща вода – бе забравил да сложи пакетчетата чай – и тъкмо им отрязва по едно голямо парче плодов кейк, когато на вратата силно се почука.

Хагрид изпусна кейка, Хари и Рон се спогледаха в паника, заметнаха се бързо с мантията невидимка и се стаиха в ъгъла. Хагрид се увери, че са невидими, грабна арбалета и отново отвори рязко вратата.

– Добър вечер, Хагрид!

Беше Дъмбълдор. Той влезе с особено сериозно изражение, следван от доста странен на вид мъж. Непознатият беше нисък и възпълен, с добре сресана сива коса и боязливо изражение. Беше облечен в причудлива смесица от дрехи – тъмен костюм на тънки райета, яркочервена връзка, дълга черна мантия и островърхи ботуши. Под мишницата си носеше бледолимоново на цвят бомбе.

– Това е началникът на татко! – почти беззвучно каза Рон в ухото на Хари. – Корнелиус Фъдж*, министърът на магията.

[* Фъдж – празни приказки, глупости (англ.) – Б.пр.]

Хари силно го ръгна с лакът в ребрата, за да млъкне. Хагрид бе преbledнял и по челото му бе избила пот. Той се бе свлякъл в един от столовете си и гледаше ту Дъмбълдор, ту Корнелиус Фъдж.

– Лоша работа, Хагрид! – заговори Фъдж някак отсечено. – Много лоша работа! Но неизбежна... Четири нападения над мъгълкръвни. Нещата стигнаха много далеч. Министерството трябва да вземе мерки.

– Аз никога... – започна Хагрид, гледайки умопително Дъмбълдор. – Вие знаете... аз никога... професор Дъмбълдор, сър...

– Бих искал да е ясно, Корнелиус, че имам пълно доверие на Хагрид – каза Дъмбълдор смръщено.

– Вижте какво, Албус – започна Фъдж явно против волята си, – миналото на Хагрид е против него. Министерството трябва да направи нещо. Училищното настоятелство поиска това от нас.

– И все пак, Корнелиус, твърдя, че отвеждането на Хагрид няма да помогне с нищо – каза Дъмбълдор с пламък в сините очи, който Хари не бе виждал досега.

– Погледнете на нещата от моята позиция – каза Фъдж, като въртеше шапката си. – Аз съм под много силен натиск. Трябва да покажа, че предприемам нещо. Окаже ли се, че Хагрид е невинен – връща се и въпросът е уреден. Но аз трябва да го отведа на всяка цена. Иначе няма да съм си изпълнил задълженията...

– Да ме отведете ли? – обади се Хагрид, вече съвсем разтреперан. – Къде да ме отведете?

– За малко, Хагрид – отвърна Фъдж, избягвайки погледа на Хагрид. – Не за наказание, а по-скоро като предпазна мярка. Щом бъде заловен друг, ти ще бъдеш освободен с официално извинение...

– Не в Азкабан! – отчаяно извика Хагрид. Преди Фъдж да му отговори, на вратата пак се почука силно. Отвори Дъмбълдор. Сега беше ред на Хари да получи лакът в ребрата от Рон – беше ахнал шумно.

В колибата на Хагрид влезе господин Луциус Малфой, загърнат в дълга черна пътническа наметка, със студена и доволна усмивка на лицето, Фанг започна да ръмжи.

– Вече сте тук, Фъдж! – одобрително установи той. – Браво, браво...

– К'во търсиш тука? – яростно се развика Хагрид. – Махай се от къщата ми!

– Повярвайте ми, драги, за мен не е никакво удоволствие да се намирам във вашата... хм... къща ли го нарекохте? – каза Луциус Малфой, усмихвайки се подигравателно, докато се оглеждаше. – Просто се отбих в училището и ми казаха, че директорът бил тук.

– И за какво съм ви необходим, Луциус? – попита Дъмбълдор.

Говореше вежливо, но сините му очи още искряха.

– Колкото и да е ужасно, Дъмбълдор – лениво започна господин Малфой и извади дълго руло пергамент, – училищното настоятелство смята, че е време да се оттеглите. Ето заповедта за вашето отстраняване от директорската длъжност. Вижте всичките дванайсет подписа под този документ. Опасяваме се, че сте изпуснали нещата от контрол. Колко нападения има вече? И още две този следобед, нали? Ако продължава така, няма да останат мъгълнокръвни в училището, а всички знаем каква тежка загуба би било това.

– О, не, вижте, Луциус – намеси се Фъдж, видимо притеснен, – как така ще отстранявате Дъмбълдор?! Не, не може... само това ни липсва сега...

– Назначаването или освобождаването на директора е въпрос, който се решава от настоятелството – спокойно обясни господин Малфой. – А тъй като Дъмбълдор не успя да прекрати тези нападения...

– Вижте какво, Луциус, щом Дъмбълдор не е успял да ги спре... – каза Фъдж, над чиято горна устна вече бе избила пот, – искам да кажа... кой би могъл да ги спре?

– Тепърва ще видим – отвърна Малфой с предизвикателна усмивка, – но след като сме гласували и дванайсетимата...

Хагрид скочи на крака и рошавата му черна коса се опря в тавана.

– А колцина от тях сте заплашвали и изнудвали, преди да се съгласят, а, Малфой? – ревна той.

– Драги мой, драги мой, знаете ли, че с този ваш нрав ще си навлечете неприятности някой ден, а, Хагрид? – каза господин Малфой. – Бих ви посъветвал да не крещите на пазачите в Азкабан, защото изобщо няма да им хареса.

– Не можете да отведете Дъмбълдор! – викаше Хагрид, от което хрътката Фанг се сви и заскимтя в колибата си. – Ако го направите, с мъгълкръвните е свършено. Веднага ще почнат и убийства.

– Успокой се, Хагрид – стълча го Дъмбълдор и се обърна към Луциус Малфой. – Щом настоятелството иска да ме отстрани, Луциус, аз, разбира се, ще се оттегля.

– Ама... – заекна Фъдж.

– Не! – изрева Хагрид.

Дъмбълдор не отместваше светлите си сини очи от студения сив поглед на Луциус Малфой.

– Обаче – продължи Дъмбълдор, говорейки бавно и отчетливо, та никой да не изпусне нито дума, – вие ще се убедите, че аз наистина ще си тръгна от това училище, но само когато никой тук вече не ми е предан. И ще разберете, че в „Хогвортс“ винаги ще бъде оказвана помощ на всеки, който я поиска.

За секунда Хари бе почти сигурен, че очите на Дъмбълдор се насочиха към ъгъла, където се бяха стаили двамата с Рон.

– Достойни за възхищение чувства – каза Малфой с поклон. – На всички ни ще липсва вашият... ъъ... силно индивидуален начин, по който ръководите това училище, Албус, и единствено се надяваме, че приемникът ви ще съумее да предотврати убийствата.

Той отиде до вратата на колибата, отвори я и кимна на Дъмбълдор да излезе, Фъдж въртеше шапката си и чакаше Хагрид да мине пред него, но той твърдо стоеше на мястото си и като си пое дълбоко въздух, изрече отчетливо:

– А пък ако някой иска да намери нещо, достатъчно е да следва паяците. Те знаят къде да го отведат. Т'ва е всичко, дете имам да кажа.

Фъдж го гледаше с недоумение.

– Добре де, идвам – каза Хагрид и се заметна с палтото от къртичи кожи. Но преди да прекрачи прага след Фъдж, спря пак и рече на висок глас: – А някой ще трябва да храни и Фанг, докато ме няма.

Вратата се затръшна и Рон отметна мантията невидимка.

– Сега загазихме! – дрезгаво проговори той. – Няма го Дъмбълдор. По-добре да затворят училището още тази вечер. Без него ще има нападения всеки ден.

Фанг започна да вие и да драска по затворената врата.

ГЛАВА ПЕТНАЙСЕТА АРАГОГ

Лятото бавно настъпваше навсякъде около замъка. И небето, и езерото добиха лазурносин цвят, а в оранжерииите цъфнаха цветове с големината на зелки. Но за Хари гледката през прозорците не беше обичайната, защото никъде не се виждаше Хагрид с Фанг по петите. Не по-добре стояха нещата и в самия замък, където всичко се беше объркало ужасно.

Двамата с Рон се бяха опитали да посетят Хърмаяни, но в болничното крило вече не пускаха гости.

– Не искаме да рискуваме повече – строго им каза Мадам Помфри през едва-едва открянатата врата. – Наистина много съжалявам, но нападателят може да се върне, за да довърши жертвите си...

В отсъствието на Дъмбълдор страхът се разпространяваше като никога досега и дори слънцето, топлощо стените на замъка отвън, сякаш спираше пред затворените крила на прозорците. В училището можеха да се видят почти само тревожни и напрегнати лица, а отекнеше ли смях по коридорите, той непременно беше остър и неестествен и бързо секваше.

Хари постоянно си повтаряше последните думи на Дъмбълдор: „...аз наистина ще си тръгна от това училище, но само когато никой тук вече не ми е предан. И ще разберете, че в «Хогвортс» винаги ще бъде оказвана помощ на всеки, който я поиска.“ Каква полза от тези думи? От кого да искат помощ, след като всички бяха объркани и изплашени като тях?

Можеха горе-долу да разберат какво им бе загатнал Хагрид за паяците. Бедата обаче бе в това, че в замъка не бе останал нито един паяк, подир който да тръгнат. Хари оглеждаше внимателно навсякъде, откъдето минаваше, и Рон се включваше, макар неохотно. Затрудняваше ги, разбира се, обстоятелството, че не можеха да ходят сами където поискат, а трябваше да се движат из замъка на групи с други грифиндорци. Повечето от съучениците им бяха доволни, че от час в час ги водеха лично учителите, но Хари много се дразнеше от това.

Поне на един от тях тази атмосфера на страх и подозрение явно много се нравеше. Драко Малфой се разхождаше наперен из училището, сякаш току-що са го обявили за отличник. Хари така и не можа да разбере от какво е толкова доволен, докато не дойде часът им по отвари около две седмици след като Дъмбълдор и Хагрид си бяха отишли. Седнал зад Малфой, Хари го чу да злорадства пред Краб и Гойл.

– Винаги съм знаел, че татко ще намери начин да се отърве от Дъмбълдор – говореше Драко, без дори да си прави труда да снишава глас. – Нали ви разправях, че той смята Дъмбълдор за най-лошия директор, който е имало училището. Дано сега да се намери някой по-свестен. Някой, дето няма да държи затворена Стаята на тайните. Макгонъгол също няма да стои дълго, защото само замества...

Снейп подмина Хари, сякаш без да забелязва празното място на Хърмаяни.

– Сър – обади се на висок глас Малфой, – защо не се кандидатирате вие за директорското място?

– Хайде, хайде, Малфой – понечи да възрази Снейп, без да успее да потисне усмивчицата по тънките си устни. – Професор Дъмбълдор е само временно отстранен от настоятелите. Сигурен съм, че съвсем скоро ще бъде отново сред нас.

– Да, да, точно така – държеше на своето Малфой, като се хилеше самодоволно. – Сигурен съм, че татко ще гласува за вас, ако решите да се кандидатирате. Аз ще му кажа, че сте най-добрият учител тук, сър...

Снейп взе да се подхилва и докато се въртеше из подземие, за щастие не забеляза Шеймъс Финигън, който се престори, че повръща в котела си.

– Аз дори се чудя как всичките мътнороди тук не са си стегнали още багажа – продължаваше Малфой. – Хващам се на бас за пет галеона, че следващият направо ще бъде убит. Жалко че няма да е Грейнджър...

Добре че точно в този момент звънна звънецът, защото при последните думи на Малфой Рон беше скочил от стола си, но в общото борицкане за чантите и учебниците опитът му да се добере до Драко остана незабелязан.

– Оставете ме да му дам да се разбере – ръмжеше Рон, докато Хари и Дийн задържаха ръцете му. – Не ме интересува нищо, не ми е нужна и пръчката, ще го убия с голи ръце...

– Побързайте, че трябва да ви заведе на билкология – извика Снейп над главите на класа и всички се изнизаха след него, а Хари, Рон и Дийн останаха на опашката, тъй като Рон още се мъчеше да се освободи. Осмелиха се да го пуснат едва след като Снейп ги бе извел от замъка и всички се запътиха между зеленчуковите лехи към оранжерииите.

В часа по билкология тегнеше мрачно настроение. Тук липсваха вече двама – Джъстин и Хърмаяни. Професор Спраут им възложи да подкастрират абисинските смокини. Като отиде да хвърли цял наръч изсъхнали стъбла върху купчината за тор, Хари се озова лице в лице с Ърни Макмилън. Ърни си пое дълбоко въздух и заговори тържествено:

– Искам само да ти кажа, Хари, колко съжалявам, че те заподозрях. Ти, разбира се, никога не би нападнал Хърмаяни Грейнджър и аз се извинявам за онова, което ти наговорих. Сега всички сме застрашени и аз...

Той протегна месестата си ръка и Хари я разтърси. Ърни и приятелката му Хана дойдоха да работят на същата смокиня при Хари и Рон.

– Тоя тип Драко Малфой – започна Ърни, докато чупеше изсъхналите клонки, – като че ли е много доволен от цялата тая работа, нали? Знаете ли, мисля си, че той може да е Наследника на Слидерин.

– Много умно, няма що! – отвърна Рон, който май не можеше да прости на Ърни така лесно като Хари.

– А ти, Хари, мислиш ли, че е Малфой? – попита го Ърни.

– Не – отвърна Хари така уверено, че Ърни и Хана се опулиха.

Миг по-късно Хари забеляза нещо, което го накара да удари Рон по ръката с градинарската ножица.

– Оу! Какво правиш?

Хари сочеше към земята на един-два метра от тях. Няколко едри паяка бързаха през поляната.

– А, да... – смънка Рон, като безуспешно се опита да изглежда доволен. – Но сега не можем да ги последваме, нали?

Ърни и Хана ги слушаха с любопитство.

Хари гледеше паяците, докато избягаха.

– Като че ли са се запътили към Забранената гора...

Това още повече разочарова Рон.

В края на часа професор Спраут придружи класа до кабинета по защита срещу Черните изкуства. Хари и Рон поизостанаха след другите, за да не ги чуват какво си говорят.

– Ще трябва пак да използваме мантията невидимка – каза Хари на Рон. – Можем да вземем с нас и Фанг – кучето е свикнало да влиза в гората с Хагрид и ще ни е в помощ.

– Добре – съгласи се Рон, като въртеше нервно с пръсти пръчката си. – Ама... нали в гората... Нали разправят, че в гората имало върколаци? – призна страха си той, като сядаха на обичайните си места най-отзад в часа на Локхарт.

Вместо да отговаря на този въпрос, Хари предпочете да каже:

– Там има и добри същества. Например кентаврите... и еднорозите...

Рон никога не бе стъпвал в Забранената гора. Хари бе влизал веднъж и беше се надявал никога да не му се случи отново.

Локхарт се втурна в стаята и класът впери в него изненадани очи. Докато другите учители изглеждаха по-мрачни от когато и да било, той си беше весел както винаги.

– Я да ви видя – провикна се той с широка усмивка, – защо сте увесили така носове?

Учениците се спогледаха в недоумение, но никой не му отговори.

– Нима не разбирате – заговори той вече по-бавно, сякаш ги мислеше за малко глуповати, – опасността отмина! Виновникът е отстранен.

– Кой казва това? – високо попита Дийн Томас.

– Млади човече, министърът на магията не би отвел Хагрид, ако не беше сто процента сигурен, че той е виновен – каза Локхарт с такъв тон, сякаш обясняваше, че едно и едно прави две.

– Напротив! – възрази Рон още по-високо от Дийн.

– Лаская се от мисълта, че знам мъжничко повече за ареста на Хагрид от вас, господин Уизли – отвърна Локхарт със самодоволство.

Рон отвори уста да каже, че има известно основание да не се съгласи, но спря, защото Хари го ритна силно под чина.

– Забрави ли, че не сме били там? – прошепна му той. Ала отблъскващата веселост на Локхарт, намеците му, че Хагрид винаги му се е струвал съмнителен, и увереността му, че бедата вече е отминала, толкова подразниха и самия Хари, че му се прииска да запрати „Блуждаене с бродници“ право в глупавото му лице. Вместо това обаче се задоволи да надраска на Рон бележка: „Да го направим нощес“.

Рон я прочете и погледна встрани, където обикновено седеше Хърмаяни. При вида на празното място решимостта му нарасна и той кимна.

* * *

Общата стая на „Грифиндор“ беше все препълнена тези дни, тъй като след шест часа вечерта грифиндорци нямаше къде да отидат. А имаше и толкова много неща, за които да разговарят, че стояха там до след полунощ.

Веднага след вечеря Хари отиде да вземе мантията невидимка, но цялата вечер трябваше да седи върху нея и да чака стаята да се опразни, Фред и Джордж поканиха Хари и Рон на няколко игри с избухващите карти, а Джини ги гледеше унило, седнала на стола на Хърмаяни. Хари и Рон гледаха нарочно да губят, за да свърши по-бързо играта, ала въпреки това Фред, Джордж и Джини тръгнаха да си лягат чак късно след полунощ.

Хари и Рон изчакаха да чуят далечния звук от затварящите се врати на двете спални, преди да разгънат мантията, да се заметнат с нея и така да излязат през рамката на портрета.

Трудно беше и преминаването им през замъка, защото трябваше да се пазят от всички учители. Най-сетне стигнаха до входната зала, издърпаха резето на външната врата, промушиха се през нея, като се опитваха да не я оставят да скърца, и излязоха на осветената от луната поляна.

– Дано като стигнем в гората, не разберем, че няма кого да следваме там – обади се Рон, докато крачеха през тъмната трева. – Ония паяци може изобщо да не са отивали нататък. Наистина се движеха в тази посока, но все пак...

Гласът му, пълен с надежда, се изгуби някъде в мрака.

Стигнаха до колибата на Хагрид, мрачна и тъжна с тъмните си прозорци. Щом Хари бутна вратата и я отвори, Фанг направо полудя от радост, като ги видя. От страх, че може да събуди целия замък със силния

си гърлен лай, те на бърза ръка го нахраниха с петмез от една тенекиена кутия на етажерката, от което зъбите му се слепнаха.

Хари остави мантията върху масата – тя нямаше да му трябва в дълбокия мрак на гората.

– Хайде, Фанг, отиваме на разходка – обърна се той към кучето, потупвайки го по хълбока, и Фанг хукна весело след тях, изтича до ръба на гората и вдигна крак срещу дебелилото стъбло на един стар чинар.

Хари измъкна пръчката си, пошепна „Лумос!“ и на връхчето ѝ се появи малка светлинка, колкото да могат да виждат по пътеката следи от паяци.

– Добра идея! – похвали го Рон. – И аз бих светнал с моята, ама нали знаеш – може я да гръмне, я нещо друго...

Хари хвана Рон за рамото и му посочи надолу към тревата. Два самотни паяка бягаха от светлината на пръчката към сянката на дърветата.

– Добре – въздъхна тежко Рон, сякаш се примиряваше с най-лошото. – Готов съм. Да вървим.

И така, с Фанг, който подтичваше край тях и душеше корени и листа, навлязоха в гората. На слабата светлина от пръчката на Хари те следваха непрекъснатия поток от паяци покрай пътеката. Вървяха така около двацет минути, без да говорят, ослушвайки се напрегнато за други шумове, освен пукота на клонки и шумоленето на листа. А когато дърветата станаха толкова гъсти, че момчетата не виждаха вече звездите над главите си и пръчката на Хари бе единствената светлинка в морето от мрак, те забелязаха, че паяците се отклоняват от пътеката.

Хари спря и се опита да види накъде отиват, ала всичко извън кръгчето светлина бе непрогледно тъмно. Той никога преди не бе стигал толкова дълбоко навътре в гората. Спомни си как, когато беше тук за последен път, Хагрид го съветваше никога да не напуска горската пътека. Но сега Хагрид бе твърде далеч, вероятно в килия в Азкабан, след като им бе подсказал да следват паяците.

Нещо влажно докосна ръката на Хари и той отскочи, настъпвайки Рон по крака, но се оказа просто носът на Фанг.

– Ти какво предлагаш? – попита Хари.

От Рон се виждаха само очите, защото отразяваха светлинката на пръчката.

– Ами като сме дошли чак дотук... – отвърна той.

И така те последваха криволичещите сенки на паяците между дърветата. Вече не можеха да се движат много бързо – препъваха се в корени и дънери по пътя, които не се виждаха в мрака. Често им се налагаше да спират, та Хари клякаше и търсеше паяците на слабата светлина от пръчката си.

Така вървяха поне половин час и дрехите им постоянно се закачаха на ниски разперени клони и остри тръни. След известно време забелязаха, че теренът под краката им започва да се спуска стръмно надолу, но дърветата си бяха все така дебели.

Изведнъж Фанг нададе такъв оглушителен и ечаш лай, че Хари и Рон едва не изскочиха от кожата си от уплаха.

– Какво става? – извика Рон, като се въртеше в непрогледната тъмнина, стиснал Хари за лакътя.

– Там нещо се движи – Като че ли е голямо, прошепна Хари. – Слушай...

И двамата наостриха уши. Недалеч от тях и малко вдясно голямото нещо чупеше клони, пробивайки си път през дърветата.

– Не! – обади се Рон. – Не, не, не...

– Млъкни! – скара му се Хари. – Ще те чуе.

– Мен ли да чуе? – почти му извика Рон. – Ами Фанг?

– Вече е късно.

Мракът сякаш притискаше очите им, докато стояха и чакаха в ужас. Разнесе се някакво особено гъргорене и после настана тишина.

– Какво ли прави? – попита Хари.

– Навярно се готви да се нахвърли отгоре ни – предположи Рон.

Те чакаха разтреперани, без да смеят да мръднат.

– Мислиш ли, че си е отишло? – прошепна Хари.

– Отде да знам...

И тогава отдясно внезапно светна ярка светлина, толкова ослепителна, че и двамата вдигнаха ръце да си засенчат очите, Фанг нададе вой и се опита да избяга, но се заплете в някакви тръни и зави още по-силно.

– Хари! – викна Рон и гласът му затрепера от облекчение. – Хари, това е нашата кола!

– Какво?

– Хайде!

Хари се втурна след Рон към светлината, като се препъваше и залиташе, и след няколко минути двамата излязоха на една полянка.

Колата на господин Уизли наистина беше там, заобиколена от дебели дървета, под покрив от гъсти клони и със запалени фарове. Рон тръгна към нея с отворена от изненада уста и тя бавно се доближи към него точно като грамадно тюркоазено куче, поздравяващо господаря си.

– Тя си е била тук през цялото време! – Рон изпадна във възторг, докато я обикаляше. – Виж я. Съвсем е подивяла в гората.

Отстрани колата бе издраскана и оцапана с кал. Очевидно се беше друсала сама из гората. Фанг изобщо не беше очарован. Той не се отделяше от Хари и личеше, че трепери. Едва когато дишането му се успокои, Хари пръхна пръчката си обратно в джоба.

– А ние очаквахме нападение! – бърбореше Рон, като се облягаше на колата и я галеше. – Чудех се къде ли е отишла!

Хари се взря в осветената земя за следи от още паяци, но те явно се бяха разбягали от силните лъчи на фаровете.

– Загубили сме следите – каза той. – Хайде да ги потърсим.

Рон не отговори. Не се и помръдна. Бе вперил очи в нещо зад Хари на около три метра над земята и лицето му бе побеляло от ужас.

Хари нямаше време дори да се обърне. Чу се силно щракване и той изведнъж усети как нещо дълго и космато го сграбчва през кръста и го повдига от земята така, че той увисна с главата надолу. Докато се съпротивяваше с ужас, той чу ново щракване и видя как краката на Рон също се отделят от земята, чу Фанг да скимти и да лае... и в следващия момент усети, че го отнасяха в тъмната гора.

Както висеше надолу с главата, Хари успя да види, че онова, което го носеше, имаше шест много дълги космати крака, предните два от които го стискаха под чифт лъскави черни шипки. Разбра, че отзад друго такова същество носеше Рон. Навлизаха в най-гъстата част на гората. Хари чуваше как Фанг се бори да се изтръгне от трето такова същество и скимти отчаяно, но Хари не можеше да извика, дори и да искаше – гласът му като че ли бе останал при колата между дърветата.

Не знаеше колко време бе прекарал в лапите на създанието, но осъзна, че мракът изведнъж се е разсеял достатъчно, защото видя по покритата с листа земя гъмжило от паяци. Като проточи шия настрани, той разбра, че са стигнали до ръба на огромна яма, около която нямаше дървета, та звездите осветяваха най-ужасната гледка, която бяха виждали очите му.

Долу бе пълно с паяци. Но не малки паяци като онези, дето пълзяха по листата. Тези бяха големи колкото впрегатни коне, с по осем очи, осем крака, черни, космати, гигантски. Грамадният екземпляр, който бе страбчил Хари, се смъкна по стръмния склон към купола от влажна паяжина в самия център на ямата, а останалите се събраха наоколо, щракайки възбудено с щипки при вида на товара му.

Паякът го пусна и Хари тупна на земята на четири крака. Рон и Фанг също паднаха до него. Кучето вече не лаеше, а тихо се сви на кълбо. Рон изглеждаше точно така, както се чувстваше Хари – устата му беше разтеглена в безмълвен ужас, а очите му сякаш щяха да изхвъркнат.

Изведнъж Хари осъзна, че паякът, който го беше пуснал, казваше нещо. Отначало не го разбра, защото той щракаше с щипките си на всяка дума.

– Арагог! – викаше паякът. – Арагог!

И изпод влажния купол от паяжина бавно-бавно се измъкна паяк колкото малък слон. Черното му тяло и краката бяха посивели на много места, а всичките му очи върху грозната глава бяха млечнобели. Той беше сляп.

– Какво има? – попита паякът и щипците му защракаха бързо-бързо.

– Хора – щракна паякът, който бе уловил Хари.

– Хагрид ли е? – попита пак Арагог и се приближи, а осемте му замъглени очи се движеха едва-едва.

– Непознати – щракна паякът, който бе донесъл Рон.

– Убий ги – отегчено изщрака Арагог. – Аз тъкмо спях...

– Ние сме приятели на Хагрид – извика Хари.

Сърцето му сякаш бе излязло от гърдите и туптеше в гърлото му.

Щипките на паяците из цялата яма защракаха.

Арагог помълча известно време.

– Хагрид никога досега не е изпращал хора в наш'та яма – каза той бавно.

– Хагрид е в беда – задъхано каза Хари. – Затова и дойдохме.

– В беда ли? – попита старият паяк и на Хари му се стори, че долови загриженост в тракането на щипките му. – Но защо ви е изпратил?

На Хари му се прииска да се изправи, но не беше сигурен дали ще го държат краката. Затова продължи да говори колкото може по-спокойно от земята.

– В училището мислят, че Хагрид е пуснал... нещо срещу учениците. Откараха го в Азкабан.

Арагог яростно затрака с щипци и звукът бе подет от всички паяци в ямата. Звукът приличаше на аплодисменти, само че при аплодисменти на Хари не би му прилошало от страх.

– Че туй стана преди години! – отегчено каза Арагог. – Преди много, много години. Добре си спомням. Затова го принудиха да напусне училището. Смятаха, че аз съм чудовището, което живее в Стаята на тайните. Мислеха, че Хагрид я е отворил и ме е пуснал.

– А вие... вие не идвате ли от Стаята на тайните? – попита Хари и усети ледена пот по челото си.

– Аз ли?! – възкликна Арагог и гневно затрака с щипци. – Аз не съм роден в замъка. Аз идвам от далечна страна. Един пътешественик ме даде на Хагрид още като бях яйце. Тогава Хагрид беше момче, ала се грижеше за мен, скри ме в един шкаф в замъка и ме хранеше с остатъци от масата. Хагрид е добър човек и мой добър приятел. Като ме откриха и ме обвиниха за смъртта на едно момиче, той ме защити. Оттогава живея тук в гората и

Хагрид все още ме посещава. Дори ми намери съпруга, Мосаг, и нали виждаш как се увеличи нашето семейство, все благодарение на добротата на Хагрид...

Хари събра цялата смелост, която му беше останала.

– Значи вие никога... никога не сте нападали никого?

– Никога! – изхриптя старият паяк. – Инстинктът ме е подтиквал да го направя, но от уважение към Хагрид не съм посягал на човешко същество. Тялото на убитото момиче бе намерено в една тоалетна. Аз не знам друго от замъка, освен шкафа, в който израснах. Ние по природа си обичаме тъмнината и тишината...

– Ами тогава... Знаете ли кой е убил онова момиче? – продължаваше Хари. – Защото който и да е бил, върнал се е и отново напада хора...

Думите му бяха заглушени от гръмко щракане и шумоленето на множество дълги крака, размахвани гневно – наоколо се местеха огромни черни форми.

– Онова, което живее в замъка – започна Арагог, – е прастаро същество, от което ние, паяците, най-много се боим. Като сега си спомням как молах Хагрид да ме остави да си ида, като усетих, че звярът се движи из училището.

– Какъв е той? – нетърпеливо попита Хари.

Последва ново оглушително щракане и силно шумолене.

Паяците като че ли се скупчваха около Хари.

– Ние не говорим за него! – яростно отвърна Арагог. – Не го назоваваме. Дори и на Хагрид не съм казвал името на това ужасно създание, макар да ме е питал много пъти.

Хари не искаше повече да настоява, особено между толкова много паяци, настъпващи към него отвсякъде. Арагог изглежда се бе уморил да говори. Той бавно отстъпваше към сводестата си паяжина, но събратята му продължаваха да се приближават полека към Хари и Рон.

– Ами тогава ще си вървим – отчаяно подвикна Хари към Арагог, чувайки как листата шумолят зад гърба му.

– Да си вървите ли? – бавно каза Арагог. – Не мисля, че...

– Ама...

– Моите синове и дъщери не закачат Хагрид само по мое нареждане. Но не мога да им откажа прясно месо, когато то само идва между нас. Сбогом, приятелю на Хагрид!

Хари се обърна. На педя от него се извисяваше цяла стена от паяци, които чаткаха с пипалата си, а многото им очи святкаха по грозните черни глави...

Още докато посягаше за пръчката си, Хари знаеше, че е безпомощна срещу такова множество. Като се изправи, готов да умре, но в битка, до него достигна силен и продължителен звук и сноп светлина освети ямата.

Колата на господин Уизли се спускаше с гръм и трясък по стръмната стена със запалени фарове и свирещ клаксон, като събаряше паяците по пътя си, тъй че някои изпопадаха по гръб и махаха във въздуха с безбройните си крака.

Спирачката изскърца и колата спря точно пред Хари и Рон, а вратите се отвориха сами.

– Вземи Фанг! – викна Хари и се метна на предната седалка.

Рон грабна кучето през корема и го хвърли, както джафкаше, на задната седалка. Вратата се затръшна. Рон дори не докосна газта, но нямаше и нужда от това. Моторът ревна и колата пое, като събори още паяци. Измъкнаха се от ямата и скоро вече фучаха през гората, а клоните на дърветата шибяха по прозорците, докато колата внимателно извиваше и си

избираше пътя през най-широките просеки, явно следвайки добре познат маршрут.

Хари погледна встрани към Рон. Устата му все още беше отворена като в беззвучен писък, но очите му вече не се канеха да изскочат от орбитите.

– Добре ли си?

Рон гледаше право напред, без да може да отговори.

Изпомачкаха храстите по пътя си, Фанг продължаваше да вие на задната седалка, а като минаха покрай един дебел дъб, се откъсна страничното огледало.

След десет минути шум и блъскане в камъни дърветата се разрешиха и Хари отново видя късчета небе. Колата спря така внезапно, че едва не изхвъркнаха през предното стъкло. Бяха стигнали до края на гората. Фанг се хвърли към прозореца, нетърпелив да скочи, и щом Хари отвори вратата, той се стрелна между дърветата към колибата на Хагрид, подвил опашка. Хари също излезе, а след минута-две Рон успя да възвърне чувствителността на крайниците си и го последва, но все още скован и с трескав поглед. Хари потупа колата за благодарност малко преди тя да се отдръпне назад в гората и да изчезне от погледа им.

Хари влезе в колибата на Хагрид да си вземе мантията, а Фанг трепереше под одеялото в кошницата си. Когато отново излезе навън, Хари видя, че Рон повръща неудържимо в лехата с тиквите.

– Да следваме паяците... – едва-едва пророни той, изтривайки уста в ръкава си. – Никога няма да му простя на Хагрид! Имахме късмет, че оживяхме.

– Бас държа, че не е очаквал Арагог да направи нещо лошо на негови приятели! – каза Хари.

– Ей това му е проблемът на Хагрид! – каза Рон и удари с ръка по стената на колибата. – Той все си мисли, че чудовищата са по-добри от собствената си природа, и ето докъде стигна! До килията в Азкабан! Какъв смисъл имаше да ни праща при тях? Какво ново научихме, искам да знам?

– Ами че Хагрид никога не е отварял Стаята на тайните! – отвърна Хари, като метна мантията върху Рон и го побутна да върви. – Той е невинен.

Рон изпръхтя пренебрежително. Явно да се отгледа Арагог в един шкаф не му се струваше чак толкова невинно.

Като се приближиха към замъка, Хари попридърпа мантията да покрие и краката им и чак тогава откряна скърцащата входна врата. Прекосиха предпазливо входната зала, изкачиха мраморното стълбище и затаиха дъх, докато минаваха покрай коридорите, където крачеха блящи часовои. Найсетне стигнаха на сигурно място в общата стая на „Грифиндор“, където огънят догаряше в мъждукаща пепел. Свалиха мантията и се изкачиха по витата стълба до спалнята си.

Рон се хвърли на леглото, без да си прави труд да се съблича. На Хари обаче изобщо не му се спеше. Той седна на ръба на кревата си и се замисли върху всичко онова, което бе казал Арагог.

Чудовището, което се таи някъде в замъка, мислеше си той, изглежда е нещо като страшния Волдемор, след като дори други чудовища се боят да го назоват. Но той и Рон не бяха се приближили към разкриването на тайната какво всъщност представлява и как вкаменява жертвите си. Дори Хагрид никога не е знаел какво е то.

Хари вдигна крака на леглото и се облегна на възглавниците, загледан в луната, която светеше през прозореца. Не знаеше какво повече да направят. Навсякъде бяха ударили на камък. Риддъл бе уловил друг човек. Наследника на Слизерин се бе измъкнал и никой не можеше да каже

дали той, или някой друг е отворил Стаята този път. Нямахме вече и кого да попитат. Хари лежеше и премисляше всичко, което бе казал Арагог.

Бе започнал да задрямва, когато изведнъж го осени вероятно последната надежда и той скочи.

– Рон! – просъска той в мрака. – Рон!

Рон се събуди със звуци, наподобяващи лая на Фанг, заогледа се уплашено и видя Хари.

– Рон... Онова момиче, дето умряло... Арагог каза, че го намерили в една тоалетна – повишаваше постепенно глас Хари, без да обръща внимание на хъркането на Невил в ъгъла. – Ами ако тя изобщо не е напускала тази тоалетна? Ами ако все още е там?

Рон разтърка очи, взирайки се в осветената от луната стая. Чак тогава разбра.

– Да не искаш да кажеш... Да не би Стенещата Миртъл...

ГЛАВА ШЕСТНАЙСЕТА СТАЯТА НА ТАЙНИТЕ

– Колко пъти сме били в оная тоалетна и Стенещата Миртъл се е намирала само три кабинки по-нататък – говореше Рон тъжно на закуска следващата сутрин. – Можеше просто да я питаме, а сега...

И докато търсеха паяците не беше лесно, но сега вече едва ли щяха да успеят да издебнат учителите, за да се пхнат незабелязано в момичешката тоалетна, която на всичкото отгоре беше и непосредствено до мястото на първото нападение.

Но още в часа по трансфигурация се случи нещо, което за пръв път от седмици ги накара да забравят за Стаята на тайните. Десет минути след началото на часа професор Макгонъгол им съобщи, че изпитите ще започнат на първи юни – точно след една седмица.

– Изпити ли? – простена Шеймъс Финигън. – Нима ще имаме изпити?

Силен трясък се чу зад Хари – вълшебната пръчка на Невил Лонгботъм се бе изплъзнала и бе отсякла единия крак на чина му. Професор Макгонъгол го възстанови само с един замах на своята пръчка и се обърна намръщена към Шеймъс.

– Единствената причина, поради която училището още не е затворено в сегашната обстановка, е за да ви даде необходимото образование – строго каза тя. – Ето защо годишните изпити ще се състоят както обикновено и аз се надявам, че вие вече се подготвяте усилено.

Да се подготвят усилено ли? На Хари и през ум не му бе минавало, че може да има изпити при тези условия в замъка. Из стаята се разнесе шепот на негодувание, от което професор Макгонъгол се навъси още повече.

– Професор Дъмбълдор ни нареди да поддържаме, доколкото е възможно, нормалната работа в училище – обясни тя. – И едва ли е необходимо да изтъквам, че това означава да установим колко сте научили през тази година.

Хари погледна към двете бели зайчета, които трябваше да превърне в домашни чехли. Какво бе научил през тази година? Не можеше да се сети за нищо, което би му било полезно по време на изпит.

Рон пък гледеше, сякаш току-що го бяха пратили да живее в Забранената гора.

– Представяш ли си как се явявам на изпити с ей това? – попита той, като посочи вълшебната си пръчка, която бе започнала да свисти шумно.

* * *

Три дни преди първия изпит професор Макгонъгол направи ново съобщение на закуска.

– Имам добри новини – каза тя и Голямата зала избухна, вместо да притихне.

– Дъмбълдор се връща! – радостно се провикнаха няколко души.

– Заловили сте Наследника на Слдерин! – изписка едно момиче от масата на „Рейвънклоу“.

– Отново ще има мачове по квидич! – развълнувано избоботи Ууд.

Когато врявата утихна, професор Макгонъгол каза:

– Професор Спраут ме уведоми, че мандрагорите най-сетне са узрели за рязане. Тази вечер ще можем да съживим онези, които бяха вкаменени. Излишно е да казвам, че поне един от тях ще може да ни каже кой или какво ги е нападнало. И аз се надявам, че тази страховита година ще завърши със залавянето на виновника.

Отново избухнаха възгласи. Хари погледна към масата на „Слдерин“ и въобще не остана изненадан, че Драко Малfoy не се бе присъединил към шумотевницата. Рон обаче изглеждаше щастлив за пръв път от няколко дни.

– Тогава изобщо няма нужда да питаме Миртъл – каза той на Хари. – Хърмаяни вероятно ще има отговори за всичко, като я събудят. Само си представи как ще полудее, като разбере, че имаме изпити след три дни. Та тя изобщо не се е подготвила! Може би ще е по-добре да я оставят така, докато минат изпитите.

В този момент дойде Джини и седна до Рон. Изглеждаше напрегната и нервна и Хари забеляза, че кърши пръсти в скута си.

– Какво има? – попита Рон и си сипа още овесена каша.

Джини не отговори, но местеше поглед нагоре-надолу по масата на „Грифиндор“, а уплашеното ѝ лице напомняше на Хари за някого, но не можеше да се сети за кого.

– Казвай де! – подкани я Рон, като я наблюдаваше.

Изведнъж Хари се сети на кого прилича Джини. Тя се клатеше напред-назад в стола си точно като Доби, когато се канеше да издаде забранена информация.

– Трябва да ти кажа нещо – смънка Джини, старателно отбягвайки погледа на Хари.

– Какво е то? – попита Хари.

Джини явно не можеше да намери точните думи.

– Казвай каквото има! – намеси се Рон.

Джини отвори уста, но не издаде звук. Хари се наведе и заговори тихо, та да го чуват само Джини и Рон.

– Нещо за Стаята на тайните ли е? Видяла ли си нещо? Да не би някой да се е държал особено?

Джини си пое дълбоко въздух и точно в този момент се появи Пърси Уизли, явно много уморен и изнемощял.

– Ако си се нахранила, Джини, ще седна на твоето място. Умирам от глад. Току-що свърши патрулното ми дежурство.

Джини скочи, сякаш бяха пуснали ток през стола ѝ. Хвърли изплашен поглед към Пърси и изчезна нанякъде. Пърси седна и грабна една чаша от средата на масата.

– Пърси! – гневно се обърна към него Рон. – Тя тъкмо щеше да ни каже нещо важно.

Пърси се задави с глътка чай.

- Какво нещо? – попита той, кашляйки.
- Попитах я дали е забелязала нещо странно и тя започна да казва...
- О!... Това... то няма нищо общо със Стаята на тайните – бързо изрече

Пърси.

- Откъде знаеш? – попита Рон и вдигна вежди.

– Ами... щом искаш да знаеш, Джини... тъъ... ме завари онзи ден, като бях... Е, няма значение... работата е там, че тя ме видя да правя нещо и аз пак... я помолих да не ме издава. Честно казано, очаквах да удържи на думата си. Не е толкова важно, но предпочитам да не...

Хари никога не бе виждал Пърси толкова притеснен.

– И какво правеше, Пърси? – попита Рон и се ухили. – Хайде кажи ни, няма да ти се смеем.

Пърси не отвърна на усмивката му.

- Подай ми онези кифлички, Хари, че умирам от глад.

* * *

Хари знаеше, че цялата загадка можеше да бъде разкрита утре и без тяхна помощ, но не искаше да пропусне възможността да говори с Миртъл, ако имаше такава. За негова радост това стана още преди обяд, докато Гилдрой Локхарт ги водеше към часа по история на магията.

Локхарт, който често ги бе уверявал, че опасността вече е преминала, но винаги събитията го опровергаваха, и този път бе дълбоко убеден, че няма смисъл да ги придружава по коридорите. Косата му не бе така старателно сресана, както обикновено – сигурно по-голямата част от нощта бе прекарал в патрулиране на четвъртия етаж.

– Запомнете какво ви казвам – говореше им той, докато завиваха зад един ъгъл, – първото нещо, което ще чуете от устата на ония клетки вкаменени хора, ще са думите „Беше Хагрид“. Честно казано, изненадан съм, че професор Макгонъгол смята за нужни всички тези досадни мерки за сигурност.

– Съгласен съм, сър – обади се веднага Хари и Рон изтърва учебниците си от изненада.

– Благодаря ти, Хари! – любезно каза Локхарт, докато чакаха да се разминат с дълга редица хафълпафци. – Просто защото ние, учителите, си имаме достатъчно много проблеми и без да трябва да придружаваме учениците за всеки час или да дежурим по цяла нощ...

– Точно така – присъедини се Рон. – Защо не ни оставите тук, сър, имаме да минем само още един коридор?

– Знаеш ли, Уизли, струва ми се, че точно така ще направя. Наистина трябва да се върна и да подготвя следващия си час.

И набързо се отдалечи.

– Да подготви следващия си час ли? – изсмя се Рон зад гърба му. – По-скоро отива да си накъдри косата.

Двамата пуснаха останалите грифиндорци да минат напред и се втурнаха по един страничен коридор право към тоалетната на Стенешата Миртъл. Но точно когато щяха взаимно да се поздравят за успеха на великолепия план...

– Потър! Уизли! Какво правите?

Беше професор Макгонъгол с толкова свити устни, че изглеждаха като чертички.

– Ами ние... Ние бяхме... – заекна Рон, – ние бяхме тръгнали да видим...

– Хърмаяни – допълни Хари.

Рон и професор Макгонъгол го погледнаха еднакво изненадани.

– Не сме я виждали толкова отдавна, професоре – продължи забързано Хари, – и се надявахме да се промъкнем в болничното крило, нали разбирате, за да ѝ кажем, че мандрагорите са почти готови, та... да не се тревожи.

Професор Макгонъгол все още го гледаше с недоумение и за миг Хари си помисли, че тя ще му се скара. Но когато заговори, гласът ѝ беше необичайно дрезгав.

– Разбира се! – каза тя и Хари с изненада забеляза една сълза като мънисто в окото ѝ. – Давам си сметка, естествено, че най-тежко е било за приятелите на онези, които бяха... напълно разбирам. Да, Потър, можете да посетите госпожица Грейнджър, а аз ще уведомя професор Бинс къде сте отишли. Кажете на Мадам Помфри, че аз съм ви дала разрешение.

Хари и Рон продължиха пътя си, като почти не смееха да вярват, че наказанието им се е разминало. Като завиха зад ъгъла, ясно чуха как професор Макгонъгол си избърсва носа.

– Това беше най-добрата измислица, която някога ти е хрумвала – ентусиазирано каза Рон.

Вече нямаше как да не отидат до болничното крило и да кажат на Мадам Помфри, че имат разрешение от професор Макгонъгол да посетят Хърмаяни.

Мадам Помфри ги пусна неохотно.

– Няма никакъв смисъл да говорите на вкаменен човек – каза тя.

И двамата признаха, че е права, щом седнаха до Хърмаяни. Очевидно тя нямаше и най-малката представа, че има гости, тъй че със същия успех можеха да съобщят на нощното ѝ шкафче да не се притеснява.

– Чудя се обаче дали е видяла нападателя – каза Рон, гледайки тъжно застиналото лице на Хърмаяни. – Защото ако се е промъкнало откъм гърба им, никой от тях не е разбрал...

Ала Хари изобщо не гледаше лицето на Хърмаяни. По интересна му беше дясната ѝ ръка. Тя лежеше свита в юмрук върху завивките и като се наведе, той забеляза в юмрука ѝ смачкан лист хартия.

Като се увери, че Мадам Помфри не е наблизо, той го посочи и на Рон.

– Опитай се да го измъкнеш – прошепна Рон и премести стола си така, че Мадам Помфри да не може да види какво правят.

Не беше лесна работа. Пръстите на Хърмаяни бяха стиснали хартията толкова здраво, че Хари се боеше да не я скъса. Докато Рон бдеше, той дърпаше ли дърпаше и най-сетне, след десет минути напрежение, хартията излезе.

Беше страница, откъсната от много стара библиотечна книга. Хари нетърпеливо я приглади и двамата с Рон се наведоха да прочетат написаното върху нея.

Измежду многото страховити зверове и чудовища, които бродят по нашите земи, най-интересен, но и смъртоносен е базилискът*, известен още като Повелителя на змиите. Тази змия, която може да достигне гигантски размери и да живее стотици години, се излюпва от яйце на пиле, измътено от крастава жаба. Съществото убива с най-причудливи методи, защото освен смъртоносните си отровни змийски зъби, базилискът има и унищожителен поглед. Ако някой срещне този поглед, чака го мигновена смърт. Паяците бягат от базилиска, защото е техен смъртен враг, а самият той се бои само от кукуригането на петел, което е смъртоносно за него.

[* Митично животно със змиеобразно тяло, глава на петел и смъртоносен поглед. – В.пр.]

Под всичко това имаше само една дума, написана с познатия почерк на Хърмаяни – тръби.

Сякаш някой внезапно бе събудил мозъка на Хари.

– Рон – едва чуто прошепна той. – Това е отговорът. Чудовището в Стаята е базилиск, гигантска змия! Затова чувах онзи глас навсякъде и никой друг не можеше да го чуе. Защото говоря змийски...

Хари огледа креватите наоколо си.

– Базилискът убива хората с поглед. Но никой от нашите не е умрял, защото никой не го е погледнал право в очите. Колин го е видял през обектива на фотоапарата си. Базилискът е изгорил филма вътре, но Колин само се е вкаменил. Джъстин... Джъстин трябва да е видял базилиска през Почтибезглавия Ник. Ник е поел цялата сила на погледа, но той пък не би могъл да умре повторно. А Хърмаяни и онова момиче префект на „Рейвънклоу“ са били намерени с огледало до себе си. Хърмаяни тъкмо е разбрала, че чудовището е базилиск, и се обзалагам на каквото щеш, че е предупредила първия срещнат първо да поглежда зад ъглите през огледало. Онова момиче е извадило огледалото си и...

Долната челюст на Рон бе почти увиснала.

– Ами Госпожа Норис? – напрегнато прошепна той.

Хари се замисли, опитвайки се да си представи сцената през нощта на Все светии.

– Водата... – бавно започна той, – потоците вода от тоалетната на Стенещата Миртъл. Бас държа, че Госпожа Норис е видяла само отражението...

Той се вгледа пак в листа, който държеше. Колкото повече четеше написаното, толкова повече неща разбираше.

– Кукуругането на петела е фатално за него – прочете той на глас. – Петлите на Хагрид бяха убити. Наследника на Слудерин не е искал никакви петли близо до замъка, щом Стаята е била отворена. Паяците бягат от него... Всичко съвпада.

– Но как се е движел из училището? – попита Рон. – Отвратителна грамадна змия... Все някой би я видял...

Хари му посочи думата, надраскана от Хърмаяни в края на страницата.

– Тръби – каза той. – По тръбите... Рон, движи се по тръбите. Нали аз чувах тоя глас все откъм стените...

Рон внезапно сграбчи Хари за ръката.

– Ами входът към Стаята на тайните? – изрече той прегракнало. – Може да е в тоалетната. Може да е в...

– ...тоалетната на Стенещата Миртъл – довърши Хари.

Двамата седяха там, целите наелектризирани от възбуда, и направо не можеха да повярват.

– Това означава – каза Хари, – че не само аз говоря змийски в това училище. Наследника на Слудерин е другият. Явно така насъсква базилиска.

– Ами сега какво да правим? – попита Рон, а очите му святкаха. – Да идем ли направо при Макгонъгол?

– Хайде да отидем в учителската стая – предложи Хари и скочи. – Тя ще е там след десет минути, когато започва междучасието.

Те хукнаха надолу по стълбите. Тъй като не искаха да ги заварят да се мотаят в друг коридор, влязоха направо в празната учителска стая. Това беше голяма стая с ламперия и много тъмни дървени столове. Хари и Рон закрачиха из нея твърде развълнувани, за да седнат. Ала звънецът за междучасие така и не иззвъня. Вместо него по коридорите се разнесе гласът на професор Макгонъгол, усилен чрез магия.

– Всички ученици да се приберат веднага по спалните на своите домове. Всички учители да се съберат в учителската стая. Моля да сторите това незабавно.

Хари се извъртя на пети и впери очи в Рон.

– Дано не е ново нападение! Точно сега!

– Какво да правим? – попита Рон изумено. – Да се прибираме ли в спалнята?

– Не – отвърна Хари и се огледа. Вляво имаше някакъв стар дрешник за учителските мантии. – Бързо вътре! Поне да чуем какво се е случило. Тогава ще им кажем какво сме открили.

Те се скриха в дрешника, слушайки трополенето на стотици крака наоколо. Вратата на учителската стая се отвори с трясък. Между диплите на овехтелите мантии те наблюдаваха как учителите нахлуват в стаята. Някои от тях изглеждаха озадачени, други изплашени. После пристигна професор Макгонъгол.

– Случи се и това – съобщи тя в притихналата учителска стая. – Чудовището е отвлякло ученичка... Направо в Стаята на тайните.

Професор Флитуик тихо изписка. Професор Спраут захлупи уста с ръцете си. Снейп сграбчи гърба на един стол и попита:

– Откъде сте сигурна?

– Наследника на Слидерин – започна професор Макгонъгол съвсем преbledняла – е оставил ново съобщение. Точно под първото. „Нейният скелет ще лежи завинаги в Стаята.“

Професор Флитуик избухна в сълзи.

– Кой е отвличен? – попита мадам Хууч, която бе приседнала с разтреперани колена на един стол. – Коя е ученичката?

– Джини Уизли – каза професор Макгонъгол и Хари усети как до него Рон безмълвно се свлече на пода на дрешника.

– Утре трябва да изпратим всички ученици по домовете им – обяви професор Макгонъгол. – Това е краят на „Хогуортс“. Професор Дъмбълдор винаги казваше, че...

Вратата на учителската стая отново се отвори с трясък. В един миг на надежда Хари беше сигурен, че ще влезе Дъмбълдор. Но се появи Локхарт, при това грейнал в усмивка.

– Толкова съжالياвам! Бях задрямал. Какво изпуснах?

Той като че ли не забелязваше, че другите учители го гледат почти с омраза. Снейп излезе напред.

– Ето го подходящия човек – каза той. – Точно той ни трябва. Чудовището е отвлякло едно момиче. Отнесло го е в самата Стая на тайните. Най-сетне дойде и вашият час.

Локхарт стана бял като тебешир.

– Точно така, Гилдрой – изчурулика професор Спраут. – Нали точно вие казвахте снощи, че знаете къде е входът на Стаята на тайните?

– Ами аз... – запелтечи Локхарт.

– Да, нали вие ми разправяхте, че със сигурност знаете какво има вътре? – издекламира професор Флитуик.

– Т-т-така ли? Не си... спомням...

– Аз пък ясно си спомням как споделихте колко съжالياвате, дето не сте се разправили с чудовището още преди да арестуват Хагрид – рече Снейп. – Нали казахте, че цялата работа била провалена и вие трябвало да имате свобода за действие още от самото начало?

Локхарт обходи с изумен поглед каменните лица на колегите си.

– Аз... наистина никога... Нещо сте разбрали погрешно...

– Тогава оставяме на вас, Гилдрой – каза професор Макгонъгол. – Тази нощ е най-подходящият момент да се действа. Ние ще се погрижим никой да не ви пречи. Ще можете сам да се справите с чудовището. Най-сетне ще имате свобода на действие.

Локхарт се озърна в отчаяние, но никой не му се притече на помощ. Изобщо не изглеждаше вече красив. Устната му трепереше, а без обичайната многозъба усмивка брадичката му бе хлътнала, а лицето – повяхнало.

– Д-добре – каза той. – Отивам в кабинета си да... да се приготвя.

И излезе от стаята.

– Така – каза професор Макгонъгол, а ноздрите ѝ се разшириха, – сега поне той няма да ни пречи. Нека ръководителите на домовете да уведомят учениците какво е станало. Кажете им, че експрес „Хогвортс“ ще отпътува още утре сутринта. Моля останалите учители да проверят да няма ученици извън спалните помещения.

Учителите станаха и заизлизаха един по един.

* * *

Това бе може би най-лошият ден в живота на Хари.

Той, Рон, Фред и Джордж се бяха скупчили в един ъгъл на общата стая на „Грифиндор“, без да могат да проронят и дума един на друг. Пърси не беше при тях. След като изпрати една сова на семейство Уизли, той се затвори в спалнята си.

Този следобед им се видя по-дълъг от който и да било, а и кулата на „Грифиндор“ никога не бе била така пълна с ученици и същевременно толкова тиха. Малко преди слънцето да залезе, Фред и Джордж се качиха в спалнята си, тъй като не издържаха повече да седят така.

– Тя е знаела нещо, Хари – за пръв път се обади Рон, откакто се бяха пъкнали в дрешника в учителската стая. – Затова е била отвлечена. Няма нищо общо с някаква си глупост на Пърси. Разбрала е нещо за Стаята на тайните. Сигурно затова е била... – Рон яростно затърка очи. – Защото... нали иначе си е чистокръвна! Каква друга причина може да има?

Хари видя как слънцето потъва зад хоризонта кървавочервено. Никога не се беше чувствал толкова зле. Да можеха нещо да направят! Каквото и да е...

– Хари – пак се обади Рон, – мислиш ли, че изобщо има шанс тя да не е... Нали разбираш...

Хари не знаеше какво да му каже. Изобщо не си представяше как Джини би могла да е още жива.

– Знаеш ли какво? – каза Рон. – Според мен трябва да отидем да говорим с Локхарт. Да му разкажем каквото знаем. Той ще се опита да влезе в Стаята. Да му обясним къде според нас се намира този базилиск.

Тъй като не се сещаше какво друго могат да сторят, а и понеже искаше все пак да вършат нещо, Хари се съгласи. Всички грифиндорци около тях бяха толкова унили и така съчувстваха на братята Уизли, че не се и опитаха да ги спрат, когато напуснаха стаята и излязоха през отвора.

Мръкваше, когато стигнаха пред кабинета на Локхарт. Вътре ставаше нещо. Чуваха се стържене, тъпи удари и забързани стъпки.

Хари почука и изведнъж всичко утихна. После вратата се откряна съвсем лекичко и през процепа те видяха да наднича едното око на Локхарт.

– О, Потър... Уизли... – каза той и отвори вратата с още милиметър, – малко съм зает в момента... Но ако кажете набързо...

– Професоре, имаме сведения за вас – започна Хари. – Предполагаме, че ще са ви от полза.

– Ами... да не е доста... – Доколкото изобщо можеше да се види от лицето на Локхарт, той беше много притеснен. – Аз всъщност... ами... добре.

Той отвори вратата да влязат. Кабинетът му бе почти напълно оголен. На пода имаше два големи отворени куфара. В единия набързо бяха нагънати мантии в изумруденозелено, лилаво, тъмносиньо, а в другия бяха нахвърляни книги. Снимките от стените бяха натъпкани в кутии върху бюрото.

– Заминавате ли някъде? – попита Хари.

– А, да, всъщност... – смънка Локхарт, като дръпна от вратата един свой портрет в естествен размер и взе да го навива. – Спешно ме повикаха... няма как... трябва да ида...

– Ами сестра ми? – подскочи Рон.

– Е, колкото до това... много съжالياвам – каза Локхарт и за да не срещне погледите им, отвори някакво чекмедже и се залови да изсипва съдържанието му в една чанта. – Никой не ви съчувства повече от мен...

– Вие сте учител по защита срещу Черните изкуства! – каза Хари. – Не можете да си тръгнете сега! Особено докато наоколо стават какви ли не тъмни неща!

– Да, но... когато се залових с тази работа... в длъжностната характеристика нямаше... аз изобщо не очаквах...

– Да не сте намислили да бягате? – попита Хари с недоумение. – След всички онези подвизи, дето са описани в книгите ви?

– Книгите понякога заблуждават – загадъчно отвърна Локхарт.

– Ама нали вие сте ги написали! – кресна му Хари.

– Мило момче – започна Локхарт, като се изправи, – разсъждавай разумно. И половината от книгите ми нямаше да се продадат, ако хората не вярваха, че самият аз съм направил всичко, описано в тях. Никой не иска да чете за някакъв грозен стар магьосник от Армения, дори да е спасил цяло село от върколаците. Та той би изглеждал ужасно на корицата! Облечен е без всякакво чувство за естетика. А пък магьосницата, дето пропъди оня призрак, имаше заешка устна. Е, как може... хайде де...

– Значи вие само сте използвали онова, което други са направили? – недоумяваше Хари.

– Хари, Хари – заклати глава Локхарт, – нещата изобщо не са така прости. И аз съм направил големи усилия. Нали трябваше да намеря всички тези хора. Да ги разпитам как са успели да направят това, което са извършили. А после трябваше да им направя магия за забрава, за да не си спомнят повече, че те са го направили. аз най-много се гордея със своите магии за забрава. Да, да, наистина беше много работа, Хари. Не мисли, че знам само да давам автографи и да си правя рекламни снимки. Искаш ли слава, трябва да се подготвиш за тежка работа.

Той затръшна капациите на куфарите си и ги заключи.

– Я да видим... Май това е всичко. Да. Остава да направя още едно нещо.

Той измъкна вълшебната си пръчка и се обърна към тях.

– Ужасно съжالياвам, момчета, ама трябва да ви направя магия за забрава, за да не раздрънкате тайните ми наоколо. Че тогава няма да продам нито една книга повече...

Хари махна с пръчката си точно навреме. Локхарт още не бе вдигнал своята, когато Хари извика: „Експелиармус!“

Локхарт политна назад и падна върху куфара си. Пръчката му отхвъркна високо във въздуха, Рон я улови и я метна през отворения прозорец.

– Да не бяхте оставяли професор Снейп да ни научи на това! – каза Хари яростно.

После ритна куфара настрани. Локхарт го гледаше, отново посърнал. Хари държеше пръчката си насочена към него.

– Какво искате от мен? – немощно попита професорът. – Не знам къде е Стаята на тайните. Нищо не мога да направя.

– Имате късмет – каза Хари и държейки Локхарт под прицела на пръчката си, го накара да се изправи на крака. – Ние знаем къде е. Знаем и какво има в нея. Да вървим!

Те изведоха Локхарт от кабинета му и го поведоха надолу по най-близкото стълбище и после по тъмния коридор със светещите надписи на стената към вратата на тоалетната на Стенещата Миртъл.

Пуснаха го да влезе пръв. Хари беше доволен да го види как трепери. Стенещата Миртъл седеше върху казанчето на последната тоалетна.

– А, ти ли си? – каза тя, като видя Хари. – Какво искаш пък сега?

– Да ми кажеш как си умряла – каза Хари.

Цялото изражение на Миртъл се промени – явно никога не я бяха поласкавали с подобен въпрос.

– О, беше ужасно! – каза тя с наслада. – Случи се точно тук. Умрях точно в тази кабинка. Толкова добре си го спомням. Бях се скрила от Олив Хорнби, която ми се подиграваше за очилата. Бях заключила вратата и плачех, когато чух нещо да влиза. Някой каза нещо странно – на някакъв друг език май беше. Но най-много се ядосах, че беше глас на момче. Отключих вратата да му кажа да си върви в мъжката тоалетна и тогава – Миртъл се наду важно-важно и лицето ѝ грейна – умрях.

– Как точно? – попита Хари.

– Нямам представа – сниши глас Миртъл. – Спомням си само, че видях две огромни кръгли жълти очи. Цялото ми тяло някак се сви и се понесох нанякъде... – Тя погледна Хари замечтано. – Но после се върнах. Бях решила да преследвам Олив Хорнби, нали разбираш. О, накарах я да съжалява, че се е подиграла с очилата ми!

– Къде точно видя онези очи? – попита Хари.

– Там някъде – каза Миртъл, като посочи небрежно към умивалника пред тоалетната си.

Хари и Рон се втурнаха натам. Локхарт стоеше встрани, а по лицето му се четеше ужас.

Умивалникът си беше съвсем обикновен. Огледаха го сантиметър по сантиметър, отвътре и отвън, включително тръбите отдолу. И тогава Хари забеляза встрани на един от бронзовите кранове малка драскотина с формата на змия.

– Този кран изобщо не работи – тържествуващо каза Миртъл, когато той се опита да го завърти.

– Хари, говори... – каза му Рон. – Кажете нещо на змийски.

– Ама аз... – напрегна си мисълта Хари.

Единствения път, когато бе успял да говори на змийски, бе пред истинска змия. Той впери очи в малката драскотина и се опита да си представи, че е истинска змия.

– Отвори се! – каза той.

Погледна към Рон, който поклати глава.

Беше го разбрал.

Хари пак се вторачи в змията, като си внушаваше, че е истинска.

Мръднеше ли главата си, от светлината на свещите изглеждаше, че змията се движи.

– Отвори се! – повтори той.

Само че не чу думи. Бе издал някакво странно съскане, кранът изведнъж светна с ярка бяла светлина и започна да се върти. В следващата

секунда и умивалникът се отмести. След малко той бе изчезнал, откривайки голяма тръба. Отворът ѝ бе достатъчно широк, за да се мушне през него човек.

Рон ахна и Хари го погледна. Той вече бе решил как ще постъпи.

– Слизам долу – обяви решително.

Не можеше да не го направи, след като най-сетне бяха намерили входа към Стаята на тайните, дори да имаше и най-малката, най-безумната надежда Джини да е жива.

– Аз също – каза Рон.

Настана мълчание.

– Ами... аз май не ви трябвам – обади се Локхарт с жалък остатък от старата си усмивка. – Аз ще...

Постави ръка на бравата на вратата, но Хари и Рон насочиха едновременно пръчките си към него.

– Вие ще тръгнете пръв – изръмжа Рон.

Пребледнял при вида на пръчките, Локхарт се приближи до отвора.

– Момчета... – запротестира той с немощен глас, – момчета, каква полза има?

Хари го потупа по гърба с пръчката си. Локхарт провря първо крака си в тръбата.

– Изобщо не вярвам... – опита се да каже нещо, но Рон го бутна надолу и той се изгуби от погледа им.

Хари веднага го последва. Пъхна се бавно през отвора и после се пусна. Все едно че се плъзгаше по безкрайна слюзеста тъмна пързалка. Виждаше много тръби да се разклоняват във всички посоки, но никоя не беше широка като тяхната, която се огъваше и правеше завои, накланяйки се все по-стръмно надолу, и той разбираше, че пада под училището, по-ниско дори от подземията му. Зад себе си чуваше как Рон се друсва леко на всеки завой.

И точно когато бе започнал да се тревожи какво ще стане, като се удари в дъното, тръбата стана хоризонтална и той скочи от края ѝ върху мокрия под на тъмен каменен тунел, достатъчно висок, за да могат да се изправят. Малко по-нататък Локхарт вече бе на крака, цял в тиня и бял като призрак. Хари се отдръпна, когато Рон също изфуча от тръбата.

– Сигурно сме на километри под училището – каза Хари и гласът му отекна в черния тунел.

– Може да сме и под езерото – каза Рон, взирайки се в тъмните кални стени.

И тримата се обърнаха, вперили очи в мрака пред тях.

– Лумос! – прошепна Хари на възшебната си пръчка и тя отново светна. – Хайде! – подкани той и тримата закрачиха, шляпайки шумно с обувки по мокрия под.

Тунелът бе толкова тъмен, че виждаха само пред себе си. На светлината на пръчката сенките им по стените приличаха на чудовища.

– Не забравяй – тихо го предупреди Хари, докато се придвижваха предпазливо напред, – усетиш ли някакво движение, веднага затвори очи.

Ала тунелът бе тих като гроб и за пръв път се сепнаха от силно изхрущяване, когато Рон настъпи череп на мъртъв плъх, както се оказа. Хари насочи пръчката си към пода и забеляза, че е покрит с костите на малки животни. Мъчейки се да не си представя как би изглеждала Джини, ако я открият, Хари продължи да върви напред, накъдето завиваше тунелът.

– Хари, тук има нещо... – дрезгаво се обади Рон и го хвана за рамото.

Те замръзнаха на местата си, вперили очи напред. Хари различи очертанията на нещо голямо и извито, което лежеше напърно в тунела. Беше неподвижно.

– Може би спи – прошепна той и погледна другите двама. Локхарт бе притиснал очи с длани. Хари се обърна пак да хвърли поглед към това нещо, а сърцето му биеше лудо до болка.

Много бавно, присвил очи колкото да вижда само през миглите си, Хари пристъпваше едва-едва, вдигнал високо магическата си пръчка. Светлината ѝ се плъзна по кожата на гигантска змия, отровназелена, смъкната и изоставена на кълбо в тунела. Трябва да е била върху същество, дълго поне шест-седем метра.

– Проклятие! – тихо изруга Рон.

Нещо изведнъж се раздвижи зад тях. Колената на Гилдрой Локхарт се бяха подвили.

– Ставайте! – строго му каза Рон и насочи пръчката си към него.

Локхарт се изправи, хвърли се към Рон и го събори на земята. Хари скочи към тях, но беше късно. Локхарт вече се надигаше, пъшкайки, но с пръчката на Рон в ръка и с грейнала усмивка на лицето.

– Приключението свършва тук, момчета! – обяви той. – Ще занеса парченце от тази кожа в училището. Ще им кажа, че е било твърде късно да спася момичето и че вие двамата трагично сте загубили ума си при вида на обезобразеното ѝ тяло. Кажете сбогом на паметта си!

Той вдигна залепената с магипласт пръчка на Рон високо над главата си и викна „Забрави!“.

Пръчката избухна със силата на малка бомба. Хари хвана главата си с две ръце и като се препъваше в гънките на змийската кожа, хукна да се скрие от парчетата от тавана, които се срутواха с трясък на пода. След малко се озова сам пред цяла стена от скални късове.

– Рон! – провикна се той. – Добре ли си, Рон? Рон!

– Тук съм! – чу се глухо гласът на Рон иззад скалната преграда. – Добре съм. Ама оня измамник го няма. Пръчката го запрати нанякъде.

Чу се тъп удар и едно високо „Оууу!“ – явно Рон беше изритал Локхарт в пищяла.

– Ами сега? – гласът на Рон прозвуча отчаяно. – Не можем да продължим. Ще ни трябва цяла вечност да...

Хари вдигна очи към тавана на тунела. Там се бяха появили огромни пукнатини. Той никога не се бе опитвал да разбие с магия нещо толкова голямо, колкото тези камъни, а и сега не беше подходящият момент да опитва. Ами ако рухнеше целият тунел?

Иззад скалите отново се чу тъп удар и пак „Оууу!“ . Губеха време. Джини сигурно беше в Стаята на тайните от часове. Хари разбираше, че може да направи само едно нещо.

– Чакай ме тук! – подвикна той на Рон. – Чакайте ме с Локхарт. Аз ще продължа. Ако не се върна до един час...

Настъпи много тежко мълчание.

– Ще се опитам да отместя някои от тези камъни – каза Рон, като се стараше гласът му да звучи спокойно, – за да можеш да... да се върнеш. И виж какво, Хари...

– До скоро! – прекъсна го Хари, опитвайки се да придаде малко бодрост на разтреперания си глас. И тръгна покрай гигантската змийска кожа. Скоро не чуваше вече и далечен звук от опитите на Рон да мести скалите. Тунелът правеше завой след завой. Всеки нерв по тялото на Хари трептеше неприятно. Той хем искаше тунелът да свърши, хем се боеше от това, което можеше да види в края му. Но най-сетне, като премина през още

един завой, видя пред себе си плътна стена, в която бяха издълбани две оплетени змии с едри блестящи смарагди за очи.

Хари се приближи с пресъхнало гърло. Не бе нужно да вика на помощ въображението си – очите на змиите бяха някак особено живи. Той се сети какво трябва да направи. Покашля се и смарагдовите очи като че ли трепнаха.

– Отвори се! – тихо и гърлено изсъска Хари.

Змиите се разплетоха, стената се пропука и се отвори, двете ѝ половини се плъзнаха меко встрани и Хари прекрачи вътре, цял разтреперан.

ГЛАВА СЕДЕМНАЙСЕТА НАСЛЕДНИКА НА СЛИДЕРИН

Стоеше на прага на много дълга и слабоосветена стая. Високи каменни колони, опасани с още много оплетени релефни змии, поддържаха тавана, който се губеше някъде горе в мрака. Колоните хвърляха дълги черни сенки през зеленикавия сумрак, изпълващ помещението.

Със силно разтуптяно сърце Хари стоеше и се ослушваше в ледената тишина. Дали базиликът не го дебнеше от сянката на някой ъгъл, или пък зад някоя колона? А къде можеше да е Джини?

Хари извади магическата си пръчка и тръгна между колоните. Всяка негова предпазлива стъпка отекваше силно между мрачните стени. Той държеше очите си присвити, готов да ги затвори при най-слабия признак за движение. Змиите сякаш го следяха с хлътналите си очни ями. От време на време му се привиждаше, че някоя от тях мръдва, и стомахът му се свиваше.

Когато най-сетне стигна до последната двойка колони, забеляза статуя, висока колкото Стаята, която се издигаше пред задната стена.

Хари вдигна глава да види по-добре огромното лице горе. Древното изображение приличаше на старец или на маймуна, с дълга рядка брада, която стигаше почти до края на надиплена магьосническа мантия, под която се виждаха две огромни сиви ходила върху гладкия под на Стаята. Между тях със захлупено по очи лице се бе свила дребна фигурка с черна мантия и огненочервена коса.

– Джини! – прошепна Хари, изтича до нея и се смъкна на колене. – Джини! Не си мъртва! Нали не си мъртва?

Той захвърли пръчката си, грабна Джини за раменете и я обърна. Лицето ѝ беше бяло като мрамор и точно толкова студено, но очите ѝ бяха затворени, което значеше, че не бе вкаменена. Тогава сигурно беше...

– Джини, моля те, събуди се! – трескаво шепнеше Хари и я разтърсваше.

Главата на Джини безнадеждно се люшкеше ту на едната, ту на другата страна.

– Няма да се събуди – обади се тих глас.

Хари скочи на крака и се обърна. Високо чернокосо момче се бе облегнало на най-близката колона и го наблюдаваше. Очертанията на тялото му бяха странно мъгляви, сякаш Хари го гледаше през запотен прозорец. Но веднага го позна.

– Том... Том Риддъл?

Риддъл кимна, без да отмества очи от лицето на Хари.

– Какво искаш да кажеш с това, че няма да се събуди? – отчаяно попита Хари. – Тя не е... нали не е...

– Все още е жива – отвърна Риддъл. – Почти...

Хари го погледна с недоумение. Том Риддъл бе учил в „Хогуортс“ преди петдесет години, а ето че стоеше сега там, огрян от странна разсеяна светлина, не по-голям от шестнайсетгодишен.

– Ти призрак ли си? – колебливо попита Хари.

– Спомен – кротко отвърна Риддъл. – Запазен в един дневник цели петдесет години.

Той посочи към пода между гигантските палци на статуята. Там лежеше разтворен малкият черен дневник, който Хари бе намерил в тоалетната на Стенещата Миртъл. За секунда Хари се почуди как ли се е озовал там, но сега имаше да мисли за по-важни неща.

– Том, помогни ми – каза Хари и повдигна пак главата на Джини. – Трябва да я махнем оттук. Има един базилиск... не знам точно къде е, но може да се появи всеки момент. Моля те, помогни ми...

Риддъл не помръдна. На Хари му изби пот по челото, докато успее с мъка да повдигне Джини поне малко, и се наведе да си вземе магическата пръчка.

Но пръчката я нямаше.

– Видя ли някъде...

Той вдигна очи. Риддъл продължаваше да го наблюдава и да върти... пръчката на Хари между дългите си пръсти.

– Благодаря! – каза Хари и протегна ръка да си я вземе.

Усмивка изви ъгълчетата на устата на Риддъл. Той не отместваше поглед от Хари и подмяташе небрежно пръчката му.

– Слушай – настояваше Хари, а коленете му се подгъваха под тежестта на отпуснатото тяло на Джини, – трябва да се махаме. Ако дойде базилискът...

– Няма да дойде, докато не бъде повикан – спокойно отвърна Риддъл.

Хари положи Джини обратно на пода, тъй като не можеше да я държи повече.

– Какво искаш да кажеш? – попита той. – Хайде, дай ми пръчката, че може да ми потрябва.

Усмивката на Риддъл се разля по цялото му лице.

– Няма да ти трябва – отвърна той.

Хари го погледна втрещен.

– Какво значи това? Как така...

– Отдавна чакам този момент, Хари Потър – започна Риддъл. – Удобен случай да те видя, да говоря с теб.

– Виж какво – каза Хари, губейки търпение. – Не е сега моментът. Ние сме в Стаята на тайните. Друг път ще говорим.

– Сега ще разговаряме – каза Риддъл, все още широко ухилен, и пхна пръчката на Хари в джоба си.

Хари впери очи в него. Нещо странно ставаше тук.

– Какво се е случило с Джини? – попита той бавно.

– Е, това е интересен въпрос – каза Риддъл доволен. – И една доста дълга история. Истинската причина Джини Уизли да стигне дотук е, че отвори сърцето си и разкри всичките си тайни пред един невидим непознат.

– За какво говориш? – попита Хари.

– За дневника – отвърна Том Риддъл. – За моя дневник. Малката Джини пишеше в него месеци наред и споделяше с мен дребните си жалки тревоги и нестоди – как я дразнели братята ѝ, как трябвало да отиде на училище с мантии и книги, купени на старо... – Очите на Риддъл присветнаха. – ...как не се и надявала прочутият, добър и велик Хари Потър да я хареса...

През цялото време, докато говореше, Риддъл не отместваше от лицето на Хари погледа си, в който имаше нещо почти кръвожадно.

– Много е досадно да слушаш за глупавите дребни грижи на единайсетгодишно момиче – продължи той. – Но аз бях търпелив. Отговарях ѝ, проявявах съчувствие, бях мил и любезен. Джини направо ме заобича. „Никой не ме е разбирал така добре, както ти, Том.. Толкова съм доволна, че мога да се доверя на този дневник.. Като че ли имам приятел, когото мога да си нося в джоба..”

Риддъл се изсмя високо и ледено, което никак не му отиваше. Космите по тила на Хари настръхнаха.

– Ако мога така да се изразя, Хари, винаги съм успявал да омая хората, които ми трябват. И така, Джини изля душата си пред мен и се оказа, че душата ѝ е точно такава, каквато ми бе нужна. Аз ставах все по-силен, хранейки се от нейните най-дълбоки страхове, от най-тъмните ѝ тайни. Аз ставах все по-могъщ, много по-могъщ от малката госпожица Уизли. Могъщ дотолкова, че да започна лека-полека да подхранвам госпожица Уизли с някои от моите тайни, да преливам в нея по малко и от моята душа..

– За какво ми говориш? – попита Хари с пресъхнали устни.

– Още ли не се досещаш, Хари Потър? – каза меко Риддъл. – Джини Уизли отвори Стаята на тайните. Тя удуши училищните петли и надраска заплашителни послания по стените. Тя насъска змията на Слидерин срещу четиримата мътнороди и котката на Филч.

– Не.. – прошепна Хари.

– Да – спокойно възрази Риддъл. – Разбира се, в началото тя не знаеше какво прави. Това бе много забавно. Да беше видял само нейните записки в дневника.. Те ставаха все по-интересни.. Скъпи Том – повтаряше думите ѝ той, наблюдавайки ужасеното лице на Хари, – струва ми се, че губя паметта си. Навсякъде по дрехите ми има перушина, но аз не знам откъде се е взела. Скъпи Том, не мога да си спомня какво правих в нощта на Все светии, а една котка е била нападната и аз бях цялата изцапана с боя. Скъпи Том, Пърси все ми повтаря, че съм бледа и не приличам на себе си. Мисля, че той ме подозира.. Днес имаше ново нападение, а аз не се сещам къде съм била. Том, какво ще правя? Боя се, че полудявам.. Мисля, че аз съм тази, която напада всички. Том!

Хари бе стиснал юмруците си така, че ноктите му се забиваха в дланите.

– На глупавата малка Джини ѝ отне доста време, докато разбере, че не трябва да се доверява на дневника – каза Риддъл. – Накрая тя взе да става подозрителна и опита да се отърве от него. И тогава се намеси ти, Хари. Ти го намери и с това ме направи безкрайно щастлив. От всички хора, които биха могли да попаднат на него, точно ти го откри – човекът, когото най-много исках да срещна..

– И защо толкова си искал да ме срещнеш? – попита Хари с гняв, който се надигаше все по-силно у него и му струваше доста усилия да запази гласа си спокоен.

– Ами виждаш ли, Джини ми разказа всичко за теб, Хари – каза Риддъл. – Цялата ти забележителна история. – Погледът му се плъзна по мълниевидния белег на челото на Хари и изражението на лицето му стана по-настървено. – Разбрах, че трябва да науча повече за теб, да говоря с теб, да се срещна с теб, ако имам такава възможност. И така аз реших да ти разкажа за моето прочуто залавяне на оня голям малоумник Хагрид, за да спечеля доверието ти.

– Хагрид ми е приятел – каза Хари, а гласът му започна леко да трепери. – А ти го натопи, нали? Мислех, че си допуснал грешка, но..

Риддъл отново се изсмя гръмогласно.

– Въпросът беше дали ще повярват на мен, или на Хагрид, Хари. И можеш да си представиш, предполагам, как го възприе старият Армандо Дипит. От една страна, Том Риддъл, беден, без родители, но умен и толкова храбър, училищен префект, образцов ученик, и от друга – грамадният непохватен Хагрид, който всяка седмица си навлича някаква бяля, опитва се да отглежда малки върколачета под леглото или се промъква в Забранената гора да се бори с тролове. Ще ти призная обаче, че дори и аз останах изненадан колко добре проработи планът. Мислех си, все някой ще се сети, че няма как Хагрид да е Наследника на Слидерин. На мен самия ми отне цели пет години да открия всичко възможно за Стаята на тайните и да намеря тайния вход... Нима Хагрид би имал мозъка или силата да се справи с това!? Единствено учителят по трансфигурация Дъмбълдор вярваше, че Хагрид е невинен. Той убеди Дипит да остави Хагрид и да го обучи за пазач на дивеча. Да, предполагам, че Дъмбълдор дори се е сетил. Май никога не ме е харесвал колкото другите учители...

– Обзалагам се, че той е бил напълно наясно що за човек си – каза Хари, стиснал зъби.

– Да, наистина ме наблюдаваше прекалено отблизо, след като Хагрид беше изгонен – небрежно каза Риддъл. – Знаех, че би било опасно да отворя Стаята отново, докато съм все още в училище, но и нямаше да похабя ония дълги години, в които я бях търсил. Реших да оставя дневник, върху чиито страници да съхраня себе си на шестнайсет години, така че някой ден, ако имам късмет, да мога да поведя другото по моите стъпки и да завърша благородното дело на Салазар Слидерин.

– Е, още не си го завършил – победоносно каза Хари. – Този път никой не умря, дори и котката. След няколко часа отварата от мандрагора ще бъде готова и всички вкаменени отново ще се съживят.

– Не ти ли казах – тихо рече Риддъл, – че вече не ме влече да убивам мътнороди? От няколко месеца насам моята нова цел си ти...

Хари впери поглед в него.

– Представи си колко се ядосах, когато при следващото отваряне на моя дневник ми пишеше пак Джини, а не ти. Видяла те с дневника, разбираш ли, и се паникьосала. Ами ако откриеш как да работиш с него и аз ти повторя всичките нейни тайни? Ами ако – още по-лошо – ти кажеш кой е удушавал петлите? Затова малкото глупаво хлапе издебнало да няма никой в спалнята ти и си го взело обратно. Само че аз знаех вече как да постъпя. Ясно ми беше, че си тръгнал по следите на Наследника на Слидерин. От всичко, което Джини ми беше казала за теб, аз знаех, че ще предприемеш дори невъзможни неща, за да разрешиш загадката. И особено ако някой от твоите най-добри приятели бъде нападнат. При това Джини ми бе казала, че цялото училище приказвало как можеш да говориш змийски... Затова я накарах да напише прощалните думи на стената и да дойде долу да чака. Тя се съпротивяваше, плачеше и стана крайно досадна. Но в нея не е останал вече кой знае колко живот – тя вложи твърде много в дневника, в самия мен. То бе достатъчно да напусна най-сетне страниците му. Аз те чакам да се появиш още откакто слязохме тук. Знаех, че ще дойдеш. Имам да те питам за много неща, Хари Потър...

– Като например? – попита Хари, все още със свити юмруци.

– Ами... – започна Риддъл, лукаво усмихнат – как така едно бебе без особени магически дарби успява да надвие най-големия магьосник за всички времена? Как успя да се отървеш само с един белег, а мощта на Лорд Волдеморт бе сломена?

В злите му очи се бе появило странно червено пламъче.

– Защо те интересува как съм се спасил? – бавно запита Хари. – Та Волдемор е бил много след теб!

– Волдемор – меко започна Риддъл – е моето минало, настояще и бъдеще, Хари Потър..

Той измъкна пръчката на Хари от джоба си и взе да пише с нея във въздуха, където се появиха блещукащи думи:

ТОМ МЕРСВОЛУКО РИДДЪЛ

После размаха пръчката и буквите от името му се пренаредиха:

ТУК СЪМ И ЛОРД ВОЛДЕМОР

– Виждаш ли? – сниши той глас. – Аз вече съм използвал това име в „Хогвортс“, но разбира се, само с най-близките си приятели. Да не мислиш, че вечно щях да минавам под мръсното мъгълско име на своя баща? Аз, в чиито вени тече кръвта на самия Салазар Слизерин по майчина линия? Аз да живея с името на един най-обикновен глупав мъгъл, който ме е зарязал още преди да се родя само защото установил, че жена му е магьосница? Не, Хари! Измислих си ново име – име, което знаех, че в магьосническия свят ще се боят да го споменават, когато вече ще съм станал най-големият магьосник на света!

Мозъкът на Хари като че ли беше блокирал. Той безмълвно гледеше Риддъл, момчето сираче, израснало, за да убие родителите на Хари, както и мнозина други.. Накрая с усилие заговори:

– Не, не си – каза той с тих глас, пълен с омраза.

– Не съм какво? – сопна се Риддъл.

– Не си най-великият магьосник на света – каза Хари, дишайки учестено. – Съжалявам, че трябва да те разочаровам, но най-великият магьосник на света е Албус Дъмбълдор. Така казват всички. Дори когато си бил силен, не си посмял да вземеш властта в „Хогвортс“. Дъмбълдор е разбрал много добре що за птица си още в училище. И сега се плашиш от него, където и да се криеш напоследък.

Усмивката по лицето на Риддъл се изкриви в грозна гримаса.

– Дъмбълдор бе изгонен от замъка само при спомена за мен – просъска той.

– Той изобщо не е изгонен, както си мислиш – възрази му Хари.

Говореше, разбира се, съвсем произволно, само за да сплаши Риддъл, но му се щеше сам да си повярва, напук на здравия разум.

Том отвори уста и застина така.

Отнякъде долиташе музика. Риддъл хукна напосоки да огледа празната стая. Музиката звучеше все по-силно. Тя беше ефирна, всепроникваща, неземна.. Хари усети как косата му се изправя и сърцето му започва да бие, сякаш се е уголемило двойно. А когато звуците станаха толкова оглушителни, че Хари почувства как вибрират в гърдите му, в горния край на най-близката колона избухнаха пламъци.

Оттам се появи пурпурночервена птица с размерите на лебед, която изпращаше своите странни звуци към сводестия таван. Тя имаше блестяща златна опашка, дълга като на паун, и лъскави златни нокти, в които носеше някаква дрипа.

Само след секунда птицата се устреми право към Хари, пусна опърпаното нещо точно в краката му и кацна тежко на рамото му. Докато птицата прибираше огромните си криле, Хари погледна нагоре и видя, че тя има дълга остра златна човка и черни очи като мъниста.

Птицата спря да пее. Притихнала и топла, тя седеше опряна до бузата на Хари и гледаше право в Риддъл.

– Това е феникс.. – пророни Риддъл, отвърщайки злобно на погледа ѝ.

– Фоукс? – прошепна Хари, поемайки си въздух, и усети как златните нокти на птицата леко стискат рамото му.

– А това... – каза Риддъл, насочил поглед към опърпаното нещо, което Фоукс пусна, – е старата училищна Разпределителна шапка.

Така беше. Цялата в кръпки, разнищена и мръсна, шапката лежеше неподвижно в краката на Хари.

Риддъл пак започна да се смее. Смехът му бе толкова силен, че тъмната стая закънтя, като че десет риддълровци се смееха едновременно.

– Това ли изпраща Дъмбълдор на своя защитник – пееща птица и стара шапка? Чувстваш ли се по-храбър, Хари Потър? Чувстваш ли се в безопасност?

Хари не отговори. Дори да не виждаше кой знае каква полза от Фоукс или шапката, поне вече не беше сам и зачака с нарастваща смелост Риддъл да спре да се хили.

– Да се залавяме за работа, Хари – каза Риддъл, все още широко ухилен. – Срещали сме се два пъти – в твоето минало и в моето бъдеще. И на два пъти не успях да те убия. Как изобщо оцеля, а? Разкажи ми всичко. Колкото по-дълго разказваш, толкова по-дълго ще живееш – подкани го той почти загрижено.

Хари бързо пресмяташе наум шансовете си. Риддъл държеше магическата му пръчка, а самият Хари имаше Фоукс и Разпределителната шапка, но и двете не можеха да му помогнат в бой. С една дума – работата стана лоша! Но колкото по-дълго стоеше там Риддъл, толкова по-малко живот оставаше на Джини... А междувременно, както изведнъж забеляза Хари, очертанията на Риддъл ставаха все по-ясни и плътни. Ако трябваше да се бият двамата, по-добре беше това да се случи веднага.

– Не се знае защо си загубил мощта си, когато си ме нападнал – рязко му отвърна Хари. – Самият аз не знам, но знам защо не си успял да ме убиеш. Защото майка ми е умряла, за да ме спаси. Моята обикновена майка с мъгълско потекло – продължи той, тресейки се вече от едва потискан гняв. – Тя ти е попречила да ме убиеш. А аз видях истинската ти същност, видях я миналата година. Ти си една развалина. Ти едва си жив. Ето докъде те докара цялата твоя мощ. Ти се криеш. Ти си грозен, ти се разлагаш!

Лицето на Риддъл се изкриви и после се разплу в зловеща усмивка.

– Значи така. Майка ти умряла, за да те спаси. Да, това е силно противодействаща магия. Сега разбирам – у теб всъщност няма нищо особено. Аз пък се чудех... Защото между нас двамата, Хари Потър, има много странна прилика. Дори и ти не може да не си я забелязал. И двамата сме със смесена кръв, сираци, отгледани от мъгли. Може би единствените двама, говорещи змийски в „Хогуортс“ след великия Слизерин. Ние си приличаме дори и на външен вид... Но в края на краищата само щастливата случайност те е спасила от мен. Ето това исках да разбера.

Хари стоеше напрегнат и чакаше Риддъл да вдигне магическата пръчка, но разкривената усмивка на Том се разтегляше още повече.

– А сега, Хари, ще ти предам един малък урок. Нека да поставим мощта на Лорд Волдеморт, наследник на Салазар Слизерин, срещу Хари Потър и най-добрите оръжия, които Дъмбълдор е в състояние да му даде.

Той хвърли подигравателен поглед към Фоукс и шапката и се отдалечи. Със сковани от страх крака Хари гледаше как Риддъл спря между колоните и погледна към каменното лице на Слизерин, високо горе в полумрака. Том отвори широко уста и просъска нещо, но Хари разбра какво изричаше.

– Говори ми, Слизерин, най-великия от четворката на „Хогуортс“!

Хари се завъртя да погледне към статуята, а на раменете му се поклащаше Фоукс. Гигантското каменно лице на Слидерин се раздвижи. Примрял от ужас, Хари видя как устата се отваря все по-широко и по-широко, докато се образува голяма черна дупка.

Там вътре, в устата на статуята, нещо се размърда. Нещо изпълзяваше от нея...

Хари заотстъпва назад, докато гърбът му опря в тъмната стена на стаята. Той зажумя и усети как Фоукс закачи с крило бузата му, излитайки. На Хари му се щеше да изкреши „Не ме оставяй!“, но какви ли шансове имаше фениксът срещу Повелителя на змиите?

Нещо грамадно тупна върху каменния под на стаята и Хари усети как то се разтресе. Той знаеше какво става, чувстваше го, почти виждаше как гигантската змия се изнизва от устата на Слидерин. После чу съскащия глас на Риддъл:

– Убий го!

Базилискът се движеше към Хари и той чуваше как тежкото тяло бавно се плъзга по прашния под. Като стискаше здраво очи, Хари хукна, лутайки се насам-натам, разперил ръце да опипва пътя си. Риддъл продължаваше да се смее...

Хари се препъна, строполи се на пода и усети в устата си вкуса на кръв. Змията беше само на около метър от него и се чуваше как приближава.

Товава точно над главата му нещо изтрещя и изсвистя и силен удар залепи Хари за стената. Докато чакаше остри зъби да пронизат тялото му, той чу ново яростно съскане и нещо се замаята бясно между колоните.

Повече не можеше да жуми. Той едва-едва отвори очи – колкото да види през миглите си какво става.

Огромната змия, ярко отровназелена, дебела колкото стъбло на дъб, се бе вдигнала високо във въздуха и огромната ѝ плоска глава се люшкеше като пияна между колоните. Разтреперан и готов да затвори очи, щом тя се обърне, Хари забеляза какво бе отвлякло вниманието на влечугото.

Фоукс кръжеше около главата на змията, а базилискът щракаше бясно със зъбите си, дълги и тънки като саби.

Фоукс се гмурна надолу. Дългата му златна човка изчезна и изведнъж подът бе опръскан с тъмна кръв. Опашката на змията се удари в пода почти до Хари и преди той да успее да затвори очи, влечугото се извърна. Хари го погледна право в лицето и видя, че очите му – големи, изпъкнали и жълти – бяха прободени от феникса. Кръвта струеше по пода, а змията плюеше в агония.

– Не! – чу Хари крясъка на Риддъл. – Остави птицата! Остави птицата! Момчето е зад теб! Не го ли подушваш!? Убий него!

Ослепената змия се люшкеше объркана, но все още смъртоносна. Фоукс кръжеше около главата ѝ и продължаваше да издава тайнствените си звуци, докато кълвеше напосоки люспестата глава на влечугото.

– Помогнете ми, помогнете ми! – трескаво шепнеше Хари. – Някой, който и да е!

Опашката на змията пак заудря по пода. Хари се дръпна да я избегне и нещо меко го удари по лицето.

Базилискът бе запратил шапката в ръцете на Хари. Той се вкопчи в нея. Това бе последното, което му оставаше, единственият му шанс. Сложи я на главата си и се метна на пода, докато змийската опашка отново се размаха над него.

– Помогнете... помогнете... – мислеше Хари, стиснал плътно очи под шапката. – Моля, помогнете ми!

Не чу никакъв глас в отговор. Само шапката се сви, сякаш невидима ръка я стегна силно. Нещо твърдо и тежко се стовари върху главата на Хари и едва не го зашемети. Сякаш заваляха звезди пред очите му. Той хвана шапката за върха, за да я измъкне, и усети нещо дълго и твърдо под нея.

Лъскав сребърен меч се бе появил под шапката, а на дръжката му блестяха рубини колкото яйца.

– Убий момчето! Остави птицата! Момчето е зад теб! Души... Помириши го!

Хари бе скочил на крака в готовност. Главата на влечугото увисваше, тялото му се гърчеше, удряйки стълбовете, докато се обърне с лице към него. Хари видя дълбоките кървави очни гнезда, видя и устата, широко отворена, толкова широко, че можеше да го глътне целия, оголваща зъби, дълги колкото меча му, тънки, блестящи, отровни..

Влечугото се мятеше слепешката. Хари се дръпна и то се удари в стената. После се стрелна отново и раздвоеният му език шибна отстрани Хари. Момчето вдигна меча, стискайки го с две ръце.

Базилискът се втурна напред и този път намери целта си.

Хари събра цялата си сила и заби меча до дръжката в небцето на змията.

Но докато рукналата топла кръв капеше по ръцете му, той усети пареща болка точно над лакътя си. Един дълъг отровен зъб се впиваше все по-дълбоко в ръката му и се разцепи, щом базилискът се преметна и рухна на пода, потръпвайки.

Хари се свлече по стената. Той сграбчи зъба, който изпускате отрова в тялото му, и го изтръгна от ръката си. Знаеше обаче, че вече е твърде късно. Изгарящата болка от раната се разпростираше бавно и необратимо из цялото му тяло. А когато захвърли зъба и забеляза как по дрехите му избива кръв, погледът му се замъгли. Стаята чезнеше в някаква мътна вихрушка.

Изведнъж пред очите на Хари мина пурпурночервено петно и той чу леко потракване на нокти зад гърба си.

– Фоукс! – с мъка промълви Хари. – Ти беше блестящ, Фоукс...

Той усети как птицата положи красивата си глава точно там, където змийският зъб бе пробол тялото му.

Отекнаха стъпки и една черна сянка се появи пред него.

– Ти си мъртъв, Хари Потър – прозвуча над главата му гласът на Риддъл. – Мъртъв. Дори птицата на Дъмбълдор го знае. Не я ли виждаш какво прави? Тя плаче.

Хари примигна. Главата на Фоукс ту изплуваше, ту изчезваше пред погледа му. Гъсти перлени сълзи се стичаха по лъскавата му перушина.

– Ще стоя тук да гледам как умираш, Хари Потър. Може да не се притесняваш, за никъде не бързам.

Хари усети сънливост. Струваше му се, че всичко около него се върти.

– Така свърши прочутият Хари Потър – чу като отдалеч гласа на Риддъл. – Сам в Стаята на тайните, забравен от приятелите си, победен най-накрая от Черния лорд, когото така неразумно бе предизвикал. Скоро ще си при своята майка с мъгълска кръв, Хари... Тя ти спечели дванайсет години живот назаем... Но Лорд Волдемор най-сетне те спипа, както и ти знаеше, че ще стане.

„Ако това е да умираш – мислеше си Хари, – не е чак толкова зле.“ Дори болката го напускате...

Но наистина ли умираше? Вместо все повече да се замъглява, Стаята отново придобиваше ясни очертания. Хари леко разтърси глава и видя Фоукс

все още с глава на ръката му. Перлено петно от сълзи блещукаше навсякъде около раната... само че рана вече нямаше.

– Махни се, птицо! – провикна се изведнъж Риддъл. – Махни се от него. Казах, махни се!

Хари вдигна глава. Риддъл бе насочил пръчката на Хари към Фоукс, чу се изтрещяване като от изстрел и Фоукс отлетя като златистопурпурен вихър.

– Сълзите на феникса... – каза тихо Риддъл, гледайки ръката на Хари. – Разбира се... изцеряващата им сила... Бях забравил...

Той погледна Хари в лицето.

– Но това вече няма значение. Всъщност така дори повече ми харесва. Само ние двамата, Хари Потър... ти и аз...

Той вдигна пръчката.

Тогава, пръхайки с криле, Фоукс отново прелетя над Хари и нещо падна в скута му. Това беше дневникът.

За части от секундата Хари и Риддъл, който още държеше вдигнатата пръчката, се взряха в него. После, без дори да се замисля, без да осъзнава какво върши, сякаш бе очаквал този миг и през цялото време бе знаел какво трябва да направи, Хари грабна от пода до себе си зъба на базилиска и го заби право в сърцето на книгата.

Разнесе се дълъг ужасяващ пронизителен писък. От дневника бликнаха струи мастило, които потекоха по ръцете на Хари и се разляха по пода. Риддъл се гърчеше и извиваше, пишеше и размахваше ръце и тогава...

Той изчезна. Пръчката на Хари падна и изтрополи на пода. И настана тишина... Нарушаваше я само монотонното кап-кап на мастилото, което все още се отцеждаше от дневника. Отровата на базилиска бе прогорила голяма свистяща дупка в него.

Треперейки от главата до петите, Хари се опита да се изправи. Главата му се въртеше, сякаш бе пропътувал километри с летежната пудра. Полека-лека той прибра пръчката и шапката и с едно рязко движение извади блестящия меч от устата на базилиска.

Тогава дочу слабо стенание от дъното на Стаята. Джини се размърда. Докато Хари стигна до нея, вече беше седнала. Съвсем объркана, тя местеше поглед от огромния силует на мъртвия базилиск, през Хари и пропитите му с кръв одежди към дневника в ръката му. От гърдите ѝ се изтръгна дълбока, разтърсваща въздишка и сълзи потекоха по лицето ѝ.

– Хари... О, Хари... Опитах се да ти обясня тогава на з-закуската, но не можех да го кажа пред Пърси. Бях аз, Хари... ама аз... Кълна се – не исках... Риддъл ме накара... той ме надви и... Как успя да убиеш това... това нещо? К-къде е Риддъл? Спомням си само как той излезе от дневника...

– Всичко е наред – каза Хари и ѝ показа дневника с дупката от змийския зъб. – С Риддъл е свършено. Виж там! Край с него и с базилиска! Хайде, Джини, да се махаме оттук...

– Ще ме изключат от училище – изхлипа Джини, докато Хари непохватно ѝ помагаше да се изправи на крака. – Т-така съм си мечтала да уча в „Хогвортс“, още откакто Бил постъпи тук, а сега трябва да напусна и... к-какво ли ще кажат мама и татко?

Фоукс ги чакаше, кръжейки при входа на Стаята. Хари подканяше Джини да побърза, те прекрачиха над останките на мъртвия базилиск, минаха през ечашия мрак и се озоваха отново в тунела. Хари чу как каменните врати се затвориха зад тях с леко свистене.

Бяха вървели няколко минути по тъмния тунел, когато до ушите на Хари достигна далечен звук от местене на камъни.

– Рон! – извика Хари, ускорявайки ход. – Джини е добре! Тя е с мен!

Той чу сподавения радостен възглас на Рон. Двамата с Джини направиха още един завой, следвайки извивките на тунела, и ето че пред тях се появи възторженото лице на Рон, подаващо се от една доста голяма дупка, която той бе успял да направи в свлачището от скални късове.

– Джини! – Рон протегна ръка през дупката, за да я изтегли оттам. – Ти си жива! Не мога да повярвам! Какво се случи?

Той се опита да я прегърне, но Джини се отдръпна, хлипайки.

– Ти наистина си добре, Джини – каза Рон с грейнала усмивка. – Всичко свърши.. А откъде се появи тази птица?

Фоукс се промуши през дупката веднага след Джини.

– Тя е на Дъмбълдор – обясни Хари, докато се измъкваше.

– А как се сдоби с тоя меч – попита Рон, гледайки с почуда бляскавото оръжие в ръката на Хари.

– Ще ти обясня, когато се измъкнем оттук – отговори му той, поглеждайки скришом към Джини.

– Ама..

– По-късно – бързо го прекъсна Хари. Не смяташе, че е подходящо да обяснява на Рон кой е отворил Стаята на тайните, особено в присъствието на Джини. – Къде е Локхарт?

– Там отзад – каза Рон, като се усмихна и кимна с глава напред в тунела по посока на тръбата. – Той никак не е добре. Ела и се увери сам.

Водени от Фоукс, чиито големи пурпурночервени криле излъчваха меко златисто сияние в мрака, те изминаха целия път през тунела обратно към гърлото на тръбата. Гилдрой Локхарт седеше точно там и безгрижно бръщолевеше нещо сам на себе си.

– Изгубил е паметта си – каза Рон. – Магията за забравя подейства обратно – поразил него вместо нас. Той няма никаква представа кой е, къде се намира и кои сме ние. Казах му да дойде и да чака тук. Опасен е за самия себе си.

Локхарт добронамерено се вторачи в тях.

– Здравейте! – каза той. – Доста странно местенце, не мислите ли? Вие тук ли живеете?

– Не – отговори Рон, повдигайки вежди и правейки знак на Хари.

Хари се наведе и погледна нагоре в дългата тъмна тръба.

– Досещаш ли се как ще се измъкнем нагоре през това? – попита го Рон.

Рон поклати глава, но фениксът се спусна към Хари и запърха с криле точно пред него, а кръглите му мънистени очи светеха в тъмното. Птицата му махаше с дългите златни пера на опашката си. Хари го гледаше леко озадачен.

– Той май ти прави знак да го хванеш.. – каза Рон колебливо. – Но ти си прекалено тежък, за да може една птица да те изнесе нагоре.

– Фоукс не е обикновена птица – каза Хари. Той бързо се обърна към останалите. – Трябва да се хванем един за друг. Джини, дръж се за ръката на Рон. Професор Локхарт..

– За вас става дума – остро му каза Рон.

– Хванете другата ръка на Джини!

Хари втъкна меча и шапката под колана си, Рон се хвана за краищата на одеждите на Хари, който пък се протегна и сграбчи странно нажежените пера на опашката на Фоукс.

Особена лекота се разля по цялото му тяло, чу се шумолене на криле и те вече летяха нагоре през тръбата. Хари чуваше как някъде под него Локхарт си мърмореше: „Изумително! Изумително! Това е съвсем като магия!“ Хладният въздух рошеше косата на Хари и той още се наслаждаваше на

полета, когато всичко свърши – четиримата се озоваха върху влажния под на етаж на Стенещата Миртъл. Докато Локхарт оправяше шапката си, мивката, която се свързваше с тръбата, бавно се върна на предишното си място.

Миртъл се вторачи в тях.

– Ти си жив! – учудено каза тя на Хари.

– Не бъди толкова разочарована – мрачно отвърна той, почиствайки очилата си от петната кръв и слуз.

– Ами... Аз просто си мислех... Ако беше мъртъв, щях да те поканя да си поделим моята тоалетна – каза Миртъл и посребря от смущение.

– Бррр! – каза Рон, като излязоха от тоалетната в мрачния пуст коридор. – Хари, смятам, че Миртъл се е влюбила в теб! Имаш си съперница, Джини!

По лицето на Джини все още тихо се стичаха сълзи.

– Накъде сега? – попита Рон, оглеждайки се тревожно. Хари даде знак. Фоукс показваше пътя, разпръсвайки златисто сияние по целия коридор. Те поеха след него и след известно време се озоваха пред кабинета на професор Макгонъгол.

Хари почука и отвори вратата.

ГЛАВА ОСЕМНАЙСЕТА

ОТПЛАТА ЗА ДОВИ

Когато Хари, Рон, Джини и Локхарт, целите в тиня и слуз, а Хари – и в кръв, застанаха на прага, посрещна ги пълна тишина. Изведнъж се разнесе писък.

– Джини!

Това бе госпожа Уизли, която дотогава седеше и ронеше сълзи пред огъня. Тя скочи на крака, след нея се втурна и господин Уизли и двамата се хвърлиха да прегръщат дъщеря си.

Хари обаче гледаше зад тях. Професор Дъмбълдор стоеше до камината и широко се усмихваше, а до него професор Макгонъгол се мъчеше да си поеме въздух и притискаше гърдите си. Фоукс прелетя покрай ухото на Хари и кацна на рамото на Дъмбълдор, а Хари и Рон бяха задушени в здравата прегръдка на госпожа Уизли.

– Вие я спасихте! Вие я спасихте! Как успяхте?

– Мисля, че всички си задаваме този въпрос – каза тихо професор Макгонъгол.

Госпожа Уизли пусна Хари, той се поколеба за миг, после отиде до масата и сложи върху нея шапката, украсения с рубини меч и това, което беше останало от дневника на Риддъл. И започна да разказва всичко поред. Около четвърт час той говореше сред пълна тишина – разказа как е чул съскащия глас, как после Хърмаяни бе разбрала, че той чува всъщност базилиска в тръбите, как двамата с Рон проследиха паяците в гората, как Арагог им каза къде е умряла последната жертва на базилиска и как накрая той се досети, че последната жертва е била Стенещата Миртъл и че входът към Стаята на тайните трябва да е в нейната тоалетна...

– Дотук добре – насърчи го професор Макгонъгол, когато той спря за малко. – Значи ти откри къде се намира входът, нарушавайки поне стотина училищни разпоредби, бих добавила аз, но как все пак успяхте да се измъкнете от всичко това живи, Потър?

Хари, чийто глас ставаше все по-хриплив от дългите обяснения, продължи разказа за навременната поява на Фоукс и как Разпределителната

шапка му даде меча. Но изведнъж замлъкна. Досега той избягваше да споменава за дневника на Риддъл... и за Джини. Тя беше склонила глава на рамото на госпожа Уизли, а сълзите все още се стичаха по бузите ѝ. Ами ако я изключат? Хари започна трескаво да съобразява. Дневникът на Риддъл така или иначе вече не действаше... Как биха могли да докажат, че той я е подтикнал да прави всички тези неща?

Инстинктивно Хари погледна към Дъмбълдор, който се усмихваше кротко, а отблясъците на огъня играеха по стъклата на очилата му с форма на полумесеци.

– Най-много от всичко искам да разбера – започна меко той – как Лорд Волдемор е успял да омае Джини, понеже моите сведения показват, че той сега се крие сред горите на Албания.

Облекчение – топло, завладяващо, победоносно облекчение – заля Хари.

– Какво искате да кажете? – попита стъписан господин Уизли. – Вие-знаете-кой? О-о-омаял Джини? Но Джини не е... Джини не е била... нали?

– Всичко е заради дневника – бързо каза Хари, сграбчи го и го показа на Дъмбълдор. – Риддъл го е писал, когато е бил на шестнайсет.

Дъмбълдор взе дневника от Хари и заинтригувано заби своя дълъг гърбав нос в обгорените му подгизнали страници.

– Блестящ ученик – тихо каза той, – може би най-блестящият ученик на „Хогуортс“ в цялата му история... – После се обърна към семейство Уизли, които изглеждаха съвсем объркани. – Малцина знаят, че Лорд Волдемор някога се е наричал Том Риддъл. Аз самият му преподавах преди петдесет години тук. Той изчезна, след като завърши училището. Пътуваше надлъж и нашир... навлезе дълбоко в изкуството на Черната магия, общуваше с най-лошите в нашите среди, премина през много и опасни превъплъщения и когато се завърна като Лорд Волдемор, беше почти неузнаваем. Надали някой би направил връзката между Лорд Волдемор и умното красиво момче, което някога беше отличник в „Хогуортс“.

– Ама Джини... – обади се госпожа Уизли. – Какво общо има нашата Джини... с... него?

– Дневникът му! – изхлипа Джини. – Аз п-писах в него и той ми отговаряше през цялата година...

– Джини! – възкликна съвсем смаян господин Уизли. – На нищо ли не съм те научил? Помниш ли какво съм ти казвал винаги? Никога не се доверявай на нещо, което мисли, ако не виждаш къде е скрит мозъкът му. Защо не си показала дневника на мен или на майка си? Такъв подозрителен предмет със сигурност е пълен с Черна магия.

– Н-не знам – отново изхлипа Джини. – Аз го намерих в една от книгите, които мама ми даде. Аз м-мислех, че някой го е оставил там и е забравил за него...

– Госпожица Уизли трябва незабавно да отиде в болничното крило – намеси се Дъмбълдор с глас, който не търпеше възражения. – Това е било тежко преживяване за нея. Няма да има никакво наказание. Къде-къде по-възрастни и мъдри вълшебници са били надхитряни от Лорд Волдемор. – Той отиде да отвори вратата. – Почивка на легло и може би голяма димяща чаша горещ шоколад. Забелязал съм, че това винаги ободрява – добави той, като се наведе към нея и ѝ намигна приятелски. – Ще видиш, че Мадам Помфри е още будна. Точно сега тя раздава сока от мандрагорите и смея да твърдя, че жертвите на базилиска всеки момент ще се съвземат.

– Значи Хърмаяни вече е добре! – развесели се Рон.

– Не е направена нито една необратима магия – увери го Дъмбълдор.

Госпожа Уизли поведе Джини навън и господин Уизли ги последва, все още дълбоко потресен.

– Знаеш ли, Минерва – каза замислено професор Дъмбълдор на професор Макгонъгол, – мисля си, че на всичко това подобава едно хубаво пиршество. Мога ли да те помоля да съобщиш в кухнята?

– Точно така! – веднага се съгласи професор Макгонъгол и също тръгна към вратата. – Оставям те да се оправяш с Потър и Уизли, нали така?

– Разбира се – каза Дъмбълдор.

Тя излезе, а Хари и Рон погледнаха Дъмбълдор.

Какво точно искаше да каже професор Макгонъгол с това да се оправя с тях? Сигурно – сигурно – ги чакаше наказание.

– Аз май си спомням как казах и на двама ви, че ще трябва да ви изключа, ако нарушите още едно училищно правило – каза Дъмбълдор.

Рон зяпна от ужас.

– Което идва да докаже, че и най-добрите от нас трябва понякога да си вземат думите назад – продължи Дъмбълдор с усмивка. – И двамата ще получите Награда за особени заслуги към „Хогвортс“ и... я да видим... прибавям по още двеста точки на всеки в полза на „Грифиндор“.

Рон порозовя като цветята на Локхарт за свети Валентин и отново зяпна.

– Но някой от нас премълчава своето участие в това опасно приключение – добави Дъмбълдор. – Откъде тази скромност, Гилдрой?

Хари се сепна. Той напълно беше забравил за Локхарт. Завъртя се и го видя как стои в ъгъла на стаята със същата отнесеност усмивка. Когато Дъмбълдор се обърна към него, Локхарт се огледа през рамо да види на кого ли говорят.

– Професор Дъмбълдор – побърза да каже Рон, – в Стаята на тайните се случи нещо. Професор Локхарт...

– Аз професор ли съм? – изненада се Локхарт. – Майчице! Мислех, че съм безнадежден случай.

– Той се опита да направи магия за забрава и пръчката се задейства обратно – тихо обясни Рон на Дъмбълдор.

– Да му се не надяваш! – каза Дъмбълдор, поклащайки глава, а дългите му сребристи мустаци потрепваха. – Пронизан със собствения си меч, а, Гилдрой?

– Меч ли? – смотолеви Локхарт. – Аз нямам меч. Това момче има. Вземете от него. – И той посочи Хари.

– Ще отведеш ли професор Локхарт в болничното крило? – обърна се Дъмбълдор към Рон. – Искам да разменя още няколко думи с Хари...

Локхарт колебливо излезе от стаята. Докато затваряше вратата, Рон хвърли озадачен поглед към Дъмбълдор и Хари.

Професорът отиде до едно от креслата пред огнището.

– Седни, Хари – каза той и Хари седна, чувствайки се необяснимо нервен. – Преди всичко искам да ти благодаря – каза Дъмбълдор и очите му заблестяха. – Явно си проявил истинска преданост към мен там долу, в Стаята. Само това е могло да доведе Фоукс при теб.

Той побутна феникса, който се бе преместил на коляното му. Хари се усмихваше неловко под погледа на професора.

– Значи си се срещнал с Том Риддъл... – замислено каза Дъмбълдор. – Предполагам, че е проявил особен интерес към теб...

Изведнъж една мисъл, която не даваше мира на Хари, се отрони от устата му.

– Професор Дъмбълдор... Риддъл разправяше, че съм като него. „Странна прилика“ – каза той...

– Така ли каза? – замислено го погледна изпод гъстите си сребристи вежди професорът. – А ти как смяташ, Хари?

– Не мисля, че съм като него – изрече Хари по-силно, отколкото му се искаше. – Искам да кажа, аз съм... аз съм в „Грифиндор“, аз...

Но той млъкна, защото почувства как едно старо съмнение се пробужда в главата му.

– Професоре – след миг се съвзе той, – шапката ми беше казала, че аз бих... че аз съм подходящ за „Слидерин“. По едно време всички ме мислеха за Наследника на Слидерин... защото мога да говоря змийски...

– Ти можеш да говориш змийски, Хари – каза спокойно Дъмбълдор, – защото Лорд Волдемор, който е последната издънка на Салазар Слидерин, може да говори змийски. Ако не се заблуждавам, той ти е предал част от силата си в нощта, когато ти е оставил този белег. Не че е искал да го направи, сигурен съм в това...

– Волдемор е прехвърлил част от себе си у мен? – каза потресен Хари.

– Така изглежда...

– Значи аз все пак трябваше да бъда в „Слидерин“ – пророни Хари, вглеждайки се отчаяно в лицето на Дъмбълдор. Разпределителната шапка е доловила силата на Слидерин у мен и...

– Тя те е пратила в „Грифиндор“ – допълни кротко Дъмбълдор. – Чуй ме, Хари, случи се така, че ти се сдоби с много от качествата, които Салазар Слидерин е ценил у своите избраници сред учениците: неговия собствен много рядък дар – змийския език, съобразителност, решителност, известно пренебрежение към правилата. Но все пак шапката те е пратила в „Грифиндор“. Ти знаеш защо. Помисли си.

– Тя ме прати в „Грифиндор“ само защото... – започна Хари някак примирено – ...защото аз я помолих да не ходя в „Слидерин“...

– Точно така – подкрепи го Дъмбълдор и усмивката му грейна отново. – Кое то те прави много различен от Том Риддъл. Изборът, който правим, Хари, говори много по-красноречиво за същността ни, отколкото нашите способности. – Хари се беше смълчал на стола си, съвсем стъписан.

– Ако искаш доказателство, че принадлежиш на „Грифиндор“, предлагам ти да се вгледаш по-внимателно в това.

Дъмбълдор взе от бюрото на професор Макгонъгол обагрения в кръв сребърен меч и го подаде на Хари. Той го обърна с острието надолу и рубините му пробляснаха на светлината на огъня. Тогава видя името, гравирано точно под ръкохватката.

– Годрик Грифиндор... –

– Само един истински грифиндорец може да извади това от шапката, Хари – простичко обясни Дъмбълдор.

За минута и двамата замълчаха. Тогава Дъмбълдор издърпа едно от чекмеджетата на бюрото и извади оттам перо и мастилница.

– Сега имаш нужда от храна и сън, Хари. Предлагам да отидеш долу на пиршеството, докато аз пиша до Азкабан, за да си върнем нашия паза на дивеча. А трябва да подготвя и една обява за „Пророчески вести“ – добави замислено той. – Ще ни трябва нов учител по защита срещу Черните изкуства. Чудна работа, все не се задържат, а?

Хари се изправи и тръгна да излиза. Тъкмо посягаше към дръжката на вратата, когато тя се отвори със замах и го отхвърли назад към стената.

На прага застана Луциус Малfoy с яростно изражение на лицето. А плътно до него, здраво омотан в превръзки, се таеше Доби.

– Добър вечер, Луциус! – любезно поздрави Дъмбълдор.

Господин Малфой едва не събори Хари, връхлитайки в стаята. Доби подтичваше след него, присвит зад полите на мантията му и примрял от ужас.

– Така значи! – каза Луциус Малфой и впери леден поглед в Дъмбълдор. – Вие се завърнахте. Настоятелите ви изгониха, но вие все пак дръзнахте да се върнете в „Хогуортс“.

– Ами, знаете ли, Луциус – отвърна му Дъмбълдор с ведра усмивка, – останалите единайсет настоятели се свързаха с мен днес. Попаднах под нещо като градушка от сови, право да ти кажа. Чули, че дъщерята на Артър Уизли е убита, и поискаха незабавно да се върна. Явно смятаха, че аз все пак съм най-подходящият човек за тази работа. Разказаха ми и доста странни неща. Някои от тях изглежда мислеха, че вие сте заплашил да прокълнете техните семейства, ако не се съгласят да ме отстранят.

Господин Малфой стана по-блед отвсякога, но присвитите му очи продължаваха да излъчват гняв.

– И.. успяхте ли да спрете нападенията? – иронично попита той. – Хванахте ли злосторника?

– Да, ние успяхме – отговори с усмивка Дъмбълдор.

– Така ли? – рязко каза Малфой. – И кой е той?

– Същият като предишния път, Луциус – отвърна Дъмбълдор. – Но сега Лорд Волдемор е действал чрез подставено лице. С помощта на този дневник.

И той показа малката черна книга с голяма дупка в средата, като продължаваше да наблюдава внимателно Малфой.

Хари обаче не сваляше очи от Доби.

Духчето правеше нещо много странно. Вперил многозначително огромните си очи в Хари, той сочеше ту дневника, ту господин Малфой и после се биеше силно с юмрук по главата.

– Аха... – бавно каза Малфой.

– Хитър план – продължи с равен глас Дъмбълдор, като все така гледеше Малфой право в очите. – Защото ако Хари – тук господин Малфой хвърли бърз пронизателен поглед към момчето – и неговият приятел Рон Уизли не бяха намерили тази книга, тогава... Джини щеше да отнесе цялата вина. Никой никога нямаше да може да докаже, че тя не е действала по своя собствена воля...

Малфой не каза нищо. Лицето му изведнъж стана като маска.

– И представете си – продължи Дъмбълдор – какво щеше да се случи тогава... Семейство Уизли са сред най-известните магьоснически фамилии. Представяте ли си как щеше да се отрази на Артър Уизли и неговия Закон за защита на мъгълите, ако се беше разчуло, че собствената му дъщеря напада и убива ученици с мъгълско потекло? За щастие дневникът бе открит и спомените на Риддъл бяха изтрети от него. В противен случай кой знае какви последствия можеше да има...

Малфой почувства, че трябва да каже нещо.

– Какъв късмет! – процеди през зъби той.

А зад гърба му Доби продължаваше да сочи първо дневника, после Луциус Малфой, а след това се удряше по главата.

И Хари изведнъж разбра. Той кимна и Доби се оттегли в ъгъла, този път дърпайки ушите си за наказание.

– Не искате ли да научите как Джини се сдоби с този дневник, господин Малфой? – попита Хари.

Луциус Малфой се извърна към него.

– Какво ме интересува как глупавото момиче се е сдобило с това нещо? – възрази той.

– Защото вие сте ѝ го дали – каза Хари. – Там, в книжарницата „Флориш и Блотс“ вие взехте старото ѝ ръководство по трансфигурация и сте мушнале дневника в него нали така?

Той видя как Малфой сви и отпусна побелелите си пръсти.

– Докажи го! – изсъска той.

– О, никой не е в състояние да го направи! – намеси се Дъмбълдор, усмихвайки се на Хари. – Особено сега, когато Риддъл е изчезнал от дневника. От друга страна, бих те посъветвал, Луциус, да не раздаваш повече старите училищни вещи на Лорд Волдеморт. Струва ми се, че ако още една от тях се озове в невинни ръце, Артър Уизли начаса ще докаже, че следите водят към теб..

Луциус Малфой не мръдна от мястото си, но Хари ясно видя как дясната му ръка трепна, нетърпелива да достигне до пръчката си. Вместо това той се обърна към домашния си слуга:

– Да вървим, Доби!

И дръпна вратата. Когато Доби бързешком го настигна, той го изхвърли с ритник през нея. Доби заскимтя от болка, докато минаваше по коридора. Хари се замисли и изведнъж се сети нещо.

– Професор Дъмбълдор – бързо каза той, – ще разрешите ли да върна този дневник на господин Малфой?

– Разбира се, Хари! – отговори спокойно Дъмбълдор. – Само побързай. Не забравяй за пиршеството.

Хари грабна дневника и изхвърча от кабинета. Чуваше как стонове на Доби заглъхват зад завоя на коридора. Чудейки се дали планът му ще проработи, Хари бързо събу една от обувките си, свали единия си мръсен подгизнал чорап и пхна дневника в него. След това хукна по тъмния коридор.

Настигна ги на ръба на стълбите.

– Господин Малфой – задъхано каза Хари, – имам нещо за вас...

И той набута миризливия чорап в ръцете на Луциус Малфой.

– Какво е...

Господин Малфой издърпа чорапа, захвърли го настрани, после гневно премести погледа си от съсипаната книга към Хари.

– Някой ден и ти ще свършиш зле като твоите родители, Хари Потър – тихо каза той. – Те бяха същите досадни глупаци като теб.

И тръгна да си върви.

– Хайде, Доби, чуваш ли, хайде!

Но Доби не помръдваше. Той бе уловил отвратителния мокър чорап на Хари и го гледаше, сякаш бе най-ценното съкровище.

– Господарят даде на Доби чорап! – в почуда каза духчето. – Господарят го даде на Доби.

– Какво има? – изсумтя господин Малфой. – Какво каза?

– Доби получи чорап – все още невярващ каза той. – Господарят го хвърли, Доби го хвана и Доби... Доби е свободен.

Луциус Малфой замръзна на място, вторачил поглед в духчето. После се нахвърли върху Хари.

– Заради теб изгубих прислужника си, момченце!

Но Доби изкрещя:

– Само смей да нараниш Хари Потър!

Чу се силен удар и господин Малфой политна назад. Той се запремята надолу по стълбите, прескачайки по три стъпала наведнъж, и се строполи чак долу. След като се изправи със зловещо изражение на лицето, той извади пръчката си, но Доби вдигна заплашително дългия си пръст.

– Върви си! – каза той гневно, сочейки бившия си господар. – Няма да закачаш Хари Потър! Отивай си!

Луциус Малfoy нямаше друг избор. Като хвърли последен обезумял поглед към двамата, той се загърна в мантията си и се отдалечи.

– Хари Потър освободи Доби! – радостно се провикна духчето, гледайки към Хари, а лунната светлина от най-близкия прозорец се отразяваше в изпъкналите му очи. – Хари върна свободата на Доби!

– Това е най-малкото, което можем да направя за теб – отвърна Хари с усмивка. – Само ми обещавай, че никога повече няма да се опитваш да спасяваш живота ми.

Грозното кафеникаво лице на Доби изведнъж цъфна в широка зъбата усмивка.

– Имам само един въпрос, Доби – каза Хари, докато духчето нахлузваше с треперещи ръце чорапа си. – Ти беше ми казал, че цялата работа нямала нищо общо с Онзи-който-не-бива-да-се-назовава, спомняш ли си? Е...

– Това беше намек, сър – отговори Доби и изцъкли очи, сякаш това бе ясно от само себе си. – Доби се опитваше да ви подсказе. Черният лорд, преди да смени името си, можеше да бъде свободно назоваван.

– Правилно – тихо отговори Хари. – Е, аз по-добре да вървя... Предстои пиршествo, а приятелката ми Хърмаяни трябва вече да се е събудила...

Доби прегърна Хари през кръста и го стисна.

– Хари Потър се оказа по-велик, отколкото предполагаше Доби! – изхлипа той. – Сбогом, Хари Потър!

И с едно последно шумно изпукване Доби изчезна.

* * *

Хари бе участвал в няколко празненства в „Хогуортс“, но никое от тях не приличаше на сегашното. Всички бяха по пижами и тържествата продължиха цяла нощ. Хари не можа да реши кой беше най-хубавият момент – дали когато Хърмаяни се втурна към него с възторжени възгласи „Ти го разгада! Ти го разгада!“, или когато Джъстин се завтече от масата на „Хафълпаф“, за да му стисне ръката и да му се извинява безкрайно, задето го е подозирал; или когато Хагрид се появи в три и половина през нощта и стисна толкова силно Хари и Рон за раменете, че те забиха глави в чиниите си със сладкиши; или когато двамата с Рон получиха четиристотин точки за Грифиндор, осигурявайки му за втора поредна година Купата на домовете; или когато професор Макгонъгол се изправи, за да съобщи, че изпитите са отменени като жест от страна на училището („О, не!“ – разочарова се Хърмаяни); или когато Дъмбълдор обяви, че за съжаление професор Локхарт няма да може да се завърне догодина поради факта, че трябва да замине и да възстанови паметта си... Доста учители се присъединиха към радостните възгласи, с които бе посрещната тази новина.

– Жалко! – каза Рон, посягайки към още една поничка с мармалад. – Той тъкмо започна да се издига в очите ми.

* * *

Остатъкът от втория срок премина сред омарата на слънчевите летни дни. „Хогуортс“ се върна към обичайния ред, с няколко съвсем малки промени: часовете по защита срещу Черните изкуства бяха отменени („Ама ние така или иначе достатъчно се упражнявахме в това“ – каза Рон на

разочарованата Хърмаяни) и Луциус Малфой бе освободен от задълженията си като член на настоятелството на училището. Драко вече не обикаляше наперено, сякаш училището е негова собственост. Напротив, изглеждаше обиден и мрачен.

А Джини Уизли бе отново напълно щастлива.

Много скоро дойде време за връщане по домовете с експрес „Хогвортс“. Хари, Рон, Хърмаяни, Фред, Джордж и Джини се настаниха в отделно купе. Те използваха пълноценно последните няколко часа преди ваканцията, в които им беше позволено да правят магии. Поиграха с избухващи карти, взривиха и последните фойерверки на Фред и Джордж и тренираха да се обезоръжават един друг. Хари ставаше все по-добър в това.

Те почти бяха пристигнали на гара Кингс Крос, когато Хари се сети за нещо.

– Джини, какво толкова странно забеляза у Пърси, че не искаше да кажеш на никого?

– А, това ли било? – разкикоти се Джини. – Ами... Пърси си има приятелка.

Фред изтърва купчина книги на главата на Джордж.

– Какво?

– Онази... префектката на „Рейвънклоу“ Пенелопи Клиъруотър – каза Джини. – Именно на нея пишеше той цяло лято. Срещаха се тайно из цялото училище. Веднъж ги видях да се целуват в една празна класна стая. Той беше толкова разстроен, когато тя беше... нали знаете... нападната.

– Ама нали няма да му се подигравате? – тревожно добави тя.

– И през ум не ми минава – каза Фред, който изглеждаше така, сякаш наближава рожденият му ден.

– Разбира се, че няма! – потвърди Джордж, подхилвайки се.

Експрес „Хогвортс“ намали и накрая спря. Хари извади перо и късче пергамент и се обърна към Рон и Хърмаяни.

– Това се нарича телефонен номер – каза той на Рон, написа номера си два пъти, скъса пергамента по средата и протегна на всеки от тях по едно парче. – Предишното лято обясних на баща ти как се използва телефонът, той ще ти помогне. Обадете ми се у семейство Дърсли. Няма да издържа два месеца да си приказвам само с Дъдли...

– Все пак твоите леля и вуйчо ще се гордеят с теб, нали? – каза Хърмаяни, когато слязоха от влака и се вляха в тълпата, която напираше през вълшебната бариера. – Когато научат какво си направил тази година...

– Горди ли? – отвърна Хари. – Да не си полудяла? Толкова пъти съм бил на косъм от смъртта и не се е случило! Направо ще побеснеят...

И всички заедно влязоха в света на мъгълите.

\$source = Моята библиотека

\$id = 433

\$book_id = 1041

Източник: <http://sfbg.us>

Издание: _____

ХАРИ ПОТЪР И СТАЯТА НА ТАЙНИТЕ. 2001. Изд. Егмонт България, София. Роман за юноши. Превод: [от англ.] Мариана МЕЛНИШКА [Harry Potter and the Chamber Secrets, by J. K. ROWLING (1998)]. Формат: 23 см. С твърда корица. Страници: 295. Цена: 9.00 лв. ISBN: 954-446-491-3.